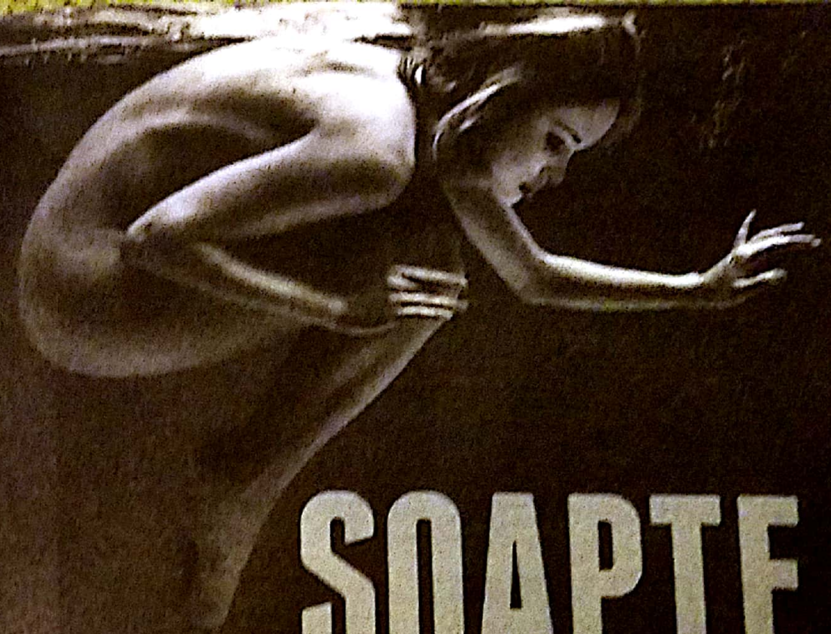

ȘOAPTE DE IUBIRE

JAMIE McGUIRE
TERESA MUMMERT

Traducere din engleză de
Emanuela Ignățoiu-Sora

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Duşmănescu

Design copertă: © Teresa Mummert

Director Producţie:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Florin Paraschiv

Corectură:
Roxana Nacu
Rodica Petcu
Elena Biţu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
McGuire, Jamie
Şoapte de iubire / Jamie McGuire, Teresa Mummert;
trad.: Emanuela Ignăţoiu-Sora. — Bucureşti: Editura Trei, 2017
ISBN 978-606-40-0179-5

I. Mummert, Teresa
II. Ignăţoiu-Sora, Emanuela (trad.)

821.111

Titlul original: Sweet Nothing
Autori: Jamie McGuire şi Teresa Mummert

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Prolog

Josh

Când am oprit la semafor, la intersecţia dintre Holly Road şi Jackson Avenue, nu mă gândeam decât să fac un duş fierbinte şi să beau o bere cu colegul meu, Quinn. Meritam din plin după ce zi avuseserăm, în care ajutaserăm la salvarea a treisprezece pasageri dintr-un autobuz răsturnat.

Tocmai căutam printre contactele mele o tipă dispusă să ni se alăture, când telefonul mi s-a luminat în palmă. Mi-ar fi prins bine un pic de companie ca să nu mă mai gândesc la ale mele. M-am oprit şi am apăsat cu degetul pe chipul Carei, o blondină vopsită, cu gura slobodă, care se-ntâmpla să fie foarte flexibilă. Mă mai văzusem cu Cara de câteva ori înainte şi ştiam că trebuie să pun capăt întâlnirilor noastre până nu începeau să devină ceva serios pentru ea.

Felicitarea de ziua mea, primită de la Quinn, încă mai era pe bord, unde o aruncasem cu o săptămână înainte. Douăzeci şi şase de ani înseamnă destul timp în care să-ţi găseşti dragostea, să te aşezi la casa ta şi să te maturizezi. Munceam într-o ambulanţă şi nu eram doar martor la cele mai oribile şi mai tragice evenimente din Philadelphia,

ci eram direct implicat în ele. Îmi câştigasem dreptul să mă descarc, chiar dacă asta însemna să mă folosesc de cineva care să mă ajute să uit. Încă de când mă mutasem în Philadelphia, începusem să ignor sentimentul uşor de vinovăţie ce mă cuprindea de fiecare dată când mă gândeam la câte un flirt fără nicio implicare.

M-am uitat în treacăt la Priusul urâţel din stânga mea şi privirea mi s-a încrucişat cu cea a asistentei înţepate care-mi făcuse viaţa amară cu numai câteva ore înainte. În ziua aceea, Quinn şi cu mine îi aduseserăm patru pacienţi la urgenţe, şi ea mă luase tare, spunându-mi cum să-mi fac treaba.

— Nu pot să cred! am rânjit, deşi abia mă mai mişcam după atâtea ore de stat în spatele ambulanţei.

— Jacobs, nu? De la St. Ann?

Faţa i s-a încruntat toată, plină de dezgust.

— Nu te face că nu-mi ştii numele.

Mi-am aşezat mai bine mâna pe volanul jerpelit al maşinii mele din 1969, o Alpine Barracuda Fastback albă, şi am apăsat pe ambreiaj, lăsând motorul să toarcă.

Buzele lui Jacobs s-au arcuit. Îmi dădeam seama că şi ea avusese o zi grea la urgenţe. Cocul meticulos pe care-l văzusem cu doar câteva ore în urmă îi atârna acum în şuviţe plouate, încadrându-i faţa obosită. Uniforma ei roz încă mai avea pata maronie lângă guler de când dăduse peste mine şi budinca i se împrăştiase peste tot, făcând-o să înjure obscen cu buzele ei pline. Mă luase la rost pentru că nu mă uitam pe unde merg, fără să flirteze nicio clipă cu mine. Nu mă plăcea… iar asta era pe gustul meu. Mult de tot.

Am deschis gura să mai spun ceva, dar ea a călcat tare pe acceleraţie ca să-şi ambaleze micuţul ei Prius verde. Cu toate astea, motorul a scos un sunet slab.

Geamul a scârţâit puţin când l-am lăsat şi mai jos, făcându-i şi lui Jacobs semn să mă imite. Geamul ei a alunecat uşurel de tot şi ea şi-a scos capul ca să audă ce aveam de spus.

Mă bagă în seamă. M-a surprins cât de agitat mă simţeam. Jacobs mă ignorase intenţionat încă de prima dată când îi adusesem un pacient la urgenţe. Acum, că eram singuri şi că ea chiar stătea de vorbă cu mine, nu-mi treceau prin cap porcăriile la care mă gândeam de obicei. Mulţumită bârfelor de la cafea şi slăbiciunii mele pentru asistentele medicale, Jacobs auzise probabil de jumătate dintre aventurile mele.

— Vrei să-mi zici ceva? m-a întrebat Jacobs.

— Nu ştiu ce zgomot a fost ăsta, dar cred că maşina ta tocmai s-a înecat, am glumit eu.

S-a prefăcut enervată.

— Ţin să te informez că maşina mea are o rată de consum excelentă şi emisii toxice minime.

— Pe bune? Aşa ştii tu să vorbeşti urât? Sunt cam dezamăgit, soră Ratched.

Jacobs mi-a arătat degetul mijlociu, dar nu s-a putut abţine să nu chicotească. Era distractiv s-o văd relaxându-se.

— Haide. Lasă-mă măcar să te invit la cină înainte să te arunci pe mine.

M-am uitat la culoarea roşie a semaforului şi apoi m-am întors iarăşi spre ea.

Rămăsese cu gura căscată, incapabilă să dea un răspuns tăios.

— Merg cu nişte prieteni la O'Malley. De ce nu vii şi tu?

— Mă inviţi la o întâlnire?

Mi-am adus aminte de prima dată când o văzusem pe Jacobs la urgenţe. Atunci se străduia să nu se holbeze prea tare la doctorul Rosenberg. Nimeni altcineva nu părea să observe, dar eu i-am văzut privirea languroasă şi verigheta subţire de argint de pe inelarul lui. Jacobs, în schimb, nu purta bijuterii.

Nu eram în aceeaşi ligă cu doctorul Rose, chiar dacă el era de neatins pentru ea. Jacobs nu era prea bogată, dar ţintea sus. Era atrasă de bărbaţii cu uniforma albă şi cravată, de bărbaţii stabili şi sofisticaţi. ... care aveam doar cât îi trebuie, nici mai

mult, nici mai puţin. Şi, ca să fiu cinstit, trebuie să recunosc că tata trăsese nişte sfori ca să am, cât de cât, o carieră. O ţinusem numai în petreceri şi cheltuisem micile economii pe care mi le lăsase bunicul când murise.

Fusesem un clişeu banal şi jalnic. Aproape în fiecare noapte mă întorceam cu vreo boboacă pe care o dădeam afară după câteva ore, cu scuza nesimţită că aveam de lucru dimineaţa. Nu aveam relaţii, nu-mi împărtăşeam emoţiile şi nici nu aveam vreun motiv să fac asta. Dar apoi, când am terminat facultatea, totul s-a schimbat. Am fost aruncat, singur-singurel, în lumea reală. Într-un fel m-am bucurat. Dacă nu te apropii de cineva, nu vei fi rănit când te va părăsi.

— Nu e o întâlnire, am spus, masându-mi ceafa care mă durea.

Mă chinuiam să nu arăt ca un idiot disperat. Nu mergeam la întâlniri, şi ea era mult peste nivelul meu, dar ceva din fata asta mă făcea să-mi doresc s-o cunosc mai mult — şi nu mă refeream doar la chiloţeii ei.

— Mă gândeam… că ţi-ar prinde bine să bei ceva.

— Da, mi-ar prinde bine.

M-am uitat lung la gura ei şi, fără să vreau, am călcat acceleraţia. Chicotul ei a acoperit zgomotul puternic al motorului.

— Deci? Ai chef de-o bere? am întrebat.

Şi-a dat şuviţele de culoarea mierii după ureche. Deşi avea părul ciufulit şi machiajul nu mai era atât de proaspăt, era frumoasă.

— Slavă Domnului că am o sticlă de vin acasă care mă aşteaptă.

— E o invitaţie? am întrebat-o.

— Nu, în niciun caz.

— Măcar dă-mi numărul tău de telefon, am implorat-o când am auzit claxonul maşinii din spatele meu, care a aşteptat doar câteva secunde înainte să se strecoare în faţă, prin dreapta mea.

M-am uitat la lumina verde şi am înjurat, sperând să mai am timp. Ca şi cum rugăciunile mi-ar fi fost ascultate, s-a făcut galben şi mi-am îndreptat din nou atenţia spre ea, doar ca să mă dezumflu imediat. Nu părea deloc impresionată. Trebuia să fac mai multe eforturi.

— Să-ţi dau numărul? a întrebat, amuzată. Ca să fiu un nume în plus pe lista ta de femei?

Şi-a muşcat buza de jos cu dinţii.

— Tu chiar crezi că asistentele nu vorbesc între ele?

Am chicotit nervos, văzând cum zâmbetul i se transforma într-o încruntătură. Devenea din ce în ce mai furioasă pe mine, dar nu mă puteam abţine. Atâta timp cât vorbea cu mine, încă mai eram în joc.

— *Râzi* de mine?

— Nu, nu, Jacobs. Râd de mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

M-am aplecat, am luat un bănuţ de pe jos şi l-am aruncat în scrumieră. Mi-am trecut mâna prin părul scurt, negru şi am văzut că tensiunea din privire nu-i dispăruse.

— Eşti prea serioasă.

— Bănuiesc că n-o să afli niciodată cum sunt cu adevărat, a spus şi s-a înscris în bandă, ca să traverseze intersecţia cu maşina ei silenţioasă.

M-am întins spre ea, văzând deja ceea ce ea urma să vadă abia într-o fracţiune de secundă, când avea să fie prea târziu. Semaforul se făcuse deja roşu şi mâinile i-au încremenit pe volan; se uita neputincioasă cum un camion se apropia de ea cu peste 60 de kilometri la oră. Faţa i s-a schimonosit de oroare când sunetul de metal sfărâmat din cauza impactului a umplut aerul.

Degetele mi s-au agăţat aşa de strâns de volan, încât am simţit că oasele ar putea să mi se frângă din cauza presiunii. Am văzut cum parbrizul s-a făcut ţăndări şi cum ceea ce mai rămăsese din Priusul ei a fost proiectat spre mine. Frânele au scrâşnit protestând şi numele lui Jacobs mi-a ţâşnit din piept ca un avertisment venit prea târziu. Era mult prea târziu.

Eram obişnuit să salvez oameni din accidente tragice, dar e mai uşor să te detaşezi de suferinţa lor când nu eşti tu martor la şocul şi la grozăvia întâmplării.

Ultimele cuvinte pe care mi le spusese Jacobs mi se învârteau în cap cât timp m-am chinuit să-mi trag maşina din calea ghemului de fiare vechi care venea cu viteză spre mine.

Eram deja resemnat în faţa sorţii, când maşina mi-a fost proiectată în spate şi gâtul mi s-a izbit de spetează. În clipa în care maşina s-a oprit în sfârşit, lumea a încremenit. Tăcerea era mai asurzitoare decât oribilul accident. Am reuşit să deschid portiera abia după mai multe încercări. Am împins-o cu umărul, izbutind astfel să mă strecor afară ca să alerg la Jacobs, care era prinsă între fiarele maşinii. Călcam pe sticlă spartă. Aveam s-o salvez. Aveam să ne salvăm amândoi.

*

Stăteam în sala de aşteptare, aproape de salonul ei, rozându-mi unghiile şi tropăind agitat din picioare. Asistente, doctori, însoţitori ai pacienţilor treceau nepăsători, neştiind că lumea se dărâmase în jurul meu. Totul se schimbase.

— Josh, a zis Quinn, apărând brusc.

S-a aşezat pe scaunul de lângă mine şi m-a bătut pe umăr.

— Eşti bine?

N-am răspuns, continuând să fixez podeaua.

— O să fie bine. Rezistă, prietene.

— În clipa asta era aici, chiar aici, iar în clipa următoare n-a mai fost, am spus.

Quinn m-a privit, aşteptând să vorbesc mai departe.

— Mi-am dorit să mă remarce încă de când i-am adus primul pacient. În sfârşit îmi vorbea şi… chiar nu înţeleg.

— Cred că a fost îngrozitor să o vezi aşa. E un miracol că eşti bine.

M-am înfiorat.

— Chiar şi când eram la semafor şi îmi vorbea, mă gândeam cum să fac să o aduc în patul meu, am zis şi am clătinat din cap, dezgustat de mine însumi. Avery e fata aceea intangibilă, ştii? Stă acolo,

zâmbitoare, remarcând pentru prima dată că exist, și eu nu mă gândesc decât la prostii.

— Nu fi atât de dur cu tine, Josh, a spus Quinn, ridicând din umeri. Avery e o femeie frumoasă. Toți bărbații de pe ambulanță vorbesc despre ea. E sigură pe ea, hotărâtă și are ochii ăia...

M-am încruntat la el.

— Scuză-mă, a spus Quinn și și-a dres glasul. Toată lumea știe că îți place de ea. Vreau doar să spun că, deși ți-a trecut prin cap să o duci la tine acasă, nu înseamnă că asta ar fi fost tot.

Nu mai voiam să știu ce-ar fi fost sau nu. Nu mai exista loc pentru regrete în povestea mea, care se materializase în fața ochilor mei.

Mi-am frecat tâmplele.

— E numai vina mea.

Quinn s-a mișcat în scaun, încurcat.

— Nu, Josh, nu gândi așa. Nu te poți învinovăți pentru asta.

— Eram acolo. Dacă n-aș fi ținut-o de vorbă... Ți-am spus că atunci când oamenii devin prea apropiați...

Quinn a pufnit, exasperat.

— Scoate-ți chestia asta din minte, omule. Nu ești responsabil pentru tot universul.

Am clătinat din cap.

— N-am ajuns la ea suficient de repede. Era rănită, am alergat cât de repede am putut, dar parcă mă mișcam cu încetinitorul. Iar apoi – în ciuda experienței mele – am luat-o în brațe și am mângâiat-o. Asta e tot ce am putut să fac.

Am simțit mâna lui Quinn pe umăr.

— Doar o singură dată în viață m-am mai simțit atât de neajutorat. M-am săturat să ajung prea târziu.

— Toți paramedicii procedează așa, frate. Asta e meseria noastră.

— Nu, de data asta a fost altfel. Nu-mi făceam doar meseria. Aveam nevoie să știu că ea e bine, Quinn. Am nevoie să știu că e bine. Trebuie neapărat să o văd din nou.

— Va fi bine, a spus Quinn încet, privindu-mă țintă. Dar tu ești bine?

— Da. Și știu ce crezi despre mine.

— Că ți s-au aprins călcâiele mai tare decât mi-aș fi imaginat? Da, așa e, a recunoscut el.

— Am văzut cum a izbit-o un camion. Am crezut că am pierdut-o.

Mi-am zis că toată lumea trece prin pierderi și suferă din dragoste. E parte din viață și învățăm destul de repede să apreciem acele momente prețioase pe care le avem înainte să ni se ia tot. Expresia de pe chipul lui Quinn m-a înfiorat.

— Nu te uita așa la mine.

— Înțeleg ce vrei să spui. Uneori mă gândesc la oamenii pe care i-am pierdut și asta mă face să mă străduiesc din răsputeri să nu mai las să se întâmple așa ceva, a spus el.

— Nu despre asta e vorba. Am luat o hotărâre în cele zece minute în care am ascultat sirenele ambulanțelor care se apropiau.

— Ce fel de hotărâre?

Nu-mi trecuse niciodată prin minte posibilitatea de a pierde ceva înainte chiar de a-mi aparține. E suficient să vezi cum ceea ce ai fi putut avea ți se strecoară printre degete și ajunge să te distrugă. Dar experiența asta mi-a dat și șansa să mă mântuiesc, să devin demn de ea, în cazul în care chiar am fi reușit să avem clipa noastră împreună.

— O să vezi.

1

Avery

Muşchii mă dureau înainte să deschid ochii. Nu visasem şi nici nu-mi aminteam momentul impactului. Tot ce-mi aminteam era durerea. Dar am uitat totul când m-am putut concentra şi am văzut camera.

Tapetul hidos, cu maroniu şi violet, se destrăma pe la colţuri. Plantele artificiale şi afişele îţi lăsau impresia că erai într-o sufragerie din anii '80, deşi oricine îşi putea da seama numai după miros unde se afla, de fapt.

Asistenta Michaels a intrat cu stetoscopul atârnat de uniforma înflorată. Avea aceleaşi cearcăne întunecate pe care le aveam şi eu când mă uitam în oglindă la jumătatea turei. De obicei, Michaels lucra la terapie intensivă, dar uneori mai muncea suplimentar la urgenţe, cu mine, chiar dacă nu se descurca deloc. Era neliniştitor să fiu acum în grija ei.

Branula micuţă s-a mişcat puţin sub pielea subţire a mâinii când Michaels a acoperit cu leucoplast punctul de intrare al perfuziei. M-am încruntat şi m-am uitat în sus cu greutate: i-am văzut mai întâi părul creţ, oribil de portocaliu, şi apoi camera. *Mda, sigur eram la recuperare.*

Din păcate, se părea că secția de recuperare a pacienților stabilizați, care se afla lângă cea de terapie intensivă, nu avea destul personal, iar Michaels, ca de obicei, încerca să facă față.

— Arăți bine, Jacobs. Ține-te tare. Ne facem cu toții griji pentru tine, a spus ea și apoi a tras din nou de leucoplast.

— La naiba, Michaels, mai ușor, i-am zis.

Vocea îmi suna ca două bucăți de glaspapir frecate una de alta și gâtul îmi ardea.

— Ah, a făcut ea și-a tresărit.

Și-a fixat mai bine ochelarii cu ramă neagră. Avea o voce mai degrabă surprinsă decât enervată.

— Dacă tu ești aici, atunci cine mi-a preluat tura? am întrebat-o.

— O să...

S-a întins din nou spre leucoplast.

M-am ferit.

— N-ai de gând să te oprești? am izbucnit, simțindu-mă deja vinovată.

Era adevărat: asistentele sunt cei mai răi pacienți.

Deodată am auzit zgomotul făcut pe gresie de pantofii italienești, din piele, ai doctorului Rosenberg. A scos un sunet de îngrijorare și inima mi-a tresărit. Ochii lui albaștri ca oceanul au scânteiat, chiar dacă eram îmbrăcată într-o biată cămașă de spital. Probabil că fața îmi arăta ca o roșie turtită, dar tot am încercat să-mi aranjez părul ciufulit, sperând că o coafură decentă avea să-l distragă de restul aspectului meu.

Am refuzat să oftez sau să mă holbez la sprâncenele lui perfecte sau la maxilarul lui pătrățos sau să mârâi la Michaels, care făcea tot ce refuzasem eu să fac. Oricum, doctorul Rosenberg nu-mi aparținea. Îi aparținea doamnei Rosenberg și fiicei lor adolescente. Dar, spre deosebire de Michaels, nu trebuia să am fantezii că doctorul Rosenberg va avea grijă de mine. Chiar avea grijă de mine. Stătea la căpătâiul meu, cercetându-mă prin cămașa mea de noapte stânjenitor de subțire, destul de îngrijorat, chiar dacă era obișnuit cu munca din secția de urgențe, aflată la doar trei etaje mai jos.

Doctorul Rosenberg mi-a atins mâna și mi-am înăbușit un țipăt. Degetele lui calde au înaintat dinspre palmă la încheietură și apoi a așteptat liniștit, verificându-mi pulsul.

— E puternică, având în vedere ce s-a întâmplat. Probabil că putem...

I s-a auzit pagerul și a dat din cap către Michaels.

— Ai grijă de ea.

— Normal, a răspuns Michaels, cu glas cântat.

Sângele a început să-mi fiarbă, auzind-o cum flirtează. Doctorul era frumos, inteligent și fermecător și, deși știam că e căsătorit, asta tot nu mi-a potolit accesul irațional de gelozie, chiar dacă Michaels flirta cu oricine avea o pereche de testicule și un doctorat.

După ce doctorul a plecat, m-am ridicat în capul oaselor.

— Ce zi e azi?

— Slavă Domnului că-i vineri, a zis Michaels cu un oftat, verificându-mi monitorul.

— Ai putea să-mi grăbești externarea, te rog? E prea târziu acum pentru tura de azi, dar pe cea de mâine nu pot s-o ratez. Trebuie s-o înlocuiesc pe Deb.

Deb Hamata și cu mine merseserăm la aceeași școală de asistente și ne angajaserăm în același timp. Trecuserăm împreună prin multe la secția de urgențe de la St. Ann. Era singura colegă căreia îi spuneam pe numele mic și singura asistentă pe care n-o ucideam dacă îmi spunea Avery.

Michaels s-a aplecat ca să-mi îndepărteze blând o șuviță de pe față. M-am ferit.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic. M-am ocupat eu de tot, scumpo.

Mi-am încrucișat brațele și am pufnit când a plecat. De obicei, Michaels era o răsfățată leneșă, neprofesionistă. Era cu doar câțiva ani mai mică decât mine, dar părinții ei încă îi plăteau facturile, ceea ce însemna că n-avea niciun fel de motivație să-și trateze cu seriozitate munca. Dacă era vreun concert Bruno Mars prin preajmă, se dădea

bolnavă [illegible]. O pățisem de suficiente ori ca să știu că nu trebuia [illegible] mi placă de nimeni. Dar acum Michaels îmi arăta compasiune și [illegible] în ciuda dispoziției mele groaznice, făcând să-mi fie foarte [illegible] că nu chiar imposibil, să n-o plac.

Mi-am pipăit dinții cu degetele. *Slavă Domnului! Îi am pe toți.* Mi-am pipăit fața. *Uau. Mai bine decât mi-am imaginat.* Mi-am mișcat degetele de la picioare. *Da. O să plec de aici pe picioarele mele.*

La puțin timp după ce mi-am făcut inventarul rănilor, Michaels mi-a dat verde să plec și mi-a înmânat câteva obiecte personale care fuseseră ridicate de la locul accidentului. Am ieșit clătinându-mă din mirosul steril de spital curățat cu dezinfectant și am intrat într-un taxi cu iz de mucegai și transpirație.

Șoferul s-a uitat neliniștit la mine când m-a văzut că-mi pun pe mine încă o cămașă de spital.

— Ești sigură că poți să mergi acasă?

— Așa de rău arăt?

Am încercat să-i ignor privirea curioasă din oglinda retrovizoare cât m-am chinuit să-mi fixez centura de siguranță.

— Ești bine?

— Da, sunt bine.

— Ești bolnavă? N-o să-mi vomiți în mașină, sper.

— Accident de mașină. Mă simt bine, mulțumesc.

— Familia n-a putut să vină să te ia?

— N-am familie.

Până atunci nici nu-mi trecuse prin cap să anunț pe cineva. Eram singură de atâta vreme, că însăși ideea de familie îmi era străină. Aveam o mătușă și niște veri în Florida, dar nu eram deloc apropiați. Așa că nu puteam să-i sun și să le spun că am avut un accident minor.

Eram foarte ocupată cu munca, prin urmare nu prea mă interesa că nu am familie. Dar o familie era bună pentru astfel de situații. Familia nu te lăsa să te întorci de la spital în taxi, îmbrăcată cu două cămăși de spital și cu șosete gri antiderapante.

— Unde-ți sunt hainele, fetițo? m-a întrebat.

— În dulap.

— N-ai pe nimeni care să ți le aducă? Chiar pe nimeni?

Am dat din cap că nu și i-am spus adresa mea. În cele din urmă, a demarat și, după ce a aflat răspunsul la obișnuita întrebare *Cu ce te ocupi?*, a vorbit despre monturile lui, despre cum îi displăcuseră toată viața legumele crude și despre obiceiul de a fuma două pachete de Pall Mall pe zi. Din nu știu ce motiv, imediat ce aflau că sunt asistentă, oamenii simțeau nevoia să-și mărturisească păcatele. Fie pentru a-i ierta, fie ca să-i ajut cu un diagnostic — un rol tot trebuia să am.

— Aici e, dragă? m-a întrebat, arătând cu degetul lui grăsun și pătat de nicotină. Cred că una dintre fostele mele iubite locuia aici pe vremuri.

— Parcă știam că persoanele de vârsta dumneavoastră se căsătoresc cu prima persoană cu care-și dau întâlnire...

S-a schimbat puțin la față când i-am spus asta.

— Nu. Așa mi-aș fi dorit, dar nu m-a așteptat.

Și mi-a arătat șapca pe care scria „VETERAN".

— În marină.

— Vă mulțumesc că ne-ați servit țara.

A dat din cap aprobator. Pe sub unghiile îngălbenite se vedea mizerie și nu se spălase pe față de cel puțin o zi. Servise patria și, dacă te uitai la mâinile lui, vedeai că avusese joburi mai grele decât cea de taximetrist; am simțit nevoia să-i dau un bacșiș gras. Nu aveam însă nici geantă, nici buzunare și, prin urmare, nici bani. Mi-am deschis palma, dând la iveală niște bancnote boțite și cheile.

— Puteți să așteptați? Dau o fugă și vă aduc mai mulți bani.

Mușchii m-au durut îngrozitor când am împins portiera ca s-o deschid.

A devenit brusc iritat.

— Nu iau bani pentru cursele de la spital, a zis.

— Ba da, o să vă plătesc. Așteptați aici, vă rog. Mă întorc într-o secundă. Lăsați aparatul pornit și o să vă plătesc și pentru cât ați așteptat.

Privirea i s-a îmblânzit și l-am văzut zâmbind.

— Lasă că-mi plătești data viitoare, fetițo. Majoritatea oamenilor nici nu se mai obosesc să se ofere să-mi plătească.

Pentru o fracțiune de secundă, am uitat că o să mai fie o dată viitoare. Săraca mea mașină Prius era într-un hal fără de hal. Se îndoise toată în jurul meu în clipa în care fusesem proiectată de-a curmezișul intersecției, până pe o fâșie de iarbă de pe partea cealaltă. Reușisem cumva să ies întreagă, dar acum mă așteptau multe călătorii cu taxiul. La acest gând, am simțit că mă ia cu amețeală. Priusul mă protejase și acum urma să ajungă la fier vechi.

— Mulțumesc, i-am spus, și m-am uitat la autorizația de pe bord: Melvin.

— Mel.

Mi-a intins o carte de vizită îndoită și pătată.

— Sună-mă când mai ai nevoie de taxi, dar gata cu călătoriile gratis.

— Desigur, așa o să fac. Mulțumesc.

M-a lăsat în fața blocului unde locuiam. I-am făcut cu mâna, apoi am urcat încet scările și am deschis ușa, fericită că apartamentul meu era la cel de-al doilea etaj. Pe la jumătatea scărilor, am simțit că mă lasă puterile; abia reușeam să pun un picior în fața celuilalt. Am băgat cheia în broască, am răsucit-o, m-am împins în ușă și, după ce am intrat, am rămas câteva clipe cu spatele lipit de ea.

— Slavă Domnului că e vineri, am oftat, lăsându-mă să alunec pe podea.

Stăteam de doi ani în același apartament și încă arăta aproape nelocuit. Nu era genul meu să bat cuie în pereți, dar asta nu explica de ce nu cumpărasem măcar niște farfurii adevărate.

M-am uitat la rafturile fără uși din bucătărie, unde se afla colecția mea de farfurii de plastic și pahare de plastic care să se asorteze cu tacâmurile de plastic din sertarul de jos. Sub blat erau doar un vas de sticlă, o tigaie și o oală, pe care se aduna praful. Până în acel moment, mâncatul la restaurant fusese mai mult o pasiune decât o necesitate.

M-am ridicat cu greu și m-am târât până în dormitor, unde am scotocit prin dulăpiorul de medicamente după niște calmante. Am

ținut micuța pastilă colorată în palmă, mi-am azvârlit-o în gură și am înghițit-o cu niște Mountain Dew.

Cât am așteptat, rezemată de mobilă, ca sângele să transporte hidrocodona și zahărul prin corp, mi s-a făcut frig.

Imediat ce am început să mă simt din nou om, am făcut un duș, m-am îmbrăcat cu un hanorac lejer și mi-am pus pantalonii mei de trening preferați bleumarin. În timp ce-mi aranjam claia încă umedă, mi-a trecut prin cap că poate o să-mi întâlnesc dragostea vieții îmbrăcată ca o fată bătrână daltonistă. Dar trebuia să mănânc și mai degrabă m-aș fi dus la cumpărături fără sutien decât să-mi storc creierii ce să gătesc — mai ales că nici măcar nu aveam provizii.

Am aruncat o privire în oglindă și m-am oprit. Fața nu era dezastrul pe care mi-l imaginasem, ci arăta... normal. Eram, poate, obosită, dar arătam proaspătă, nicidecum ca o roșie storcită.

Până jos m-am ținut tot timpul de balustradă. M-am oprit la semafor, apoi am traversat și m-am îndreptat spre JayWok, restaurantul meu chinezesc preferat din toată Philadelphia.

Am simțit mirosul de sos de soia și de grăsime încă dinainte să deschid ușa și am zâmbit. Era o coadă lungă, formată din cei care luau mâncare la pachet, așa că m-am așezat la masa mea obișnuită și am așteptat să-mi ia Coco comanda.

Peste doar câteva momente, Coco a venit lângă mine. Purta un șorț grena peste blugii skinny și un ecuson, pe care scria *Cocolina*, prins de un tricou polo alb mult prea strâmt. Adusese un meniu de care n-aveam nevoie și mi-a umplut un pahar cu apă pe care n-o voiam.

— Comanda obișnuită?

— Cred că da.

S-a încruntat.

— Ți-ai dat demisia de la spital? Nu cred că te-am mai văzut fără uniformă.

— Am zi liberă.

— Ești bolnavă?

— Nu chiar.

S-a răsucit pe călcâie, ştiind că n-o să spun mai multe.

Mi-am sprijinit bărbia în palme. Zeci de oameni de toate vârstele şi de toate felurile treceau prin faţa ferestrei largi de lângă separeul unde mă aşezasem prima dată când intrasem pe acea uşă, în urmă cu un an şi unsprezece luni. Vacanţa de vară era în toi şi acum, că soarele era pe cer, turiştii umpleau trotuarele, deschizându-mi o rană veche din suflet. Eram adult, dar încă îmi era dor de braţul tatei în jurul meu. Le invidiam pe fetiţele care treceau cu un surâs mare pe faţă, nerăbdătoare, arătând cu degetul, la braţ cu taţii lor. Ştiam deja că durerea n-o să dispară niciodată. O să-mi fie mereu dor de părinţi şi o să jelesc fiecare moment în care ei nu-mi vor fi alături.

Deodată am văzut o pungă albă cu logoul simplu al celor de la JayWok: un medalion roşu cu linii groase şi spaţii între ele. Mă-ntrebasem mereu ce putea să-nsemne acel minilabirint, dar acum atenţia mi-a fost atrasă de mâinile care ţineau punga.

— Mănânci singură?

Avea mâinile sexy. *Da, sexy*. Groase, de dimensiunea potrivită şi musculoase. *Da, musculoase*. Când o femeie e singură de atâta timp de cât eram eu, începi să observi anumite lucruri, cum ar fi mâinile cuiva, amănunte pe care poate altcineva nu le observă. Firele mici de păr de pe degete, unghiile proaspăt tăiate şi cicatricea de pe arătătorul drept. Dar cel mai important era ce-i lipsea de la mână: verigheta. Mai rău decât o verighetă e o dungă bronzată de la inelarul unui bărbat care se pregăteşte să calce strâmb. Iar el nu avea o astfel de dungă, ceea ce m-a făcut să zâmbesc. M-am uitat în sus şi am văzut privirea cenuşie, familiară, a unui tip despre care ştiam cu siguranţă că e singur.

— Poftim?

— Mănânci singură? m-a întrebat din nou, de data asta vorbind răspicat.

— Da, i-am zis, un pic cam stânjenită de afirmaţia lui. Ştiu, e cam jalnic.

— Nu cred, a zis şi s-a aşezat pe scaunul din faţa mea. Cred că e un pic romantic.

Ochii mi s-au îngustat, întrebători: *romantic*? Cuvântul nu prea i se potrivea paramedicului care le făcea ochi dulci tuturor asistentelor de la Urgenţe.

A lăsat punga jos.

— Mă bucur să văd că eşti bine. Dacă ai fi demarat cu câteva secunde prea devreme, ar fi fost mult mai rău.

— Oricum, totul încă e în ceaţă.

S-a încruntat, pierdut în gânduri.

— Pentru mine, nu.

— Ei bine, ţine-ţi gândurile pentru tine, dacă nu te superi. Aş prefera să nu ştiu.

— Cu plăcere.

— Pentru ce?

— Că te-am scos dintre fiarele maşinii şi că am sunat la ambulanţă.

Am clipit repede.

— Oh, adică… mulţumesc. Nu mi-am dat seama.

A fluturat din mână ca şi cum nu era ceva important.

— Nu e chiar un act de eroism. Am poveşti mai bune de spus.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Mi-ar plăcea să le aud odată. Măcar să ştiu cu cine am de-a face.

Potrivit bârfelor care circulau prin spital, noul paramedic era şi el nou-venit în Philadelphia. Nu eram sigură de ce anume fugea, dar ştiam cu siguranţă după ce anume alerga: femei. Înalte, subţiri, scunde, voluptuoase, în orice combinaţie. Îi plăcea să cucerească şi, până în acel moment, nu fusesem prea drăguţă cu el. Dar acum, ştiind ce făcuse pentru mine — chiar dacă era ceva obişnuit pentru el — ochii îi păreau mai blânzi, şi chiar şi zâmbetul îi era mai tandru. Era uşor să-l vezi nu ca pe un cuceritor, ci ca pe un om cu care puteai avea mai multe în comun decât o aventură de-o noapte.

A chicotit:

— Ştiu la ce te gândeşti. Nu te-am urmărit. Încep tura într-o oră şi am venit să iau ceva de mâncare.

Din cauza hidrocodonei nu pricepeam tot ce spunea și eram cam supărată că nu răspunsese la încercarea mea de flirt. Am tăcut câteva momente și apoi am găsit în sfârșit un răspuns adecvat.

— Nu cred că mă urmărești. Nu te văd pierzându-ți vremea cu așa ceva.

— Asta nu e adevărat.

— Ai atenția unui bebeluș.

A schițat un zâmbet și ochii i s-au luminat.

— Cum te cheamă?

— Știi bine cum mă cheamă.

— Nu mă refer la numele de la muncă, Jacobs. Care e numele tău mic?

Am ezitat. La muncă foloseam numele de familie pentru că așa era profesionist. Eram colegă cu tipul ăsta. Și chiar dacă accidentul schimbase unele lucruri, îmi era greu să cred c-o să am suficientă încredere în el încât să-i spun numele meu mic. Dar brusc, poate amintindu-mi cât de singură mă simțisem în acea zi, de mai multe ori, sau poate fără niciun motiv, cert e că am hotărât să i-l spun paramedicului cu mâini sexy și fără verighetă:

— Avery.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Avery.

Am încuviințat, convinsă că, sub influența calmantului, nu-mi pronunțasem greșit propriul nume.

— Avery? a repetat, neconvins.

— Da, de ce?

A indicat spre el și s-a prezentat:

— Josh Avery.

— Oh! am exclamat, înțelegând în sfârșit. Poate că suntem înrudiți.

Și am fost mândră de mine că, în ciuda situației mele, reușisem să am umor.

A zâmbit și pe obrazul stâng i-a apărut o gropiță.

— Sper că nu, a spus el.

Iar privirea lui nu exprima deloc inocență când s-a uitat la mine.

Și-a întins mâna peste masă. Eu abia dacă i-am atins-o ușor cu degetele, dar mâna lui a zăbovit acolo îndelung.

Înainte să-i aflu numele, îl știam pe Josh ca fiind noul partener al lui Quinn Cipriani. Josh era paramedicul fermecător, care trecea din pat în pat și care venise de nicăieri ca să vrăjească fiecare asistentă care avea mai puțin de 35 de ani de la Urgențe. Și chiar dacă știam toate acele lucruri, n-aveam cum să nu mă simt flatată.

Josh avea toate trăsăturile bărbatului modern, atrăgător: bărbia pătrățoasă, maxilarul puternic, un zâmbet de vedetă, gene lungi și ochi care-ți spuneau *M-aș-putea-îndrăgosti-de-tine*. Întotdeauna mirosea a balsam de rufe și a apă de colonie ieftină, dar plăcută, chiar și după o tură de nouă ore – nu că aș fi vrut neapărat să observ asta.

Acum stătea în fața mea, cumva încă reușind să arate bine într-un tricou șifonat și niște pantaloni scurți de sport care nu se potriveau cu tricoul. Mă privea cu o scânteie nouă în ochi, fără îndoială având expresia lui fermecătoare, irezistibilă pe care îl văzusem arborând-o de o sută de ori înainte. Când Coco a trecut pe lângă el, a salutat-o din cap, apoi și-a întors din nou atenția spre mine și ochii lui mi s-au părut cei mai frumoși pe care-i văzusem vreodată. Se bucura să mă vadă cum mă fâstâcesc, flirtând cu mine cu nerușinare, deși știa că arătam ca naiba. Am încercat să-mi păstrez o expresie neutră. Ar fi fost prea jenant să recunosc față de Deb că mă hlizisem ca una din zecile de asistente pe care-l văzusem că le cucerește.

— Să nu întârzii, Josh.

— În seara asta lucrezi? Poate c-o să dau peste tine la muncă.

Am clătinat din cap.

— Nu în seara asta, dar sunt convinsă că drumurile noastre se vor mai întâlni.

Punga a foșnit când a luat-o de pe masă. S-a ridicat în picioare și a zâmbit.

— Drumuri? Mă gândeam mai mult la ceva gen cină și film. Sau poate nu la film, pentru că nu am putea să vorbim.

— Urăsc când oamenii vorbesc la film.

— Şi eu. Fac pariu că avem multe lucruri în comun.

— Pare distractiv.

— Nu-i aşa?

Şi-a arătat din nou gropiţa şi apoi a trecut pe lângă mine. Uşa a zăngănit şi Josh a coborât până la semafor, unde a cotit după o clădire.

Chiar dacă aveam fruntea lipită de geam, până la urmă l-am pierdut din vedere.

— Orez prăjit cu pui şi soia cu puţină sare, a zis Coco, şi a lăsat punga albă cu cercul roşu lângă mine.

Am desfăcut punga şi am tras-o aproape de mine, incapabilă să-mi şterg zâmbetul de pe buze.

— Până la urmă n-ai avut o zi aşa proastă.

Mi-am muşcat buzele, iritată de cât de fericită mă făcuseră ultimele cinci minute.

— Josh Avery. L-aş lăsa să-mi ia temperatura, dacă înţelegi ce vreau să spun, a zis Coco.

Am ridicat din sprânceană, dar ea a continuat.

— Locuieşte la trei străzi mai încolo. Mă mir că n-ai dat de el până acum.

— Cum de ştii unde stă? am întrebat, holbându-mă în continuare la fereastră şi ignorând comentariul nepoliticos.

Nu aveam cum s-o condamn. Văzusem atâtea femei topite după el când era prin preajmă.

— Facem şi livrări, Avery. Nu ştii? a zis Coco şi a oftat. E drăguţ. Cu părul brunet şi ochii ăia deschişi la culoare îmi aduce aminte de prinţul din *Mica Sirenă*. Dar ştii, mai musculos. Oh, dacă te măriţi cu el o să te cheme Avery Avery.

A chicotit şi s-a tras de un cârlionţ, care şi-a revenit imediat la poziţia iniţială.

— *Să mă mărit cu el*, am murmurat. Ce absurd!

M-am ridicat şi am luat punga. Pe faţă mi-a apărut un zâmbet larg şi, în ciuda durerilor pe care le căpătasem când fusesem smucită în Prius ca o monedă într-un aspirator, senzaţia a durat tot restul zilei.

2

Josh

Am traversat strada în fugă, cu punga de hârtie strânsă în mână, încercând să evit băltoacele. Mai aveam puțin timp până începea tura, nu dormisem deloc cu o noapte în urmă și-mi doream cu disperare să-mi țin puțin ochii închiși. Stomacul îmi protesta pentru că sărisem peste micul dejun. Preferasem să-mi petrec dimineața în sala de sport de pe strada 27 ca să nu-mi las imaginația să zboare la Avery. Am urcat scările două câte două până la etaj, bucurându-mă să simt că mușchii gambei mă ardeau. Imediat ce am răsucit cheia și am deschis ușa, l-am văzut pe Dax, cățelandrul meu jigărit, care mi-a sărit pe picior, cerșind atenție. Îl salvasem în urmă cu două săptămâni de la a fi călcat de vreo mașină pe autostradă. Deveniserăm repede prieteni, în afara faptului că-i plăcea să urineze pe podeaua din bucătărie mai mult decât unui tip beat la o petrecere de cămin.

— Vrei niște lo-mein, micuțule?

Am aruncat punga pe blat și am scos două farfurii de carton din dulap. Am deschis punga, am scos mâncarea pe care am împărțit-o în

mod egal și am pus cea de-a doua farfurie pe podea. Dax s-a repezit cu boticul în farfurie, împroșcând peste tot cu mâncare.

— Cu plăcere, i-am zis și m-am dus în sufragerie, unde m-am prăbușit cu un geamăt pe canapeaua cumpărată la mâna a doua.

Am luat telecomanda și am deschis televizorul ca să am un zgomot de fond în cameră, în speranța că asta va ține departe neliniștea care mă măcinase toată ziua. Zi de zi vedeam lucruri îngrozitoare, familii despărțite, vieți curmate brusc. Dacă nu învățai să faci față acelor lucruri, nu rezistai prea mult în meseria aia. Încercam să țin departe pierderile și suferința din jurul meu, pretinzând că nu mă afectează. Și, uneori reușeam. Puteam să mă mint și să-mi spun că nu-mi pasă — și aproape că reușisem să cred. Aproape.

Am desfăcut punga, am scos cutia de la JayWok și am simțit că încep să mă relaxez. Oamenii de la televizor s-au amestecat până ce au devenit niște pete colorate, iar vocile au început să li se piardă în fundal.

Am luat o îmbucătură mare de mâncare, gândindu-mă la Avery și la cum zâmbea din colțul gurii. Nu era deloc genul meu, adică nu avea sclipici la ochi și hainele nu erau atât de mulate încât să fie nevoie să le înmoi în ulei de bebeluș ca să i le scoți.

Dax m-a lins pe mână.

— Ai mâncarea ta, i-am zis, apoi l-am dat jos de pe canapea și m-am dus la bucătărie.

Deși îmi era greu să recunosc, nu mai era ca în copilărie, când îmi treceau repede loviturile dacă se-ntâmpla să cad de pe bicicletă. Acum resimțeam fiecare zgârietură pe care o căpătasem în accident. Am deschis frigiderul și am scos sticla să beau niște lapte. Băusem cam jumătate, când m-am întors și l-am văzut pe Dax devorând ce-mi rămăsese din mâncare.

— La naiba, Dax! am strigat și am pus sticla cu lapte la loc în frigider.

Când am văzut cât era ceasul, am înghețat.

— Nu mai am timp să strâng după tine, prostule.

A scâncit vinovat când m-am apropiat de el, dar nu eram genul care să dea în animale. I-am mângâiat părul sârmos, mi-am scos tricoul şi l-am aruncat pe podea.

— Ai noroc că eşti simpatic.

Am intrat în baie şi am dat drumul la apa rece, sperând că un duş mă va trezi pentru tura lungă ce mă aştepta. Mi-am aruncat adidaşii, pantalonii scurţi şi chiloţii. Din bucătărie s-a auzit soneria telefonului, o piesă cântată de Tom Petty and The Heartbreakers. Am intrat în cabina de duş şi am înjurat când nişte picături îngheţate au început să-mi curgă pe spate.

— La dracu'!

Am rotit robinetul, gemând pe măsură ce umezeala caldă începea să-mi alunece pe umerii ce mă dureau. Am săpunit bine buretele ciudat pe care mi-l lăsase Talia, o chelneriţă de la Buckin' Bulls. Doar acest gest şi era suficient să n-o mai caut. Oricât de flexibilă era, nu-mi plăceau tipele care se agăţau de mine.

Am vărsat o picătură albastră de săpun lichid pe burete şi am început să-mi frec muşchii încordaţi de pe abdomen. În tot timpul ăsta, am fredonat *It's Good to Be King*. În cele din urmă, am reuşit să plec din apartament în doar cincisprezece minute, înfometat, dar revigorat.

Soarele mă orbea acum că se înseninase şi căldura aproape că te îmbolnăvea. Mi-am scos telefonul din buzunar şi am deschis căsuţa vocală ca să-l aud pe Joe Jegosu' ţipând în receptor.

— Acuma îţi selectezi apelurile, J? Ştii ce? Ştiu c-ai început o viaţă nouă într-un oraş mare şi alde d-astea, dar nu poţi să uiţi de toată lumea care a rămas în urma ta. Sună-mă, omule!

Apoi apelul s-a terminat şi am ezitat un pic, dar până la urmă am şters mesajul.

Mi-am băgat telefonul la loc în buzunar şi am grăbit pasul, promiţându-mi că-l sun mai târziu pe Joe, chiar dacă ştiam că e o minciună. Trecutul trebuia să rămână trecut. Nu eram în stare să mă confrunt cu asta. Nu încă.

— Hei, omule. Arăţi ca naiba, mi-a zis Quinn.

A deschis uşa de la ambulanţă şi a îndesat înăuntru o geantă mică, neagră.

— Mama ta mi-a zis altceva, i-am întors-o, masându-mi gâtul dureros.

— E cam nasol ce zici, omule.

— Nasol e ce-a făcut cu o sticlă de bere.

Quinn a dat din cap dezaprobator şi rânjetul i s-a lăţit.

— Îi spun să nu-ţi mai gătească. Eşti un ticălos dubios.

Mi-a dat o cutie cu suc pe care am luat-o, recunoscător.

— Ticălosul dubios. Cred că asta e cealaltă mişcare preferată a ei.

Mi-a aruncat o privire ameninţătoare şi am ridicat din umeri.

— Face parte din farmecul meu.

*

La sfârşitul programului, ochii mă ardeau. Noaptea fusese destul de liniştită în comparaţie cu altele, dar asta nu însemna că era simplu. Avusesem un pacient care se înecase cu mâncare, un copil dispărut şi ajutasem un bărbat care se rănise în timpul unei partide de sex. De obicei, noaptea devenea mai puţin împovărătoare dacă flirtam cu asistentele, dar acum eram prea obosit ca să mai arunc vreo replică de agăţat în toată vânzoleala de la spital.

M-am grăbit să ajung acasă şi l-am scos pe Dax la o plimbare; apoi m-am prăbuşit de oboseală. Dormeam buştean de câteva ore bune de parcă eram în comă, când a sunat telefonul. Am răspuns, frecându-mă la ochi ca să mă trezesc.

— Sper că e ceva important, am mormăit.

— Gemene.

M-am ridicat şi am clipit ca să mă trezesc de-a binelea.

— Despre ce dracu' vorbeşti, Quinn?

— Gemene date naibii. Blonde cu ţâţe mari. Vino la Corner Hole, frate. Mi-au zis să chem un prieten.

Am aprobat din cap și ea a continuat să mă tragă spre bar. Amica ei îi făcea cu mâna, zâmbind chinuit, și lângă ea stătea Quinn, foarte beat și neîngrijit.

— Cred că-ți bați joc de mine, am murmurat, oprindu-mă în fața lui.

Două femei foarte enervate așteptau să fac ceva.

— Cred că-l cunoști pe Quinn, ticălosul.

Avery a arătat dramatic spre el cu un gest dramatic, încercând să-și șteargă zâmbetul de pe față.

Mi-am dres vocea, încercând să par serios.

— Ce se întâmplă aici, frate?

— Gemenele, a spus el și a arătat spre cele două femei.

Mi-am înăbușit râsul, uitându-mă când la Avery, când la prietena ei. Probabil că era luat bine dacă avea impresia că sunt înrudite. Prietena ei avea părul negru, care-i ajungea dincolo de umeri, și niște țâțe imense. Silueta ei voluptuoasă era în contrast cu părul blond și silueta atletică ale lui Avery.

L-am bătut pe umăr.

— Prietene, nu cred că sunt gemene.

— Nu, nu, nu, ascultă.

A înjurat când și-a pus mâna pe umărul brunetei și a arătat spre fața ei:

— Ea e Bed[1]. Nu e *grozav*?

Și-a ridicat sprâncenele și a zâmbit cu subînțeles.

Femeia l-a lovit tare peste piept.

— Mă cheamă Deb, ticălosule.

Quinn aproape că s-a prăbușit, așa că a-nceput să se frece pe piept ca și cum fusese atacat violent.

— Avery, l-am corectat. O cheamă Avery şi ne ştim cu ea de la muncă, mai ţii minte?

Nu puteam să mă opresc din râs când i-am văzut mutra serioasă.

— Nu mă place. Îţi vine să crezi?

— Da.

I-am luat braţul lui Quinn şi l-am pus pe umerii mei, îndepărtându-l de Deb.

— Hai, prietene. Cred că e timpul să mergem acasă.

— Dar vreau să mai stau cu gemenele.

— Cred că s-au cam săturat de tine.

I-am făcut cu ochiul lui Avery şi ea a zâmbit, recunoscătoare.

— Dar îţi datorez o bere, s-a plâns Quinn.

— Da, aşa e. Dar trebuie să mergem la mine acasă. Poţi să dormi pe podea, cu Dax.

L-am ajutat pe Quinn să iasă din bar şi l-am lăsat să se odihnească, rezemat de perete, şi să ia o gură de aer proaspăt.

— Ce cald e aici!

S-a tras de gulerul de la tricoul polo albastru.

— Cred c-o să mi se facă rău.

— Ar fi trebuit să te aştepţi la asta.

Am auzit uşa deschizându-se în spate şi m-am întors.

— *Ai grijă să-l hidratezi şi poate îi dai o banană, ceva*, a zis Avery cu un zâmbet şi şi-a dat o şuviţă după ureche.

— Mda. Mersi că nu te-ai supărat.

Mi-am vârât mâinile adânc în buzunarele blugilor.

— De obicei nu se poartă aşa.

M-am uitat peste umăr la Quinn, care căzuse în genunchi şi încerca să vomite, cu cămaşa ştergând pe jos.

— Sper că nu. Mama lui ar fi foarte dezamăgită.

— Ţi-a povestit despre mama lui?

— A încercat să ne mituiască pe amândouă cu plăcinta de casă făcută de mama lui ca să ne culcăm cu el.

Şi-a acoperit gura cu mâna, încercând să-şi oprească râsul.

— O strategie interesantă.

— Mâine o să-i spun că replicile lui de agăţat te-au dat gata. Şi mai bine, o să-i spun mamei lui.

I-am făcut cu ochiul şi ea şi-a ferit privirea.

Am tăcut amândoi, iar eu am încercat să mă gândesc la ceva de spus ca să acopăr zgomotele scoase de Quinn care încerca să-şi golească stomacul. Nu exista vreo replică potrivită în acel moment.

— Ar trebui să-l duc acasă.

Mi-am masat gâtul, hotărât să-i fac a doua zi viaţa un iad lui Quinn.

— Îţi mulţumesc din nou.

Avery a deschis uşa barului şi s-a dus înăuntru, la prietena ei.

— Haide, am zis şi l-am ajutat pe Quinn să se ridice, ghidându-l pe străzile întunecate până la mine la apartament.

Ne aştepta o noapte lungă.

3

Avery

— Deci, ca să înţeleg mai bine, a zis Deb, care stătea în picioare, lângă dulapul ei, doar în bluza de la uniformă şi în şosetele colorate cu dungi: te scoate dintr-o maşină care arde…

— Nu ardea, spun eu, încremenind.

— … şi şi-a chemat prietenii de la ambulanţă ca să te ducă în siguranţă, probabil că ţi-a ţinut capul pe braţul lui frumos, bronzat, şi în timpul ăsta ţi-a adulmecat chiloţeii de bunicuţă.

Am clătinat hotărât din cap ca să-i arăt că nu eram de acord cu descrierea ei.

— În ce moment din această poveste mi-au fost daţi jos chiloţii?

S-a uitat la mine cu o expresie goală.

— Vorbim despre Domnul Chiloţei, nu? Probabil că i-a scos ca să facă un garou ca un MacGyver mai sexy.

— Domnul Chiloţei e o poreclă oribilă.

— Prima dată când ţi-am zis-o ai râs şi tu. Iar acum sari la mine. E de rău.

A pus adidasul plin de murdărie într-o pungă de plastic, a legat-o la capăt și a azvârlit-o în dulap.

— O să-l arunci, nu? am întrebat și m-am frecat la tâmplă, simțind că mă ia o migrenă.

— Să-mi arunc pantofii? a făcut ea, indignată de sugestie.

S-a întors, a intrat în baia mică de lângă vestiar și și-a spălat mâinile până au început să arate ca și cum ar fi fost jupuite. A rupt un prosop de hârtie din aparat, a închis robinetul și a mai luat câteva prosoape ca să-și șteargă mâinile, apoi a aruncat hârtia udă. Și-a legat părul negru într-o coadă care îi ajungea până la baza gâtului.

— Probabil că te-ai lovit la cap mai rău decât am crezut.

Am zâmbit, uitându-mă la Deb cum își pune o uniformă curată și papucii de plastic.

— Măcar ține-l în pungă până aflăm dacă ai vreun pacient infectat.

— Dezinfectantul omoară orice, a spus ea. Oricum, dacă mă pricopsesc cu clostridium difficile, poate scap de cele douăzeci de kilograme de care încerc să mă descotorosesc din '80.

— Ești născută în anii '80.

— Mama a avut diabet gestațional. Eram rotofeie.

Și-a închis dulapul, a prins lacătul și a tastat combinația.

— Mai tastează o dată, i-am zis. N-ai vrea să-ți ia cineva pantoful plin cu mizerie.

— Nu vreau ca slăbănoagele alea afurisite de la radiologie să-mi fure budinca.

Andrea de la Radiologie și-a întors capul și s-a uitat la noi.

— Da, chiar așa, a zis Deb, cu ochii căscați.

A arătat către ea.

— Am văzut cum te holbai la budinca mea de ciocolată cu vanilie.

Andrea a devenit dintr-odată foarte grăbită și a împins ușa ca să iasă din încăpere.

— Doamne, Dumnezeule, Deb, o să-ți facă din nou cineva raport.

— Poate că pantoful meu răhățit o să ajungă diseară sub perna ta. Am cheia de la apartamentul tău. Hei, a zis, arătând spre capul meu. Te-ai tot frecat la tâmple azi. Ce-ai pățit?

Mi-am lăsat degetele în jos.

— Doar o migrenă. Nimic serios. O să iau ceva acasă. Hai, că ni s-a terminat tura. Oricum mă simt aiurea că ai venit în noaptea ta liberă. Hai să ieșim naibii de aici până nu suntem chemate de urgență.

M-a urmat și am ieșit din vestiarul femeilor în hol. Le-am spus la revedere asistentelor din tura de noapte, dar m-am oprit când doctorul Rosenberg mi-a făcut semn să-l aștept.

— O să te ceară de nevastă, mi-a șoptit Deb.

— Taci din gură, i-am zis printre dinți.

— O să-ți spună că-i plac țâțele tale în uniforma asta — foarte romantic.

— O să-ți trag una, i-am șuierat, când doctorul s-a apropiat.

— Sunteți pe punctul de plecare, doamnelor? a întrebat doctorul Rosenberg.

— C..., a început Deb.

— Ce? a repetat doctorul Rosenberg, clipind din lungile lui gene fantastice.

Sprâncenele i s-au apropiat, formând două linii identice.

— Clostridium difficile, am răspuns eu. Se întreba dacă nu cumva ultimul nostru pacient nu a fost diagnosticat cu clostridium difficile.

— Ei bine, nu am nevoie de rezultate ca să știu că e negativ. Are un miros unic...

— Ce discuție ciudată între iubiți, a murmurat Deb.

— Poftim? a întrebat doctorul Rosenberg.

Am zis primul lucru care mi-a venit în minte.

— Vorbește aiureli, despre niște meteoriți... Aveți nevoie de ceva înainte să plecăm, domnule doctor?

— Ah, da. Nu mai ai mașină. Sper că ai asigurare.

Deb a deschis din nou gura, dar am lovit-o tare cu cotul în coaste.

A țipat și a-nceput să se frece în locul lovit, încruntându-se la mine. Doctorul Rosenberg s-a uitat curios la noi, dar a continuat.

— A durat de două ori mai mult să fac naveta din cauza lucrărilor de pe autostrada I-95 Nord. Dacă te duci în acea direcție, ar fi mai bine să cauți o altă rută.

Deb a râs amuzată.

— Locuiți în Alapocas, nu, doctore?

Doctorul a zâmbit cu căldură.

— Da, Hamata, a zis și a privit în jos, stânjenit.

— Nu mi-am dat seama că toată lumea știe asta.

— Noi mergem pe I-76 spre apartamentele noastre jalnice, dar traficul e OK, deci cam asta e.

— Mă bucur, a zis doctorul Rosenberg amuzat. Seară faină, atunci. Noapte bună, Avery.

— Noapte bună, domnule doctor.

M-am întors pe călcâie, înțepenind când Deb m-a luat pe după gât.

— Te urăsc, te urăsc, te urăsc..., am zis tot drumul pe hol.

— O să se gândească la tine în seara asta când o să facă baie în cada lui umplută cu șampanie, așa că nu ai cum să fii prea supărată pe mine, a zis ea, amuzată.

— Nu, n-o să facă asta. O să se gândească la soția lui deoarece e însurat și tu ești o ticăloasă pentru că îți trec prin cap chestii din astea.

— Nu-mi trece nimic prin cap. Pur și simplu trag de sforile vieții tale ca un păpușar pentru că mă amuză.

— Onestitatea e chestia care-mi place cel mai mult la tine, dar tot ea mă face să-mi doresc să te strâng de gât până îți vor ieși ochii din orbite. Doar un pic. Nu prea mult.

M-a strâns mai tare de braț.

— Oh, îmi plac micile noastre conversații.

O siluetă albastră a apărut de după colț, aproape dărâmându-mă la podea. Lichidul fierbinte mi s-a împrăștiat pe uniformă, pe gât și pe brațe. Am ridicat mâinile, șocată.

— Doamne, Dumnezeule, a zis Josh, ținând paharul aproape gol de cafea. Mă duc să caut niște apă rece. Te-am ars?

— Da, cafeaua fiebinte arde carnea, Domnule Evident, am zis, simțind cum lichidul negru îmi picură pe bărbie.

Și-a ridicat capul, a adulmecat și s-a strâmbat dezgustat.

— Ce miroase așa?

— Mă întorc imediat, a zis Deb, grăbindu-se pe hol spre o ușă pe care nu era scris nimic.

Am dat din cap încercând să nu mă gândesc prea mult la pantoful plin de rahat.

Josh abia dacă s-a uitat la pata care i se formase pe cămașă și pe pantaloni, dar privea în jur, disperat să găsească cu ce să șteargă cafeaua de pe uniforma mea. Senzația de arsură dispărea — cafeaua spitalului era foarte rar atât de fierbinte încât să te frigă. Până la urmă și-a folosit mâinile, ștergându-mă stângaci cu degetele peste abdomen, brațe, sâni. Era mai stânjenitor decât în clasa a zecea, când mă pipăise Bobby Lawson.

Am încercat să mă-ntorc ca să opresc pipăiala neașteptată.

— E OK, pe bune, eu...

— Cafeaua asta era pentru tine... dar nu în felul ăsta, a zis Josh, ignorând eforturile mele de a-l opri.

Mi-a șters cu blândețe bărbia udă și în timpul ăsta m-a privit în ochi. A oftat, frustrat.

— Ce? Eu...

Am înghițit în sec.

— Adică acum e vina mea? am întrebat, încercând să par dură, deși eram complet captivată.

Doctorul Rosenberg avea un oarecare efect asupra mea, dar nu mă privise niciodată așa cum o făcea acum Josh. Era un amestec de admirație, nerăbdare și regret. Am înțeles brusc de ce toate asistentele erau topite după el.

A făcut un pas înapoi.

— Cafeaua.

A ridicat paharul.

— Te-am văzut mai devreme și m-am gândit să-ți aduc niște cafea. Nu știam cât stai în tură.

— E un gest foarte nefiresc pentru Domnul Chiloței, Josh.

Și-a înclinat puțin capul într-o parte, ca un cățeluș confuz.

— Ăăă?

— Ă... amabil. Adică, ești foarte amabil.

I-am luat paharul aproape gol din mână. Picăturile reci de cafea de pe paharul de carton mi-au umezit palma.

— De fapt, am ieșit din tură.

— Uite, mi-a zis Deb, și mi-a șters gâtul cu un prosop rece. Am adus prosoape umede și uscate de la curățătorie și spray Dermoplast. Te-ai ars?

Am dat din cap că nu, încă zâmbindu-i lui Josh.

— Nu încă.

S-a clătinat când l-am atins cu umărul, trecând pe lângă el. M-am uitat și l-am văzut zâmbind. Era un joc amuzant și eram convinsă că-l jucase de multe ori, dar cu mine nu-i mergea.

Am luat-o de acolo pe Deb care, chiar dacă era derutată, m-a urmat.

S-a uitat înapoi la Josh și apoi la mine. S-a încruntat, dezgustată.

— Ăă, Avery, pe bune? Tocmai erai super emoționată și topită după doctorașul Rose.

— Sunt mai singur decât Rosey! a strigat Josh. Și probabil că mă și descurc *mai bine* în alte privințe.

Am chicotit mult prea tare. Nu era chiar așa de amuzant. Avea umorul unui puști de 12 ani, dar eu eram deschisă la flirt. Îl mai văzusem pe Josh Avery și înainte la Urgențe. Abia se angajase și auzisem că se mutase de curând în oraș, dar pe vremea aia era doar Domnul Chiloței. Acum era *tipul-care-mă-scosese-din-mașina-lovită*. Și asta însemna ceva. Acum era o legătură unică între noi doi. Voiam să mă salveze din nou. Nu prea știam sigur de la ce anume să mă salveze. *Poate de la blestemul-meu-de-treisprezece-luni-fără-sex?*

— Chiar sunt! a strigat el. Și încă aștept să ne întâlnim într-o seară, să bem whisky și să facem lista lucrurilor pe care le urâm!

M-am întors spre el.

— Fără cafea?

Josh și-a ridicat mâinile.

— Pot să-ți aduc cafea, rază de soare. Îți aduc tot ce îți dorești.

— Las-o baltă, Josh. Nu sunt genul tău.

— Exact, a zis el, cu spatele drept și pe deplin satisfăcut de sine.

Ce schimbare radicală față de acum câteva minute, când era un caraghios agitat! Încrederea de sine recâștigată brusc m-a făcut să mi-o pierd pe a mea.

Am ieșit în aerul umed al nopții de vară. Uniforma îmi era udă leoarcă și, chiar dacă afară erau cel puțin 35 de grade, am simțit că mă înfior. Mi-am prins părul într-un coc dezordonat și am așteptat cât Deb și-a căutat cheile în geanta enormă.

— Știu ce-ți trece prin cap, i-am zis, așteptând lângă mașina ei roșie.

Avea doar un an, dar deja fusese ușor bușită în spate. Apărătoarea din spate atârna un pic în lateral și aripa era ștearsă de când făcuse schimb de vopsea cu un Buick alb care nu oprise la timp.

— Ai de gând să repari chestia asta? am întrebat-o.

Deb s-a uitat la mine, iar ochii ei migdalați s-au înălțat odată cu sprâncenele.

— Vrei să vorbim despre cum arată Priusul tău în momentul ăsta?

— *Touché*, am zis, uitându-mă în jur, prin parcare.

Am auzit un țăcănit și ușile s-au descuiat la unison.

Ne-am așezat amândouă în spațiul îngust din mașina ei mică. Deb a băgat cheia în contact, dar s-a oprit înainte să pornească motorul.

— Nu ți-am zis, dar mă bucur că ești OK. M-ai speriat de moarte.

Am zâmbit, emoționată de acel moment de tandrețe care nu-i era deloc caracteristic.

— Păi... cine ar mai face turele în locul meu?

Zâmbetul mi s-a evaporat.

— Cine mi-ar mai da îngheţată când mi-e rău? Cine ar mai râde de Michaels cu mine?

— Ai numai gărgăuni în cap.

— Mda, dar am de gând să-ţi cumpăr nişte beri ca să sărbătorim întoarcerea ta din morţi şi noua ta pasiune pentru Domnul Chiloţei.

— Ar trebui să-ncetezi să-i mai zici aşa.

— Mda, a zis, dar n-o s-o fac.

4

Josh

După tură, mă dureau mușchii mai mult decât voiam să recunosc, dar în loc să mă duc acasă, m-am trezit că mă duc la Urgențe, la St. Ann. Chiar dacă fiecare pas era o agonie, merita ca s-o văd pe Avery. Ea, în schimb, nu părea că suferă deloc. De fapt, ciocnirea noastră a fost o răscruce pe care niciunul dintre noi n-o prevăzuse.

N-am fost niciodată nevoit să mă străduiesc atât de mult ca să agăț pe cineva și, când l-am văzut pe Quinn, care încă dormea pe canapeaua mea, am știut cine e parțial responsabil. Scamatoria pe care o făcuse la bar n-o impresionase câtuși de puțin.

L-am apucat de gleznă și l-am tras până când a căzut pe podea cu o bufnitură.

— La naiba. De ce ai făcut asta? m-a întrebat, holbându-se la mine cu ochiul drept abia deschis.

— E timpul să te trezești. Petrecerea s-a terminat.

S-a sprijinit în mâini și în genunchi până s-a ridicat într-o poziție nesigură.

— Mă simt de parcă m-ar fi lovit o mașină.

— Asta e amuzant. Știi cine *chiar* a fost lovit de mașină?

Mi-am împins degetul în piept și am tresărit pentru că un gest așa de mic mi-a provocat o durere așa de mare. Nu eram un tip pipernicit și îmi petreceam cea mai mare parte a timpului liber în sala de forță. Aflasem în clasa a șaptea, după o bătaie în curtea școlii, că era mai sănătos să mă antrenez cu greutățile decât să-mi descarc frustrarea în niște încăierări care m-ar fi dus la școala de corecție.

— Tipul ăsta, am spus. Și uite că tot nu m-am îmbătat, nu m-am făcut de cacao și n-am dormit toată ziua.

— Poate că ar trebui să te străduiești mai mult, a zis Quinn cu un rânjet și s-a îndreptat spre bucătărie, unde a deschis frigiderul. Trebuie să-ți cumperi mâncare, frate. Nu așa te porți cu oaspeții.

— Nu ești oaspete. Dacă aș locui și eu în demisol la mama, aș avea o groază de mâncare în dulap.

— Locuiesc în aceeași clădire cu ea, nu la ea în demisol. E altceva.

— Îți spală rufele?

— Asta n-are nicio importanță.

— Mda, sigur. Hai să mergem la Tootie's să mâncăm niște ochiuri cu șuncă, după ce mă schimb.

— Faci cinste?

Dinții mi s-au încleștat și mi-am aruncat cămașa pătată de cafea în coșul de rufe murdare.

— Hai să mergem.

— OK. La naiba, ești tare arțăgos azi, a zis Quinn, trăgându-și jeanșii.

— Te rog un lucru, am spus cu un oftat. Încearcă să nu spui nimic aiurea vreunei purtătoare de sâni.

— Oh, ești ofticat din cauza lui Jacobs.

Mi-am scos cureaua și am împăturit-o în două, uitându-mă la el.

— Bine, a zis Quinn. Ai dreptate. Am făcut-o de oaie. Eram stresat și am încercat să prind ceva curaj cu un pahar la bord.

— Sunt destul de sigur că băutura te-a făcut mai degrabă ticălos.

— N-am fost aşa de nasol.

— Ai prezentat-o pe Jacobs ca fiind *sclavă* şi apoi ai vomitat sushi şi struguri peste tot.

Quinn s-a uitat în jur, încercând să-şi amintească.

— La naiba!

— Mda, am zis, amintindu-mi ce privire avea ea când a plecat de lângă mine la spital.

Mingea era în terenul ei şi ea ştia asta.

— Îmbracă-te.

*

Mâncasem cât pentru zece şi tot ce voiam să fac era să dorm. Dar în loc să mergem înapoi la mine în apartament, Quinn a oferit, ca semn de pace, nişte plăcintă făcută de maică-sa. Ne-am dus la el acasă şi am ajutat-o să mute nişte mobilă de dormitor pe care o găsise într-un magazin second-hand până la etajul al treilea al clădirii unde locuia.

— Eşti sigur că te simţi bine, frate? m-a întrebat Quinn, stând sprijinit de masa din apartamentul mamei sale şi mâncând o bucată mare de plăcintă.

— O să supravieţuiesc.

A clătinat din cap, dar n-a insistat să afle mai multe. Nu aveam nevoie de cineva care să-mi poarte de grijă şi Quinn înţelegea asta. În ciuda boacănelor frecvente pe care le făcea, era un tip de treabă.

— Aveţi planuri pentru seara asta? ne-a întrebat mama lui şi i-a dat lui Quinn un şerveţel şi un pahar cu lapte.

Am dat din cap că nu, încercând să nu râd la cât de neajutorat devenea în prezenţa mamei sale, o italiancă impulsivă.

— Am ceva de făcut, am zis şi m-am îndreptat spre uşă. Vă mulţumesc pentru plăcintă, doamnă Cipriani.

Quinn m-a salutat din cap şi a continuat să-şi îndese mâncare în gură.

Abia dacă mă mai târam când am ieşit din clădirea veche de cărămidă şi m-am îndreptat spre Tit for Tat, un mic atelier unde se făceau tatuaje. Sperasem să nu mai intru într-un astfel de loc, dar devenise un ritual şi eram superstiţios dacă nu-l îndeplineam. Un clopoţel a zăngănit deasupra uşii când am deschis-o. Un bărbat cu creastă şi cu mai multă cerneală pe el decât o carte s-a uitat la mine prin ochelarii hipstereşti cu ramă groasă.

— Numai puţin să termin aici, omule. Durează o secundă.

A şters cu un prosop braţul femeii pe care o tatua, întinzând o pată mică de tuş peste pielea ei de culoarea laptelui.

Am dat din cap şi am început să mă uit la desenele care atârnau pe pereţi. Erau multe desene clasice, dar şi câteva tatuaje new age, care ar fi putut la fel de bine să fie expuse în vreo galerie de artă. Dar eu nu voiam ceva pretenţios. Tatuajul meu era mai mult un tabel de marcaj; de câte ori înşelasem moartea.

Mi-am băgat mâinile adânc în buzunare şi m-am mai învârtit prin holul de intrare, evitând să mă uit la sânii femeii din faţa mea, care-i arăta îngrijorată unuia dintre angajaţi inelul din sfârcul infectat.

În cele din urmă, artistul m-a strigat.

— Îmi pare rău c-a trebuit să aştepţi.

M-am întors şi m-am apropiat de biroul de la intrare. Era făcut din sticlă, decorat cu diverse bijuterii pentru corp, şi cu un decor morbid înăuntru.

— Poţi să-mi spui cam ce te interesează?

— Sigur.

Mi-am scos tricoul. Lănţişorul de care era prins un singur bănuţ mi-a căzut pe piept. Mi-am trecut degetele peste coastele din partea stângă ca să-i arăt cele nouă dungi de tigru de pe piele.

— Am mai câştigat dreptul la o dungă.

Omul a ieşit din spatele tejghelei şi s-a aplecat ca să vadă mai bine tatuajele. Era mai slab ca mine, dar era cu câţiva centimetri mai înalt.

Mama s-a uitat serioasă la mine și eu am dat din cap aprobator, am luat-o de mâna liberă și am tras-o spre ușa din spate. Nu aveam nevoie să mi se amintească să am grijă de sora mea mai mică.

Am ieșit în curte și am alergat amândoi spre micul ponton de la capătul terenului nostru din Georgia rurală.

Kayla s-a oprit cu vârfurile tenișilor la prima scândură.

— Haide, Kayla. Ești fetiță mare de acum. Trebuie să te învăț să pescuiești. Tata are prea multă treabă, așa că trebuie să mă ocup eu de asta.

Am luat cele două bețe cu care îmi făcusem de lucru toată ziua. La capete pusesem ață de pescuit și momeală din plastic. I-am întins unul surorii mele, care a zâmbit bucuroasă.

— Haide.

M-am întors și am mers până la capătul platformei. În spate, nu departe de mine, auzeam lipăitul piciorușelor ei.

Ne-am așezat la margine, bâțâind din picioare și bucurându-ne de soarele fierbinte din sud. N-am prins nimic pentru că știam că mama ar fi făcut urât dacă aș fi luat vreunul din cârligele tatei pentru bețele mele, dar Kayla nu știa asta. Se distra la fel de bine.

— Mi-e foame, a zis Kayla îmbufnată, iar un vânt cald i-a înfoiat buclele negre, tunse până la umăr.

M-am uitat înapoi

— Să nu mănânci prostii, m-a avertizat mama, în timp ce continua cu pregătirile pentru petrecere.

— Știu, mamă.

Am luat o cutie de biscuiți și am deschis frigiderul ale cărui balamale scârțâiau. Tata se-ntorsese de la muncă.

— Unde e sărbătorita? a strigat.

Îmi dădeam seama din vocea lui că era obosit, dar a zâmbit pentru Kayla, oricum.

— E în spate, se joacă, a zis mama.

Tata s-a aplecat și a sărutat-o pe mama pe obraz și apoi a aruncat o privire pe fereastra de la bucătărie.

— Unde? Leagănele sunt goale.

— E pe ponton, tată. Am mers cu ea la pescuit.

M-am dus spre tata, înălțându-mă pe vârful picioarelor ca să arăt spre pontonul de lemn. Zâmbetul mi s-a șters încet în timp ce-mi căutam din priviri sora. Nu era nimeni acolo. Nu rămăsese decât ursulețul ei galben.

— John, a pronunțat mama numele tatei ca și cum ar fi adresat o întrebare.

Vocea îi era foarte îngrijorată.

— I-am zis să stea nemișcată, am zis. Că mă întorc imediat.

— O, Doamne, a șoptit mama.

Tata era deja la ușă.

— Nu e aici! a țipat el, alergând spre apă.

Mama a scăpat castronul din mâini și aluatul a împroșcat tot dulapul. A alergat după tata, iar eu am rămas neajutorat, uitându-mă de la fereastră la ce se petrecea.

Mi s-a părut că trecuse o veșnicie de când ieșiseră pe ușă. Kayla o să fie certată rău pentru că nu mă ascultase.

Simțeam un ghem în stomac cât am așteptat să văd capul cârlionțat al surorii mele. Speram ca tata s-o lase să mănânce din tort. O să le spun tuturor c-a fost vina mea dacă nu voiau să-i dea din tort. Nu voiam să-i stric ziua de naștere.

Capul tatei a ieșit la suprafața apei și valurile circulare vineții s-au încrețit în jurul lui, îndepărtându-se lent. Atunci am văzut-o. Corpul ei micuț în brațele tatei semăna cu un bebeluș.

Picioarele goale ale mamei aproape că au alunecat de pe ponton când a luat-o pe Kayla din brațele tatei pentru ca el să se ridice pe scândurile vechi.

Tata i-a așezat corpul pe pământ și a început să-i apese nebunește pe piept. Din când în când, mama se oprea din plâns și se apleca asupra feței Kaylei. M-au trecut fiorii și am început să tremur când mi-am dat seama că nu era în regulă. Kayla nu se prefăcea. Mama și tata erau speriați. Nu-l văzusem niciodată pe tata să fie speriat de ceva, nici în urmă cu doi ani, când familia Radley își transformase garajul într-o casă bântuită, de Halloween.

— Haide, Kayla, am mormăit eu.

Neputând să mai aștept, am alergat spre ușa din spate, bâjbâind după clanță.

Am alergat spre ponton, simțind că trebuie să fac ceva, orice, ca s-o ajut. Când am ajuns lângă ei, mama plângea și-și acoperise fața. Tata stătea îngenuncheat și se uita la sora mea, iar apa i se scurgea de pe bărbie.

— E OK, tată?

N-a răspuns.

— Ce pot să fac? am întrebat, simțind că ceva îngrozitor plutea în jurul meu. Tată? Ce pot să fac?

Tata a izbucnit în plâns, la unison cu mama. Am îngenuncheat și am luat în mână mâna micuță și rece a Kaylei.

— O să fie bine, Kayla, am zis.

Mama a început să jelească.

Am încremenit, dorindu-mi să pot să fac mai mult. Dar nu aveam habar de ce anume avea nevoie. Eram toți neputincioși, în jurul Kaylei. Cârlionții ei drăgălași erau uzi și împrăștiați în iarbă. Mi-au dat lacrimile, așteptând ca ea să se trezească, pentru că-n adâncul sufletului știam că asta nu se va mai întâmpla.

— Kayla, am mai zis o dată, ștergându-mi ochii cu dosul palmei.

Neștiind de ce nu puteam s-o salvăm, așezat pe pământ, lângă sora mea, mi-am promis să nu mă mai simt niciodată atât de neputincios.

*

Cu coastele bandajate, m-am târât la apartament, disperat să dorm măcar câteva ore. Știam că nu mai era mult până ce Quinn mă va suna din nou, dornic de petreceri, și, ca să fiu cinstit, aveam nevoie de o evadare din realitate.

Ultimele zile începuseră să scoată la iveală amintiri pe care le reprimasem. Era greu de retrăit moartea Kaylei și ultimul lucru pe care mi-l doream era ca și restul să revină în forță. M-am prăbușit în patul meu mare, am închis ochii și am gemut când Dax mi s-a aruncat pe burtă și s-a culcușit lângă mine. Am prins vreo patru ore bune de somn până când căldura emanată de burta lui Dax a început să mă facă să transpir. Era incredibil cum un lucru atât de mic mă făcea să mă simt de parcă mă aflam sub o pătură electrică. Mi-am luat hainele și m-am dus amețit spre baie, dornic de un duș fierbinte. Mă dădeam cu niște unguent pe tatuajul proaspăt făcut, când am auzit telefonul.

Era un mesaj de la Quinn. Îmi trimisese o poză cu numele Corner Hole Bar și apoi o a doua imagine. Mi-a luat un moment să-mi dau seama ce era: ceafa lui Avery.

Am surâs în sinea mea, am tastat un răspuns rapid, spunându-i că ajung acolo într-un minut și apoi mi-am pus niște jeanși și un tricou curat. Am ieșit în noapte, mergând iute, mai rapid decât voiam să recunosc. Unul din lucrurile care-mi plăceau în nord e că barurile erau deschise duminica, deși Pennsylvania era un stat ciudat, unde puteai să cumperi alcool doar din baruri și magazine. Nu era ca acasă, în Georgia, unde puteam să cumpăr bere de la benzinărie.

Corner Hole era plin de obișnuiții locului, doctori și asistente abia ieșiți din tură, amestecați cu alcoolicii locali. Am dat din cap către Quinn, care a ridicat o bere și apoi s-a uitat în stânga. I-am urmărit privirea și am văzut-o pe Avery care râdea de ceva ce-i spusese prietena ei, Deb. Și-a dat părul pe după ureche și și-a mușcat buza de jos, încercând să-și înăbușe surâsul larg.

M-am holbat la ea o clipă, neputând să mă uit în altă parte. Abia când Quinn s-a postat în fața mea, mi-am luat privirea de la ea.

— Nu vreau să fiu un ticălos, dar bruneta e a mea.

M-am uitat la Deb, care era încă prinsă în conversația cu Avery. Avery nu era la fel de atentă la conversație și se uita din când în când în direcția mea.

— E toată numai a ta, amice.

L-am lovit ușor în umăr și m-am dus spre bar, chinuindu-mă să-mi înăbuș râsul. Deb era dată dracului și l-ar fi mâncat pe Quinn cu fulgi cu tot, dar poate că doar ea ar fi fost tipul de femeie în stare să-l pună la locul lui.

M-am aplecat spre bar și am ridicat două degete spre Ginger, barmanița, care mi-a adus două beri Budweiser.

— O să ai grijă de ticălosul ăsta în seara asta? a întrebat ea și a arătat cu capul spre Quinn, care a murmurat ceva insultător printre dinți, după care și-a luat berea.

Rânjetul i s-a lățit când Ginger și-a dat părul castaniu-roșcat pe spate.

— O să fac tot posibilul.

Mi-am scos portofelul, am pescuit două bancnote de douăzeci de dolari și le-am împins spre bar.

— Poți să le mai dai câte un rând doamnelor de acolo? Ce beau ele de obicei.

Ginger și-a ridicat sprânceana, dar a turnat niște Cowboy Cocksucker în două pahare.

Mi-am ridicat berea spre Avery care zâmbea. Deb și-a ridicat paharul și i-a făcut cu ochiul lui Quinn, apoi și-a trecut limba peste buze și a dat pe gât băutura.

— Mă dau la ea în seara asta. Nu faci şi tu la fel cu prietena ei? a zis Quinn.

— M-am dat deja la ea, noaptea trecută, nu-ţi aduci aminte?

Am râs şi tatuajul meu recent s-a frecat de tricou, amintindu-mi că situaţia nu era deloc amuzantă. Nu fusese nici înainte, şi nu era nici acum. Era periculos să mă cuplez cu Avery — pentru amândoi. Ar fi putut să fie rănită — şi mai grav de data asta — şi aveam sentimentul că asta m-ar fi făcut praf.

5

Avery

Deb sporovăia în fundal despre cum o privea Quinn din colţul lui din barul Corner Hole. Prindeam din când în când câte un cuvinţel din ce spunea, dar atenţia îmi era distrasă ba de formaţia live, ba de tricoul mulat al lui Josh Avery. Îmi cumpărase o băutură şi mă aşteptam să-l văd venind spre mine cu zâmbetul lui care spunea *culcă-te cu mine*, pe care văzusem că-l oferă şi altor femei în nenumărate ocazii.

Mi-era ruşine că-i ştiam fiecare stratagemă şi, cu toate astea, continuam să flirtez cu el. Ca atâtea femei dinaintea mea, voiam să cred că de data asta va fi diferit. Ceva din mine îl va face să uite de vremurile când umbla din floare în floare, va fi profund îndrăgostit de mine şi îmi va fi loial până ce unul dintre noi va muri — şi poate că şi dincolo de asta. Era un cerc vicios care ne făcea să nu ne găsim perechea, deşi simţeam nevoia disperată a unei relaţii, indiferent cât de scurtă ar fi fost.

M-am uitat la Deb: îmi păstrasem toată viaţa un cerc mic, dar loial, de prieteni, dar acel cerc se schimba şi se micşora pe măsură ce

îmbătrâneam. Nu eram sigură dacă asta însemna că era ceva în neregulă cu mine sau că doar deveneam mai înţeleaptă.

— Îţi mulţumesc că eşti aici, Deb.

— Eu te-am invitat aici, îţi aminteşti?

— Ştii bine la ce mă refer.

După ce părinţii mei au murit, nu mi se mai părea că am ceva în comun cu prietenii din liceu. Nu puteam să mai aud lamentări despre mama lui Shari că nu-i cumpărase rochia pentru acea petrecere apărută pe nepusă masă sau cât de posesiv era tatăl Emmei. Eu încercam să jonglez printre cheltuieli de înmormântare, chirie şi înscrierea la şcoala de asistente.

Deb şi cu mine făcuserăm parte din acelaşi grup restrâns de la şcoala de asistente şi deveniserăm şi mai apropiate de când fuseserăm angajate amândouă la aceeaşi unitate de urgenţă. De celelalte asistente mă îndepărtasem din diverse motive. Heather îşi înşelase soţul şi, când a fost prinsă, şi-a învinuit prietenele pentru apucăturile necuviincioase. Din cauza asta au început să-şi petreacă timpul liber doar cu cupluri căsătorite. Lui Elizabeth îi plăceau hainele de designer şi maşinile scumpe, deşi avea un buget de studentă, şi se împrumuta de bani ca să-şi plătească datoriile. Deb şi cu mine hotărâserăm că era prea costisitor să-i fim prietene. Shay ne făcea să râdem şi era mereu gata de distracţie, dar în fiecare săptămână o trăsnea vreo dramă: false sarcini, foşti iubiţi care o hărţuiau, prieteni care se purtaseră urât cu ea. Viaţa părea oricum destul de complicată şi fără prieteni complicaţi, aşa că ne-am îndepărtat de ea. Dar rămăsesem prietenă cu Deb şi ea cu mine.

De când fusesem nevoită să accept pierderea părinţilor, pierderea altcuiva devenise oarecum neînsemnată. Îmi făceam griji că renunţam prea uşor la oameni.

— Opreşte-te sau te bat, a zis Deb.

M-am strâmbat.

— Eşti foarte hotărâtă!

— Îmi doresc să trăieşti aici şi acum.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— N-am de gând să te las să te pedepseşti pentru vreo chestie nasoală din trecut pe care n-ai putut să o controlezi.

Am zâmbit. Deb ştia că mă cufundasem în amintiri triste şi se folosise de una dintre remarcile ei tăioase ca să mă scoată din ele. Deb mă înţelegea şi, din nu ştiu ce motiv ciudat, şi eu o înţelegeam pe ea.

Aşa cum bănuisem, Josh l-a lăsat pe Quinn la bar şi şi-a făcut loc printre marea de oameni până la canapeaua de catifea neagră unde stăteam eu şi Deb. A dat noroc cu mine şi mi-a aruncat un zâmbet fermecător.

Eram diferită, doar că Josh încă nu ştia asta.

Încă din ziua în care mă trezisem la spital, totul era diferit. Vechea Avery nu i-ar fi dat cuiva ca Josh nicio şansă, dar chestii ca orgoliul sau cum ar trebui sau n-ar trebui să mă port nu mi se mai păreau atât de importante acum.

Josh se aşezase în faţa mea, arătând cu sticla spre turnul de pahare goale stivuite în faţa noastră.

— Cum a fost băutura pe care v-am trimis-o?

— Am băut şi chestii mai bune, am zis.

Josh s-a strâmbat.

— De ce eşti mereu aşa de rea? N-am făcut niciodată atâtea eforturi. Niciodată. E devastator pentru sufletul meu fragil, a glumit el, cu mâna pe inimă, ca şi cum ar fi fost rănit.

Am zâmbit: tocmai de asta.

Josh îşi merita porecla. Domnul Chiloţei m-ar fi avut pentru o noapte, dar, dacă scăpaserăm amândoi din accident, era pentru un motiv. Nu eram încă sigură care era acel motiv, dar sigur nu supravieţuiserăm unei ciocniri în viteză cu un camion doar pentru o aventură de o noapte. Spuneţi-i soartă sau doar noroc chior, dar voiam să ştiu de ce *noi*.

Josh s-a aşezat lângă mine, evident intrigat:

— Deci, spui că am o şansă.

— Ce spun e că această băutură[3], am zis, ridicând paharul gol, este mediocră. Ar trebui să-ţi îmbunătăţeşti jocul.

Ochii lui cenuşii s-au luminat.

— Accept provocarea.

Am chicotit şi mi-am ridicat sticla ca să mai iau o înghiţitură. Dar sticla n-a mai ajuns niciodată la gură. Doctorul Rosenberg stătea la bar cu Michaels, care era încă în uniformă. Când vorbea, cocul ei dezordonat se clătina.

Doctorul Rosenberg nu prea era atent la ea, părea mai degrabă captiv. *Perfect*. Michaels probabil că-l convinsese să bea ceva împreună după muncă. Era cunoscută pentru faptul că nu accepta refuzurile şi doctorul Rosenberg fusese înjurat destul în ultima vreme pentru că nu părea deloc abordabil. Am oftat, urând faptul că-i fabricam scuze. Dacă nu era atent, urma să cadă de pe piedestalul unde-i aşezasem pe bărbaţii ca el.

Josh s-a oprit şi s-a întors să vadă ce îmi atrăsese atenţia. Când s-a uitat din nou la mine, am simţit că obrajii îmi ardeau.

A arătat spre doctor, în mod clar iritat.

— Care e faza cu el? Aveţi o relaţie?

— Nu, Doamne, nu. E căsătorit, am bolborosit, neştiind că avea să fie atât de direct.

Josh nu era genul care să se ascundă după deget, indiferent de cât de dur era adevărul.

— Şi?

M-am încruntat.

A ridicat din umeri.

— Nu zic că sunt de acord cu asta, dar un doctor care se culcă cu o asistentă nu e cel mai ciudat lucru pe care să-l fi auzit.

— Doctorul Rosenberg e un om bun. Nu şi-ar înşela niciodată soţia.

— Deci asta e, a zis Josh, iar porţiunea dintre sprâncene i s-a netezit şi s-a relaxat în mod vizibil.

3 Joc de cuvinte: „shot", cu sensul de „băutură" şi „shot" cu sensul de „şansă". (*N. red.*)

— Ce?

— De asta-l placi aşa de mult. E o chestie sigură. Te gândeşti că nu trebuie să te îngrijorezi că ar putea să-ţi răspundă la afecţiune.

M-am întors spre el furioasă şi m-am rezemat cu umărul de perna canapelei.

— Ei bine, doctore Avery, puteţi continua analiza.

— E evident că ai probleme cu tăticul.

— Ei, sigur. Cine nu are?

Diagnosticul lui era corect şi am încercat să număr câţi ani trecuseră de când nu mai vorbisem cu mătuşa mea.

Nu a ezitat.

— Mă placi.

— Nu e adevărat.

— Pe naiba, nu.

A dus berea la gură şi a ridicat din sprâncene.

— Asta se potriveşte cu convingerea ta iniţială că sunt dependentă de iubire neîmpărtăşită.

— Eşti *îndrăgostită* de el?

Nici măcar n-a încercat să-şi ascundă dezgustul.

— Nu, n-am spus aşa ceva. Deloc.

— Atunci nu te mai holba la el, a zis.

Am clipit, dându-mi seama că mă uitam din nou la doctor.

— *Nu mă... mă uitam la Michaels.*

— *Pentru că e cu doctorul şi tu eşti geloasă.*

— *Nu sunt geloasă. Sunt... indignată. S*-ar putea să-mi placă un *pic de el*, am zis, uitându-mă la *Josh* care era iritat de mărturisirea *mea, dar n-aş face niciodată nimic în privinţa asta. Spre deosebire de Michaels.*

Josh s-a uitat la Michaels câteva secunde, înainte să emită o judecată:

— *Da, ea n-ar ezita. Dar Rosey e băiat mare. Nu poţi să iei decizii în locul lui.*

— N-ar face aşa ceva niciodată, am zis. Îşi iubeşte soţia.

— Şi atunci de ce nu e acasă acum cu soţia lui? Chiar şi bărbaţii care îşi iubesc soţiile le înşală. Bărbaţii sunt animale, Avery. Tot ce le trebuie e să se culce cu aceeaşi femeie timp şapte ani şi apoi să primească un strop de atenţie în plus de la o blondă.

Am zâmbit:

— Poate aşa merg lucrurile la tine.

M-am uitat din nou la doctorul Rosenberg cu un respect reînnoit.

— Dar nu şi el. E unul din bărbaţii buni.

— Bea câteva pahare cu el şi o să vezi dacă e aşa. E şi el om.

Luminile au clipit deasupra barului, arătând-o pe Deb care chicotea şi-l pipăia pe Quinn. Nici măcar nu-mi dădusem seama când plecase de lângă mine. Corner Hole era plin ochi. Pe ringul de dans de zece pe zece oamenii erau umăr la umăr, cuplurile râdeau şi se sărutau, se întâlneau pentru prima dată şi se îndrăgosteau unul de altul, şi lângă mine era cavalerul meu personal, care vorbea despre adulter. M-am uitat la sticla de bere, gândindu-mă că poate nu era decât un cinic căruia îi plăcea să observe oamenii.

— Nu toţi oamenii au lipsa ta de moralitate.

— N-am înşelat niciodată.

M-am uitat la el neîncrezătoare.

— Asta pentru că n-ai fost niciodată într-o relaţie.

— Exact. Nu m-aş dedica cuiva dacă nu m-aş simţi pregătit. E cu totul altceva faţă de cei care intră în relaţii, dar continuă să înşele.

Mi-am lăsat berea pe masă.

— Îmi plăcuse de tine. Timp de două secunde. Până ai început să vorbeşti.

Josh a izbucnit în râs şi apoi şi-a lăsat şi el berea pe masă.

— Asta pentru că nu asculţi. Eşti tipul de gagică...

L-am fulgerat cu privirea şi a reformulat.

— Eşti tipul de *femeie* care ascultă ca să răspundă, nu ca să-nţeleagă. Dar nu pot să te condamn pentru asta. Am ajuns să pricep că aşa sunt cele mai multe femei. E ceva în genele voastre sau cam aşa ceva.

— În genele mele?

— Ştii…

S-a aplecat spre mine şi şi-a coborât vocea.

— Dacă mă laşi să ţi-o trag, poate c-o să te-nţeleg mai bine.

Am izbucnit în râs şi rânjetul arogant al lui Josh i s-a şters de pe faţă.

— Replica asta funcţionează de obicei?

Am încercat să stabilesc un contact vizual cu Deb, sperând că va fi gata să plece, dar se dovedea a fi o însoţitoare deplorabilă.

— Dansează cu mine, a zis Josh.

M-am uitat la el, sperând c-o să zică că a glumit, dar era serios. Şi, pentru prima dată în viaţă, nu aveam la îndemână nicio replică inteligentă. S-a ridicat şi mi-a întins mâna.

— Putem să dansăm pe melodia asta, a spus, referindu-se la faptul că formaţia tocmai cânta un cover după Halcyon, cântecul lui Ellie Goulding.

Josh s-a uitat la cântăreaţă, şi-a pus degetul mare şi mijlociu în gură, şi-a umplut plămânii cu aer şi a fluierat puternic. A arătat către mine, solista a făcut un semn către formaţie şi au început să cânte o baladă.

— O ştii? am întrebat.

A dat din umeri.

— Ştiu pe toată lumea.

M-am ridicat şi l-am urmat pe ringul de dans. Mâna lui mi-a înconjurat spatele, apăsând pe materialul subţire al bluzei. Căldura mâinii mi-a încălzit pielea. M-a luat de mână şi a început să se legene uşor în ritmul muzicii. Când s-au auzit primele versuri din *At Last* de Etta James, m-am relaxat, lipindu-mă de corpul lui.

— Îmi place cântecul ăsta, i-am zis lui Josh care-mi atingea tâmpla cu obrazul.

— Perfect, pentru că e cântecul *nostru*.

Am zâmbit.

— Da?

— De acum e, da.

M-am uitat la el, dorindu-mi să nu-i dau drumul acestui Josh care se uita la mine ca şi cum căuta iertare şi eu eram singura femeie capabilă să-i ofer aşa ceva.

— Dacă ai fi aşa tot timpul, aş putea să te plac.

— E valabil şi pentru mine.

Mi-am strâns buzele, încercând să-mi stăvilesc zâmbetul.

A deschis gura şi apoi a ezitat.

— Ce? am întrebat.

Când a clătinat din cap, l-am îndemnat din nou.

— Ei, haide, fii curajos.

A oftat şi şi-a întors capul foarte puţin, suficient cât să-mi atingă pielea cu buzele când a vorbit. Ochii mi s-au închis când i-am simţit atingerea.

— Mă gândeam că am putea să uşurăm lucrurile şi să jucăm frumos.

M-am aplecat pe spate ca să-i scrutez faţa şi i-am observat expresia uşor vulnerabilă.

— Începi tu, i-am spus, neîncrezătoare.

S-a oprit din dans şi s-a uitat la mine, cântărindu-şi cu grijă fiecare cuvânt.

— Cinăm mâine împreună?

— Adică, ceva cu stripteuze şi pui condimentat?

S-a uitat la tavan şi apoi a oftat adânc.

— Îmi place puiul mai puţin condimentat, dar aş putea să fac o excepţie pentru tine.

Colţul gurii i s-a transformat într-un surâs şi, oricât voiam să-l cert, n-am putut decât să-i zâmbesc şi eu.

— Bine.

— Da? a întrebat, aşteptându-se în mod evident la un alt răspuns.

Eram încăpăţânată, dar nu nebună. Poate că Josh era un curvar notoriu, dar faptul că fusese atât de surprins era tot ce-mi trebuia. Şi el era diferit acum.

Am zâmbit.

— Termin tura la opt, i-am zis, apoi l-am lăsat singur pe ringul de dans și i-am făcut semn lui Deb că vreau să plec.

— Avery, a zis doctorul Rosenberg, oprindu-se în fața mea cu un zâmbet.

Părea ușurat că mă vede.

— Bună seara, domnule doctor.

— Aici poți să-mi spui Reid, a zis, uitându-se în jur.

Când s-a uitat din nou la mine, era ceva în ochii lui, dar acum, că experimentasem felul în care mă privise Josh, atenția lui Rosenberg nu mai părea așa flatantă.

— Speram că vei fi aici.

M-am uitat spre Josh, care privea atent discuția mea cu doctorul Rosenberg. Am dat din cap și am zâmbit politicos.

— Mi-a părut bine să vă văd, domnule doctor, am zis.

Am plecat, simțind încă pielea lui Josh pe pielea mea.

Deb m-a luat de braț.

— Josh zâmbește. *Super* siropos. Zici că e un băiețel de opt ani, în dimineața de Crăciun.

Am zâmbit, incapabilă să mă abțin.

— Quinn se uită la mine că plec? m-a întrebat ea.

M-am uitat înapoi spre bar și am văzut dezamăgirea din ochii lui Quinn.

— Mda. E devastat. Ar fi trebuit să-i lași pantoful stâng, ca în Cenușăreasa.

— Mi-a dat numărul lui. Să-mi tragi una dacă am chef să-i trimit un mesaj mai târziu. Unde mergi acum?

— Acasă, am zis. Mă așteaptă o tură de zece ore și apoi o întâlnire. Am nevoie de opt ore de somn.

— Acasă? a întrebat Deb. Dar nici măcar nu sunt amețită.

A apăsat pe buton ca să descuie ușile.

— Cât ai băut? am întrebat-o.

A dat din umeri.

— Doar băutura pe care ne-a trimis-o Josh. Te vezi cu el sau doctorul vrea să se dea la tine?

— Am fost de acord să mă văd cu Josh doar… ca să… mă lase-n pace.

Am încercat să nu dau mare importanță planurilor noastre și să nu zâmbesc ca o idioată.

— Să te lase în pace? L-aș lăsa să pună mâinile pe mine ca gorila aia care escaladează Empire State Building.

A început să dea din șolduri și eu m-am uitat în altă parte, stânjenită.

— Chiar îți place de el, a zis, pe jumătate tachinându-mă, pe jumătate surprinsă.

— E minunat, cred, dar aveam impresia că nu-l suferi.

Am intrat în mașină și am așteptat-o și pe ea ca să ne reluăm conversația.

— Nu știu. Poate faptul că m-a pescuit din mașina mea contorsionată și că a stat cu mine până a venit ambulanța m-a făcut să-l văd în altă lumină.

— Sigur… probabil, a zis, neimpresionată, probabil că a ajutat și faptul că are un fund super tare.

— De ce n-am plecat încă? Trebuie să ajung acasă și să văd cu ce naiba o să mă îmbrac.

— De ce? Oricum o să zici pas. Mereu faci așa.

A pornit mașina și a rotit butoanele de la radio.

— De data asta nu.

Nu era convinsă.

— Pun pariu pe douăzeci de dolari că o să-l suni la 19:30 să-i spui că ești bolnavă. *Urăști* întâlnirile, așa că o să-ți vii în fire și o să inventezi cine știe ce boală.

— Bine. Douăzeci de dolari. Mă duc la întâlnire, chiar dacă o să intru în panică.

A plescăit din limbă și a scos mașina din parcare.

— Ar trebui să-mi dai banii de pe acum.

6

Josh

Eram prea agitat ca să dorm după ce obţinusem o întâlnire cu Avery, aşa că am început să mă pregătesc. În spatele clădirii în care locuiam, într-o magazie veche, am stat şi mi-am verificat maşina lovită, Mabeline.

În comparaţie cu cutia de chibrituri a lui Avery, maşina mea rezistase impactului. Părţile maşinii fuseseră construite în aşa fel încât să reziste. În ziua de azi, maşinile se prăbuşesc ca nişte piese de lego. Vedeam asta în fiecare zi şi cei mai mulţi oameni nu erau aşa de norocoşi ca Avery. Fata asta avea un noroc chior sau... m-am ridicat şi m-am uitat la bănuţul pe care-l găsisem pe podea chiar înainte de impact.

M-am lăsat pe vine şi am şters cu mâna vopseaua verde proaspătă.

— Ce ţi-a făcut? am şoptit.

M-am străduit să îndepărtez petele de vopsea şi apoi m-am ridicat, respirând greoi. Priusul lui Avery era acum parte din Mabeline. Erau atât de diferite, dar acum făceau parte din aceeaşi poveste. Puteam s-o lustruiesc cât vreau şi s-o vopsesc, dar îmi cam plăceau petele lăsate de maşina lui Avery. Avery îşi lăsase urma şi în mine.

— Se pare că trebuie să fac un drum până la târgul de vechituri și să-mi iau un far nou. Nu prea ești în formă pentru a merge la o întâlnire.

Mi-am scos telefonul din buzunar ca să văd cât e ceasul. Cimitirul de mașini nu se deschidea decât peste câteva ore și, la cum îl știam pe Bud, nu s-ar fi apucat să dezmembreze nicio mașină până când nu mergea cu colegul său Dusty să-și bea cafeaua de dimineață.

Dacă plecam devreme, aș fi putut să cumpăr niște gogoși pe drum și poate l-aș fi făcut pe Bud să se urnească dacă-i aduceam un sendviș la micul dejun. Aveam doar o zi la dispoziție ca să pun lucrurile la punct.

Dar nu eram îngrijorat. Practic construisem mașina cu propriile mâini în ultimii șase ani. Fusese mașina visurilor mele încă de când eram copil și îi știam fiecare piesă. Puteam s-o fac să arate ca nouă cât ai zice pește. Întotdeauna îmi plăcuse să lucrez cu mâinile ca să repar lucruri și oameni. Și, ca bonus, era mai ieftin decât terapia. Puțin ulei și multă muncă grea puteau să vindece orice.

Mi-am rotit capul, bucurându-mă că puteam să-mi întind mușchii încordați ai gâtului. Încă mai aveam dureri de la accident și mă-ntrebam dacă nu cumva și Avery mai avea dureri. De fapt, abia așteptam să investighez problema.

Cel mai greu lucru era să planific întâlnirea. Avery probabil că nu avea așteptări mari în privința mea. Ca orice femeie sigură pe sine, sensibilă, fusese suficient să se uite o dată la fața mea neîngrijită și la mâinile pline de unsoare ca să vadă că aduc necazuri. Dar se înșela în privința mea.

M-am dus la portiera din dreptul scaunului șoferului, am intrat în mașină și am răsucit cheia. Am apăsat pe ambreiaj și am făcut-o să toarcă, ușurat că pagubele păreau să fie doar în exterior.

Drumul prin oraș a fost liniștit. Bud deținea o bucată mare de teren în afara orașului și, chiar dacă orașul era aproape, aveai impresia că e altă lume. Peste tot erau șarete cu amish care mergeau la piața de legume, iar căldura nepotolită a verii nu reușea să-i încetinească.

I-am făcut cu mâna unui bătrânel care ținea hățurile. El a dat din cap și bărbia i-a atins cămașa simplă, cusută de mână. Calul nu s-a speriat de zgomotul mașinii.

După trei delușoare, am încetinit și am oprit la cimitirul de mașini al lui Bud. Nu locuiam de mult timp în Pennsylvania, dar Bud era unul din primii oameni pe care-i întâlnisem când ajunsesem în oraș cu o scurgere de ulei și fără acoperiș deasupra capului. Mă lăsase să stau la el pe canapea până am găsit un apartament.

— Nu credeam că ești treaz, i-am zis.

Am închis portiera și am traversat terenul prăfuit.

Bud era înăuntrul unei mașini paradite și se ștergea de unsoare cu o cârpă veche.

— Nu îi mai merge kilometrajul.

A arătat spre mașina la care meșterea.

— Vino aici și ajută-mă să-i repar kilometrajul.

Am intrat în mașină, am răsucit cheia și am încălzit motorul, așteptându-l pe Bud să-mi dea semnalul. După câteva înjurături, a închis capota și am ieșit și eu.

— Ce te aduce pe la mine așa de devreme?

Nici măcar nu s-a uitat la mine când mi-a vorbit.

— Mabeline a pățit-o.

Am mers amândoi spre mașină și eu am scos două cafele și micul dejun.

— Ah, la naiba, fiule. Ce-ai făcut?

A luat una dintre cafele și a început să bea lichidul fierbinte fără să zică nici măcar mulțumesc. Mi-am înăbușit un hohot de râs când cafeaua i s-a amestecat cu murdăria și cu petele de pe tricoul vechi.

— M-am ciocnit cu un Prius.

Ochii lui Bud s-au mărit.

— N-aș vrea să știu cum te-ai descurcat cu fiara aia.

— Crezi că pot să iau un far?

— O să-l rog pe Russell să-l scoată și poți să-l iei când mai treci pe aici.

— De fapt, aş cam avea nevoie de el azi. Am nişte planuri diseară.

— Probabil că e deosebită, dacă ţii morţiş s-o plimbi cu Mabeline.

N-am răspuns, încercând să-mi ascund zâmbetul sorbind o gură de cafea, ceea ce m-a făcut să-mi ard limba.

— Ştii unde se găsesc de toate, a mormăit el şi mi-a înhăţat punga cu mâncare din mână, după care s-a retras în rulota paradită de la marginea terenului.

*

După câteva ore, aveam corpul acoperit de sudoare, dar Mabeline era parcată în faţa blocului, arătând, în sfârşit, ca înainte. Am intrat la duş, gemând pe măsură ce apa rece se prăvălea peste muşchii mei obosiţi şi încordaţi. Avery şi întâlnirea noastră au început să mi se strecoare în gânduri. Mă aşteptam să fie atentă la fiecare detaliu, aşa că totul trebuia să fie perfect.

Alesesem deja o cămaşă albastru regal şi jeanşi închişi la culoare. Nu aveam pantofi italieni ca doctoraşul Rose, dar tot puteam să arăt bine. După ce m-am bărbierit, arătam ca tipul de bărbat pe care orice femeie l-ar fi dus acasă să i-l prezinte mamei. *Aproape* orice femeie.

M-am grăbit să-mi termin treburile, i-am dat o farfurie cu mâncare lui Dax şi apoi am plecat. Ştiam că Avery avea să fie epuizată după tură, aşa că ieşise din ecuaţie ideea de a merge la dans, indiferent de cât de mult îmi doream să-i simt trupul.

La naiba. Ajunsesem cu douăzeci de minute mai devreme. Soarele aproape că dispăruse în spatele clădirilor înalte şi vaietul unei ambulanţe m-a ajutat să-mi liniştesc inima care-mi bătea nebuneşte în piept. *Chiar sunt atât de agitat?* Nu-mi mai păsase înainte să impresionez vreo fată şi sentimentul îmi era aşa de străin, că mă gândeam să anulez totul. Dar când Avery a ieşit din spital îmbrăcată cu nişte jeanşi care-i scoteau în evidenţă formele armonioase şi cu o bluză mulată, albă, am ştiut că nu mai am cum să dau înapoi. Sprijinit de

maşină, mi-am băgat mâinile în buzunare şi am aşteptat momentul când avea să-mi întâlnească privirea.

Când m-a văzut, un zâmbet larg i s-a întins pe faţă, scoţându-i în evidenţă gropiţele. Aveam colegi de ambulanţă care-mi descriseseră că simţiseră un impuls electric la vederea ei şi atunci îi luasem peste picior, dar exact asta simţeam şi eu.

A şovăit o clipă înainte să continue să coboare, ca şi cum şi ea se gândea să anuleze totul. Şi-a aşezat mai bine geanta pe umăr şi m-a privit câteva secunde, după care a clipit şi s-a uitat în jos.

O urma prietena ei, Deb. Când m-a zărit, a atins-o uşor pe Avery pe umăr. Avery a chicotit când Deb i-a şoptit ceva la ureche şi apoi a râs zgomotos când prietena ei i-a pus nişte bani în mână. Am auzit tocurile lui Avery lovind uşor caldarâmul. Picioarele ei lungi se îndreptau încrezătoare spre mine, dar expresia ei spunea altceva. Deb s-a dus spre maşina ei şi Avery s-a mai uitat o dată la ea, după care s-a oprit la câţiva metri distanţă de mine.

— Nu eram sigură c-o să vin, mi-a zis uitându-se în sus la mine, ca şi cum îşi regreta spusele.

— Deb a pariat împotriva mea? am întrebat, cu ochii pe bancnota mototolită din mâna ei.

— De fapt, împotriva mea. Credea c-o să anulez.

Am dat din cap, încercând să-nţeleg ce spunea asta despre Avery.

— Ei bine, atunci poate e mai bine să plecăm înainte să fugi.

Am luat-o de mijloc şi am îndrumat-o spre locul din dreapta al maşinii, deschizându-i portiera.

— Cine şi-ar fi dat seama că eşti un asemenea gentleman?

A intrat în maşină şi am închis portiera. Am încercat să nu fac mişcări bruşte când m-am strecurat la rândul meu în maşină, dar eram nerăbdător să ne începem seara.

Am pornit maşina şi am tresărit când AC/DC a început să urle din difuzoare.

— Poţi să schimbi, am zis, încercând să dau muzica mai încet.

— Nu, e OK. Îmi place.

I-am simțit privirea ațintită asupra mea când m-am așezat la loc, pe scaun. Am băgat în viteză și, când m-am uitat în oglindă, am văzut-o pe Deb cu degetul în dreptul gâtului, avertizându-mă ce avea să-mi facă dacă i-aș fi rănit prietena.

— Deci… unde mergem?

— Ți-e foame?

Avery a dat din cap că da.

Habar nu aveam ce-i plăcea să facă, dar cum asta putea fi singura mea întâlnire cu ea, voiam să aibă de toate. S-a uitat în spate și zâmbetul i s-a lățit.

— Sper că nu ai gătit.

— Încă mai am sprâncenele, nu? am zis.

Mi-a aruncat o privire piezișă și am devenit dintr-odată neliniștit. Avery era genul de femeie atrasă de bărbații ca doctorașul Rose. Avea dreptate, trebuia să-mi îmbunătățesc jocul.

— Nu, doamnă, n-am gătit. Cel puțin nu în seara asta.

Am ieșit din oraș, pe drumuri de țară, șerpuind printre coline mici. Am intrat în cimitirul de mașini al lui Bud. Avery a încremenit când a văzut peisajul cu șiruri și șiruri de mașini dezmembrate.

— Știam eu. M-ai adus aici să mă ucizi.

Am râs. Am parcat mașina și am oprit motorul. Când s-au stins farurile, s-a văzut o lumină puternică deasupra vechii pânze albe care atârna deasupra unei grămezi de metal contorsionat.

— Haide, am spus, deschizând ușa și luând cutia misterioasă din spate, împreună cu o altă pânză care se potrivea cu cea atârnată deasupra noastră.

Avery a ezitat puțin înainte să mă urmeze.

Am întins cearșaful pe peticul de pânză din fața mașinii, m-am așezat în genunchi și am așteptat-o să se apropie.

— M-am gândit că dacă niciunuia nu-i plac oamenii care trăncănesc în timpul filmului, ăsta e cel mai bun lucru. Suntem la kilometri buni departe de oricine.

— Spuse criminalul în serie, a zis Avery înmărmurită.

Am strâns din buze, dar era greu să fiu supărat când mă privea așa.

— La acest film nu va vorbi nimeni.

A făcut cu ochiul, a dat din cap și apoi s-a uitat în jur.

— E… foarte drăguț din partea ta, Josh.

Am tăcut amândoi pentru o clipă și am ascultat greierii țârâind în depărtare.

— Stai, am chicotit. Mai e ceva.

Am scos farfuria acoperită din coș, dând la iveală plăcinta doamnei Cipriani.

— După film o să-ți alegi o mașină.

— Ce? a zis și s-a uitat în jur la mormanul de vehicule sparte și ruginite.

— Nu te îngrijora de cum arată. Pot s-o fac pe oricare dintre ele să arate ca nouă. Mașinile astea au avut câțiva șoferi, dar dacă le arăți puțină dragoste, sunt foarte OK. Ai nevoie de o mașină sigură. Care să nu fie scumpă și pe care să te poți baza.

— Tot despre mașini vorbim? a zis, ridicând din sprânceană.

Ultimul lucru pe care-l voiam era să-i reamintesc de doctorașul Rose. Știam cum arătam eu în comparație cu un bărbat ca el. Era matur și avea viața aranjată. Eu nu eram în stare nici măcar să plătesc rate la mașină, darămite să am o iubită.

— Bineînțeles… și despre lucrurile pe care le urâm, nu?

— Asta e ușor.

A râs.

— Următorul pe listă e Crăciunul.

— Urăști ziua de naștere a bebelușului Iisus?

A chicotit.

— Nu, urăsc tot tam-tamul din jurul acestei chestii. Nu se termină niciodată cum a fost planificat, știi?

— Cam așa e în viață, i-am dat eu dreptate. Dar acum trebuie să-mi explici, pentru că miroase de la o poștă că e legat de o experiență traumatizantă din copilărie.

— După ce…

Zâmbetul i s-a șters și s-a pierdut în propriile gânduri.

— Crăciunul e pur și simplu un moment de singurătate pentru mine. Probabil că nu e cel mai potrivit subiect de discuție pentru prima întâlnire.

— Dar înainte? am întrebat.

— Mama era evreică. Copiii de la școală povesteau vrute și nevrute despre pomul lor de Crăciun. Poate că eram un pic geloasă, a mărturisit ea.

Și-a strâns buzele, și apoi a izbucnit într-un hohot de râs care s-a auzit peste tot în cimitirul cu mașini.

Râsul ei era contagios și, în curând, obrajii mă dureau de la atâta râs.

Am deschis gura ca să pun și alte întrebări, dar a început filmul și ne-am îndreptat amândoi atenția spre așa-zisul ecran. M-am lăsat pe spate, în coate, iar Avery s-a așezat și ea pe partea ei și a ridicat celofanul de pe farfurie. Ochii i-au strălucit când a văzut plăcinta cu mere făcută în casă și a zâmbit cu gura până la urechi. Lucra la ore ciudate, la fel ca mine și, cum era singură, sigur avea parte de numeroase cine în fața televizorului și multă mâncare cumpărată din oraș.

— Îți mulțumesc.

A luat o înghițitură și a mârâit satisfăcută.

Nu mai văzusem o femeie așa frumoasă ca Avery, stând pe un cearșaf uzat, în mijlocul unui cimitir de mașini, și arătând perfect mulțumită.

— Quinn mi-a dat din plăcinta mamei lui și m-am gândit că e firesc s-o guști și tu. Doar că trebuie să ai grijă să-i dăm înapoi farfuria, altfel Quinn o să-mi tăbăcească fundul, am glumit eu.

Avery și-a acoperit gura pentru că mesteca și a chicotit, iar râsul ei s-a contopit cu țârâitul greierilor.

7

Avery

— Oprește-te, mi-a cerut Deb.

— Nu pot să mă abțin.

— Oprește-te sau o să îmi rad tot părul de pe corp și o să ți-l trimit prin poștă.

M-am întors cu scaunul și am văzut că aștepta, enervată, lângă cuptorul cu microunde. Camera asistentelor era plină de un vălmășag de mirosuri și niciunul dintre ele nu era apetisant. Ronțăiam din sendvișurile cu jeleu și unt de arahide și din bucățile de măr, singurele lucruri pe care le aveam până la prânz. Deb încălzea ceva ce semăna cu pui de plastic cu broccoli, piure și sos, iar Michaels sorbea dintr-o Coca Cola dietetică în colțul încăperii.

Nu mă mai uitasem afară de mai bine de o oră, dar ultima dată când verificasem, cerul era întunecat și ploaia mura parcarea. Mă întrebam dacă Josh lucra pe o astfel de vreme și dacă voia să mă mai vadă după ce stătuse toată ziua afară în ploaie.

— Văd că te gândești la el, a zis Deb pe un ton acuzator.

— Mă ajută cu mașina și, când am zis asta, am zâmbit. Cine face așa ceva? O să am din nou un mijloc de transport într-o lună-două. Până atunci…

— Ușuratico ce ești, a zis Deb și s-a așezat de cealaltă parte a mesei din camera asistentelor, care avea cinci mese și se afla în aripa de vest a spitalului.

Tapetul îmi amintea de secția de recuperare, unde mă trezisem după accident. Iar asta m-a făcut să mă gândesc și mai mult la Josh. Mă enervam chiar și *pe mine.*

Deb s-a aplecat ca și cum urma să-i spun cine știe ce detalii picante.

— Din cauza asta nu m-ai sunat să te duc cu mașina. Te-a adus la muncă azi, nu?

— Eu… nu e treaba ta.

— Sex oral în mașină?

M-am strâmbat dezgustată și m-am uitat la Michaels. Se prefăcea că nu ascultă, dar se știa că ea era printre primele asistente din unitate care-i uraseră bun venit lui Josh în Philadelphia… cu vaginul.

— Deb, Iisuse.

Și-a dat ochii peste cap.

— Cum de m-am împrietenit cu o așa mironosiță? Nici măcar un sărut de noapte bună?

— Nu.

— *Nu?*

Vocea i s-a ridicat cu o octavă.

— Spune-mi ceva. Ești plictisitoare ca naiba. Nici măcar o viață sexuală decentă nu pot să am prin tine.

— Dar tu cu Quinn? A sunat? am întrebat, sperând să schimbăm subiectul.

— Poate, a zis.

A urmat o reproducere amănunțită a conversației lor la telefon, completată cu glume nepotrivite și insinuări. Și cu cât povestea mai mult, cu atât eram mai convinsă că erau făcuți unul pentru celălalt.

Ca să fiu sinceră, mă bucuram că nu trebuia să povestesc ultima parte a întâlnirii mele cu Josh. Deb oricum n-ar fi înțeles. A fost minunat, tăcut și excitant și, de când am plecat și până m-a condus în fața blocului meu, un milion de fluturi au ieșit din coconi și mi-au plutit peste tot în corp, din păr până în lacul de pe unghii. Într-o singură noapte, Josh Avery se transformase din armăsarul spitalului în bărbatul pe care-l așteptasem dintotdeauna. Nu avusesem timp să ne sărutăm pentru că ne îmbrățișaserăm, obrajii lui îi atinseseră pe ai mei, și cuvintele îi șiroiau ca și cum nu mai putea să le țină pe dinăuntru. Opt cuvinte care schimbaseră totul.

Am nevoie să te văd din nou. Mâine.

Am zis da și el s-a întors, a intrat în mașină și a plecat. A părut la fel de surprins de cererea lui ca și mine. Când, în sfârșit, am înțeles ce se-ntâmplase, mașina lui dispăruse deja după colț.

Josh nu zisese că voia să mă vadă. Oricine ar fi putut să spună asta, și ar fi fost drăguț. Dar nu, el avea nevoie să mă vadă, la fel cum avusese nevoie să-mi spună acele cuvinte care au țâșnit din el ca apa dintr-un dig rupt.

— Deci, a zis Deb. I-am zis că e un narcisist. Aș fi putut să mă ușurez pe scenă, la Merriam Theater, în fața întregului consiliu de administrație al spitalului și, cumva, ar fi fost vorba tot despre el. Dar nu știu, îmi cam place, a zis Deb, cu bărbia în mână.

— Romantic, am zis.

— Că tot vorbim de romantism, i-ai tras-o?

— Deb!

— Hai, spune tot!

— Nu, am zis printre dinți.

Din fericire, Michaels avea doar cincisprezece minute de pauză și era pe punctul de plecare.

— De câte ori a trebuit să-l plesnești peste mână?

— Niciodată.

— *Niciodată?*

— Nu, Deb. A fost un adevărat gentleman.

— E nasol, Avery, îmi pare rău.

Am oftat, regretându-mi deja următoarea întrebare.

Eram singure, așa că era momentul perfect ca să văd ce-i trece prin mintea aia a ei perversă și sucită.

— De ce ți-ar părea rău?

— Ei bine, și a ezitat. Știu că-l cam placi, dar...

— Ce?

— El nu e... știi c-o să îți spun verde în față, Avery.

— Spune-o și gata!

— Nu prea pare să te placă, a izbucnit ea.

M-am ridicat.

— Ce te face să spui asta? Ți-a zis Quinn ceva?

— Nu, dar nici măcar n-a încercat să se culce cu tine, dar s-a culcat cu Carissa Ashton. Adică, Doamne Dumnezeule! E ca și cum ai penetra o balenă fetidă. Nici măcar nu e vorba că e așa grasă, a zis ea, trecându-și mâinile peste sânii enormi. Știi, îmi pare rău de voi, cățelele schiloade, care nu aveți deloc forme. Dar Ashton e o cățea afurisită *și* grasă. Știi de ce au concediat-o pe McHale? Ashton i-a zis lui McHale că-i ține locul și apoi a apărut și a zis că nu știe despre ce vorbea McHale. Și McHale doar îi zâmbise lui Josh. Doar îi zâmbise. Iar Ashton a făcut în așa fel încât să fie concediată din cauza asta. E geloasă, văicăreață, putredă, o piz...

— Deb, oprește-te! am izbucnit.

Era surprinsă.

— Știi că eu jignesc oamenii, Avery. Știi că asta fac. Îmi place, îmi...

— *Nu*. Oprește-te. Nu mai vorbi despre Josh și alte asistente.

A căscat ochii.

— Adică... îmi pare rău. Nu mi-am dat seama cât de mult îți place de el. Deja.

— Ieșim din nou, OK? Chiar dacă nu s-a culcat cu mine din prima seară nu înseamnă că nu e interesat. Poți, te rog, să termini?

A zâmbit.

— Te-a invitat să ieșiți din nou? Asta e de bine, nu?

— Da, am zis cu un oftat. Da, e foarte bine.

O voce groasă s-a auzit în spatele meu.

— Ei bine, asta e o ușurare.

Am tresărit. Josh a venit în spatele meu și mi-a pus mâna pe umerii încordați ca să-mi facă masaj. N-am îndrăznit să mă întorc. Obrajii îmi ardeau ca focul și ochii îmi străluceau. *Cât de mult auzise?*

Deb a dat din cap scurt și apoi s-a uitat în sus cu cel mai fals zâmbet al ei.

— Tocmai terminam.

— Și eu, a zis Josh.

Nu părea nici ofensat, nici speriat, ceea ce era de bine, dar tot nu-mi venea să mă întorc spre el.

— M-am gândit să trec și să spun bună.

N-am putut să răspund. Creierul meu nu mai putea să gândească.

— Te iau la opt treizeci? a întrebat.

— Da, am reușit să răspund, fără să vomit peste pantofi.

— Sună... sună bine.

Am închis ochii strâns, recunoscătoare că era în spatele meu și nu putea să-mi vadă stânjeneala care sigur mi se citea pe față.

M-a mângâiat pe creștet și apoi Deb mi-a făcut semn că plecase.

— Nu puteai să mă avertizezi?

— Pe cuvântul meu că nu l-am auzit. Ușa e întredeschisă. Oricum, a părut foarte încântat de ce a auzit. Ar fi trebuit să vezi cum îi zâmbeau ochii. Și m-am înșelat. E clar că te place. Josh Avery nu are obiceiul să le caute pe asistente. El... la dracu', a șoptit, ridicându-se și aranjându-și ținuta.

— El... *la dracu'*? am întrebat.

— Doctorașul, a șoptit ea.

— Avery, a zis doctorul Rosenberg, punând o cutie albă, lungă, pe masă.

A deschis un pachet lunguieț, transparent, de unde a scos niște bețișoare chinezești și un șervețel. A deschis și cutia și un miros de

aburi și de sos de soia a împânzit camera. Doctorii aveau propria sală, așa că nu-i stătea în obicei să-și dea coate cu țăranii.

— Asta arată mult mai bine decât puiul meu de plastic, a zis Deb, stând în picioare ca să-și ia mâncarea dezghețată din cuptor.

— Ai mai avut dureri sau migrene de la accident?

S-a întins ca să-mi maseze ușor umărul. Am încremenit.

— Pari foarte bine, dar mi-e teamă că nu te plângi ca să nu lipsești de la muncă.

S-a uitat la mine cu ochii lui mari, albaștri, care îi scoteau în evidență șuvițele argintii din păr. Era atât de frumos, de parcă tocmai ar fi jucat rolul unui doctor la TV. Poate că odată m-ar fi făcut să mă bâlbâi, dar acum nu mă mai făcea să fiu agitată. I-am evitat atingerea.

— Doar în prima săptămână. Vă mulțumesc că m-ați întrebat ce mai fac.

S-a uitat spre ușă și apoi din nou la mine, păstrându-și vocea joasă.

— De fapt, am fost foarte îngrijorat pentru tine. Îmi cer scuze că mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar am auzit niște zvonuri cum că ai început să-ți petreci timpul cu unul dintre paramedici.

— Domnule doctor Rosenberg, l-am întrerupt. Nu cred c-ar trebui...

— Înțeleg, a zis și mi-a făcut cu ochiul.

Pe vremuri, gestul lui m-ar fi năucit. Acum nu voiam decât să mă feresc.

— Dar oamenii vorbesc, iar eu te consider o prietenă. Lucrăm împreună de aproape doi ani și acum... nu vreau să văd că suferi. Josh Avery și-a făcut o reputație proastă în scurtul timp de când e aici. Ai grijă, bine? Îmi pasă de tine.

Mi-am dat seama că aveam gura larg deschisă și am închis-o rapid. Doctorul Rosenberg era mai prietenos cu mine decât cu alte asistente, dar asta nu mai părea prietenie.

— Mulțumesc, i-am zis.

Am clipit și mi-am îndreptat spatele când s-a apropiat de noi Deb.

Doctorul Rosenberg și-a privit ceasul.

— Oh, Doamne. Am uitat că am o întâlnire. Poftă bună, Hamata
S-a ridicat, și-a luat lucrurile și ne-a lăsat singure.
Deb părea neliniștită.

— Ce e? am întrebat-o.

— Ai observat că ești singura asistentă căreia-i spune pe nume!

— Da? Și?

— Las-o baltă, a zis, luând o înghițitură. Doar că, și a continua
cu gura plină, pare foarte interesat de prietenia cu Josh, și a fost foarte
vorbăreț de când cu accidentul și când te-au adus...

A ezitat, așa că am ridicat din sprâncene.

— A plecat din camera de consultații pentru că era prea afectat

— Prea afectat? Pe bune?

— S-a comportat ciudat. Cred că și-a dat seama că are sentimente
pentru tine și acum tu te vezi cu Josh.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am așezat mai bine pe scaun.

— Vorbești prostii, Hamata. Nu are sens să inventezi chestii doar
pentru dramatism.

A părut jignită.

— Mă cunoști prea bine ca să spui așa ceva.

— Poate că accidentul l-a făcut să-și dea seama că suntem pri-
eteni buni și colegi apropiați și acum, că știe că vorbesc cu Josh, e
îngrijorat. Și *ar trebui* să fie. Josh are o anumită reputație. Doctorul
Rosenberg are fiice adolescente, Deb. Are grijă de mine. Cred că e
drăguț din partea lui.

— L-ai pus pe un piedestal și o să cadă direct în fund și o să-ți
sfâșie micuța inimă naivă. Dar măcar va fi amuzant.

Au mai intrat câteva asistente și un technician de la Imagistică,
iar Deb și-a înfulecat ultimele două înghițituri din prânz.

— Pauza s-a sfârșit. Înapoi la lucru.

— Să nu-ți împărtășești cu nimeni teoriile, OK? Mai ales că se
vorbește deja despre mine.

— Asta chiar mă jignește, Avery. Pe bune, a zis și a plecat.

Am rămas singură și agitată. N-o mai enervasem pe Deb până acum. Nici nu știam că e posibil.

Și-a băgat capul înapoi pe ușă.

— Glumeam. Mă bucur că ai zis ceva. Chiar aveam de gând să le zic tuturor că doctorașul Rose vrea să te pună pe masa de ginecologie și să ți-o tragă până nu mai poți.

— Te urăsc, am zis și am ieșit după ea.

Restul zilei a trecut cu greu. Josh și Quinn au adus la un moment dat un pacient, dar când amândoi ne-am eliberat și puteam să vorbim, el a fost chemat din nou.

M-a sărutat pe obraz înainte să plece, făcându-le pe celelalte asistente să șușotească. Cum a aflat, Ashton a început să mă iscodească.

Abia terminasem raportul, iar ea își răsucea părul, străduindu-se să pară că e ceva lipsit de importanță.

— Deci, a zis, cu un rânjet pe față: tu și cu Josh.

— Nu, am răspuns.

— Nu? Deci nu e adevărat? Nu te-a sărutat?

— Nu, am zis din nou.

A răsuflat ușurată.

— E bine pentru că, știi tu, vorbim de câteva luni și n-aș vrea să iei firimiturile care-mi rămân mie, știi ce vreau să spun.

— Adică, *nu*, nu-mi discut chestiunile personale cu tine. Și nu-mi place că trebuie să-ți spun asta, Ashton, am zis, scriind ceva pe un dosar.

L-am închis cu zgomot și m-am uitat la ea.

— Tu ai luat firimiturile. Fiecare asistentă din Philadelphia care s-a culcat cu Josh Avery e o firimitură.

A pufnit și și-a strâns buzele, iar obrajii ei bucălați i s-au înroșit.

— Dacă-ți place de el, îmi pare rău. Josh e Josh. E charismatic și se poartă ca și cum ar flirta tot timpul. Dar am tot stat de vorbă de când a venit aici. Nu trebuie să fii o cățea geloasă.

Mi-am îngustat ochii.

— Ai grijă, Ashton, ești la muncă.

— Sunt superiorul tău.

— Dar tot nu poţi să mă faci căţea la muncă.

Uşile de la urgenţe s-au deschis şi expresia lui Ashton s-a schimbat.

— Josh! a zis ea, arborând un zâmbet.

— Hei, Ashton! a spus el şi mi-a zâmbit. Eşti gata?

— Da, doar puţin să-mi termin şi ultimul dosar, am zis, scoţând un enorm dosar maroniu.

— Ăă… a zis Ashton, jucându-se cu părul. Ce mai faci?

Josh nu s-a clintit.

— O scot pe Avery în oraş.

Ashton a clipit, cu o expresie încremenită pe faţă.

— Cum dracu' o scoţi în oraş pe Avery? Doar aseară vorbeam să ieşim în oraş.

Josh a oftat.

— Nu, *tu* vorbeai să ieşim în oraş. Ţi-am zis că nu.

— Nu mi-ai zis de Avery, s-a sclifosit ea.

— Deja seamănă prea mult cu o telenovelă, am zis şi am închis dosarul.

M-am uitat la Josh.

— Putem să mergem?

— Da, a zis, şi şi-a pus mâna pe mijlocul meu în timp ce ne îndreptam spre vestiar.

A aşteptat afară cât am intrat să-mi iau geanta şi să mă spăl pe mâini. Când am ieşit, Ashton era în faţa lui, cu ochii în lacrimi.

— Pe bune? i-am zis lui Josh.

— Carissa, nu ştiu cât de clar să-ţi mai spun. Îţi tot repet de patru luni.

— Ce îmi repeţi? Nu înţeleg.

— S-a întâmplat o dată. Dacă ştiam că nu vei fi în stare să treci peste, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nu sunt interesat să am o relaţie cu tine. Te rog să nu mă mai cauţi.

Ashton şi-a umflat din nou pieptul, surprinsă. Gura i-a tremurat, s-a uitat la mine şi apoi a plecat ca o furtună.

Josh a ridicat din sprâncene şi apoi a izbucnit:

— E diferită.

— Pare că i-ai frânt inima.

— I-am zis înainte să mergem la ea acasă — care, apropo, e murdară şi miroase a şaorma, că nu voiam o relaţie. A zis că nici ea.

— N-a zis nimeni că Ashton e raţională.

— Tu eşti raţională, sensibilă şi eşti selectivă… Îmi cam place asta la tine.

Am chicotit.

— Sună aşa plictisitor.

— Cu siguranţă nu e plictisitor, a zis, deschizând portiera din dreapta.

*

Am ajuns la un bloc aflat la doar trei străzi de unde stăteam eu. Când a oprit motorul, m-am întins către portieră, dar apoi am ezitat.

— Aici locuieşti? am întrebat.

— Da. Trebuie doar să-mi iau portofelul. Eram pe fugă.

Mi-a zâmbit în cel mai fermecător mod cu putinţă, a ieşit din maşină şi a alergat să-mi deschidă portiera.

— Nu trebuie să urci dacă nu te simţi confortabil.

— Apartamentul tău miroase a şaorma? am întrebat.

A râs.

— Nu.

M-a luat de mână şi m-a ţinut până am ajuns la uşa din faţă, unde era clar dezamăgit că trebuie să-mi dea drumul. A dat să-şi folosească cheia, dar uşa s-a deschis singură.

— Oh, a zis o femeie.

Era cam de vârsta mea, cu un păr blond spălăcit şi ochelari groşi.

— Bună, a zis Josh.

— Nu, a chicotit el. Cinda e bonă profesionistă. E mereu ocupată. Dacă e acasă, are cu ea copiii cuiva. Chiar și noaptea. Mă ajută și pe mine când sunt plecat mult timp. Probabil că n-ar fi trebuit să-mi iau un câine, dar Quinn nu-l voia și părea o faptă bună în acel moment...

A tăcut brusc când a deschis ușa apartamentului.

Apartamentul lui era la fel de gol ca al meu, doar o canapea șubredă, un fotoliu și un dulap în sufragerie. Am adulmecat și în loc de vomă sau șaorma, am mirosit detergent, mentă și parfumul lui Josh.

— Locuiești aici de mult? am întrebat.

— Nu. Doar de câteva luni. A trebuit să găsesc ceva rapid ca să nu mai stau pe canapeaua cuiva.

— De ce? am întrebat.

— De ce stăteam pe canapeaua cuiva?

Am dat din cap că da.

— Pentru că abia mă mutasem în oraș.

— De ce?

— La naiba, a rânjit. Nu știam că discuția se va transforma în Inchiziția Spaniolă.

Mi-am cuprins trupul cu brațele. Aerul condiționat era dat la maximum.

— Sunt singură cu tine, la tine în apartament. Cred că am dreptul

— *Lustruieşte*? Ce expresie neobişnuită.

A dat din umeri.

— Cum lustruieşti o maşină. Tata obişnuia să folosească pentru orice cuvântul ăsta. Suntem pasionaţi de maşini. Eu sunt mereu cu mâinile până la coate în vaselină. Mă relaxează. Mă ajută să-mi limpezesc capul.

Mi-am pus hanoracul pe mine. Avea imprimat în faţă un logo Adidas verde şi era cel mai moale lucru pe care-l purtasem vreodată.

— Doamne, e pur şi simplu minunat.

— Nu-i aşa? E preferatul meu.

Mi-am dat seama că-mi oferise hanoracul lui preferat ca să-l port.

— Ţi-l dau înapoi după ce îl spăl.

— Nu-i nicio grabă…

Şi-a scos portofelul dintr-un sertar. Apoi l-a pus în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Acum putem să mergem. Scuze pentru asta.

Şi-a chemat câinele şi s-a aplecat să-l mângâie.

— Ce nume îngrozitor. Zici că e un criminal în serie, i-am spus.

Josh s-a prefăcut ofensat.

— Nu-ţi place? OK, dă-i tu alt nume, atunci.

— Ce? Nu, voiam să spun…

Josh s-a ridicat în picioare şi şi-a încrucişat braţele.

— Vorbesc serios. Dă-i un nume mai bun dacă ăsta nu-ţi place.

— Ca o poreclă?

— Da. Tot o să-i mai zic…

S-au auzit nişte scâncete şi m-am aplecat ca să mângâi câinele prin blana aspră, neagră cu pete maronii.

— Didi, am zis. Seamănă cu numele dinainte, aşa că n-o să fie confuz.

— E băiat, Avery.

— Bine, atunci doar Dee.

— Bine, Dee să fie, a zis Josh şi s-a aplecat să dezmierde blana de pe capul lui Dee.

— Mă întorc mai târziu.

Dee a scâncit când ne-am apropiat de uşă.

Părea atât de singur şi ştiam exact cum se simte.

— Abia ai venit acasă. Eventual să rămânem aici?

— Eşti sigură? a întrebat.

— Da, putem să comandăm nişte mâncare de la JayWok şi să ne uităm la un film.

Josh a dat din cap că nu.

— Fără filme. Prefer inchiziţia.

S-a dus înapoi la uşă, a deschis-o şi a luat telefonul. Câinele a dat din coadă, s-a frecat de gleznele lui Josh şi apoi s-a năpustit peste mine. L-am ridicat şi ne-am aşezat pe canapea.

— Bună, sunt eu, Josh.

Am zâmbit. Josh apela la serviciile lor la fel de mult ca mine.

— Comanda obişnuită pentru mine şi Avery. E aici. Da, pui cu orez prăjit şi sos de soia cu puţină sare.

Mi-a făcut un gest să fie sigur că era comanda bună. Am dat din cap aprobator.

— Livrare. Mulţumesc, Coco.

— Dacă aş mai avea maşină, am zis, te-aş ruga să mă înveţi să schimb uleiul. M-ar scuti de o groază de bani.

A ridicat din umeri.

— Pot să fac eu asta. Nu m-ar deranja.

M-am uitat la el, neimpresionată.

— Am nevoie să mă înveţi, aşa aş putea s-o fac singură când o să-mi spui că nu te interesează o relaţie.

S-a uitat în jur prin apartament, apoi a venit şi s-a aşezat pe pernă, lângă mine.

— De fapt, nici nu-mi trecuse prin cap.

— Sigur, am zis, uimită.

Nu aveam de gând să par naivă doar ca să-l fac pe Josh să se simtă mai bine. Trebuia măcar să-mi protejez demnitatea, dacă nu mândria. Faptul că ştiam ce gândeau celelalte asistente când ne

vedeau stând de vorbă şi făcând planuri când aducea pacienţi l
urgenţe era destul de greu de suportat. Odinioară eram şi eu un
dintre aceste asistente, făcând pariuri cu Deb de câte pahare de alcoo
avea nevoie Josh ca să ducă o anumită asistentă în pat şi câte zile a
fi plâns aceasta după.

Avea să fie mai uşor mai târziu dacă jucam cinstit.

— Credeam că n-o să facem chestia asta.

— Ce?

— Să jucăm jocuri.

— Îmi amintesc că ai zis să jucăm corect. Din punct de vedere tehnic, tot înseamnă să jucăm ceva.

— Nu la asta m-am referit. Şi ştii şi tu, a zis, părând să nu fie în apele lui. Cum am zis, hai să îndrăznim. Să avem curaj. Fără înainte şi înapoi, fără să anticipăm care va fi următoarea mişcare a celuilalt. Hai să renunţăm la prostii şi să fim sinceri fără să ne fie teamă de... nimic.

— OK, am zis, nesigură.

— Te plac, a recunoscut. Mult. Mă simţeam atras de tine încă dinainte de accident. Vreau să ajung să te cunosc mai bine, dar m-am purtat ca un ticălos de când am ajuns aici şi sunt sigur că nu crezi niciun cuvânt care-mi iese pe gură.

— Nu, dar faptul că spui atât de multe lucruri este oarecum distractiv. Continuă.

A zâmbit.

— Eşti foarte frumoasă în acest hanorac... Avery?

— Da?

— Pot să te sărut?

— Hm... da.

Mi-a mângâiat părul uşor, cu degetele, şi s-a aplecat. Am închis ochii şi am auzit un schelălăit. Dee a sărit în sus, lingându-mi şi ronţăindu-mi bărbia.

Am ţipat, m-am retras şi mi-am şters bărbia cu mâneca hanoracului.

— La naiba, a zis Josh, chicotind, şi a împins câinele cu blana ca sârma jos la loc, pe podea.

— I-a fost dor de tine, am zis.

A dat din cap, arătând spre ghemul de blană.

— Nu, nu, a zis, încercând să nu râdă.

S-a întors spre mine.

— Întreabă-mă ceva.

— Orice?

— Aproape orice.

— Ce nu pot să te întreb?

— Ei, acuma!

— Mi-ai zis să te întreb orice. Cel puţin răspunde la asta.

— Nu prea-mi place să vorbesc despre trecutul meu.

— Bine ai venit în club!

— Oh, draga de Avery Jacobs are cadavre în dulap?

A rânjit.

— Toată lumea are. Deci, nu prea pot să te întreb, de fapt, nimic.

— Întreabă-mă. Nu pot să-ţi promit că-ţi răspund acum, dar îţi promit să răspund mai târziu.

M-am gândit un pic.

— De ce te-ai mutat în Philadelphia?

— Bunicul meu mi-a găsit un job aici, la LifeNet.

Am dat din cap.

— Bunicul tău locuieşte aici?

— Locuia când s-a căsătorit cu bunica. S-au mutat în Abbotstown când a aflat că e însărcinată. Avea nişte relaţii aici şi a zis că ar fi bine pentru mine.

— De ce?

— Îţi spun altă dată, a zis Josh.

Am dat din cap.

— Ai fost mereu aşa de fermecător?

— E drăguţ că spui asta. Ştii, nu m-am gândit niciodată c-o să fiu stânjenit din cauza asta, dar stând aici, cu tine, aşa mă cam simt.

— Nu trebuie să fii stânjenit. Nu e ca și cum sunt virgină.

— Nu ești?

Nu mi-am dat seama ce voia să spună privirea lui.

Umerii mi-au căzut și m-am uitat la el ca și cum chestiunea m-ar plictisea.

— Te rog, am douăzeci și patru de ani. Știi cumva pe cineva de vârsta asta care să fie virgin?

— Doar pe tine.

Am râs.

S-a așezat mai bine pe canapea.

— Cu câți?

— Ce dracu'? Nu întrebi o femeie cu câți barbați s-a culcat de la a doua întâlnire.

— Dacă asta ar fi o întâlnire, m-aș simți rușinat de mine însumi. Pur și simplu stăm de vorbă... și încercăm să ne cunoaștem. Până acum am aflat că-mi place la nebunie când înjuri. E sexy.

— Bine. Tata spunea o groază de înjurături. La naiba au fost primele mele cuvinte.

— Cu câți?

— Zi tu primul.

— Nu știu, a zis el, cu sinceritate.

— N-o să joc jocul ăsta dacă ai de gând să trișezi.

A râs.

— Jur pe Dumnezeu. Poate patruzeci. Poate.

— Plin de boli sexuale, am zis.

— Nu. Îmi iau precauții. Mă duc la un consult o dată la trei luni.

— Mai frecvent decât o prostituată.

A rămas cu gura căscată.

— E o replică ieftină!

— Da, asta ar însemna că și tu ești ieftin. Doi, i-am mărturisit.

Zâmbetul i s-a evaporat.

— Doi.

— Da. De ce?

— Nu știu.

S-a încruntat.

— Îmi dau seama de cât de irațional e, dar nu-mi place gândul că ai fost cu altcineva.

— Pe bune? Te deranjează faptul că am fost cu două persoane?

— Da. Cine sunt? Poate vreau să-i urmăresc pe Facebook.

— Nu-ți spun niciun nume. Nu sunt vreo virgină neprihănită. Asta e. Obișnuiește-te cu gândul.

Sprâncenele i s-au încruntat și mai mult.

— Nu. Chiar simt o furie autentică. Va trebui să pretind că ești virgină.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-mi spune că ești unul din tipii care s-au culcat cu jumătate de oraș, dar preferă ca femeile lor să nu fi fost atinse.

— Nu. Deloc. Doar că descopăr acum că s-ar putea să fiu un tip gelos.

— Ai fost brutal de onest.

— Nu asta facem?

— Bănuiesc că da, am zis. În dulap ce e? E încuiat.

Josh s-a uitat la vopseaua albă scorojită și s-a gândit ce să răspundă.

— E dulăpiorul meu cu băutură. Doar pentru urgențe.

— Ce intră în categoria urgențelor?

— Mama e alcoolică.

S-a dus spre dulăpior.

— L-am deschis doar de două ori de când sunt aici. De fiecare dată a fost vorba de accidente în care au fost implicați copii. Am băut un whisky când a fost accidentul acela cu o mașină și un tren și un copil mic în mai. Am băut două pahare luna trecută, când a fost camioneta plină cu copii.

M-am încruntat.

— Îmi amintesc de asta. Și eu am băut ca să adorm. Ai băut doar două pahare?

A ridicat din umeri.

— Am făcut un pact cu mine c-o să beau numai la bar. Sună stupid, știu. Dar așa a început și mama: bând acasă.

— Are sens, de fapt.

Josh m-a privit în ochi, părând să aprecieze conversația noastră. S-a ridicat când cineva a sunat la sonerie. S-a dus spre interfonul argintiu de pe perete și a apăsat pe butonul negru.

Și-a scos portofelul, vorbind cu cățelul care i se gudura pe la picioare. Câteva secunde mai târziu, cineva a bătut la ușă și Josh a răspuns.

Era Jeremy de la JayWok, care i-a înmânat lui Josh o pungă mare albă. S-a aplecat pe lângă Josh și mi-a făcut cu mâna. I-am făcut și eu cu mâna.

— Mersi, frate, i-a zis Josh.

— Coco mi-a spus să-ți zic să nu strici lucrurile.

— La revedere, Jeremy.

Josh a închis ușa, și-a scos pantofii și s-a întors pe canapea.

— Două din două, am zis, luându-mi tăițeii din cutie. Două seri grozave până acum.

— Cele mai frumoase seri pe care le-am avut în Philadelphia de când sunt aici.

Mi-am strâns buzele, încercând să nu zâmbesc ca o idioată și apoi am dat din cap, uitându-mă la tăiței.

— Acum e rândul meu, a zis Josh. Ce altceva nu-ți place în afară de cei care vorbesc la film și de Crăciun?

— Să mă întâlnesc cu idioți, am zis fără să ezit.

— Pot să repar și asta, să știi.

8

Josh

Apa îmi picura de pe bărbie, capul îmi atârna, îmi prinsesem genunchii cu mâinile și mă străduiam să-mi recapăt răsuflarea. *Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci. Șase. Șapte. Opt. La naiba, ține-ți cumpătul. Nouă. Zece.*

Reușiserăm să salvăm copilul care căzuse în piscina familiei, dar acum mă durea pieptul, amintirile mă împovărau, pe măsură ce părul negru al băiatului era înlocuit de cârlionții surorii mele, în străfundurile minții mele. Mi-am frecat palma de cămașa umedă, luptându-mă să rămân calm. Mama băiatului mă luase în brațe și, din bruma de spaniolă pe care o știam, înțelegeam că-mi mulțumea pentru că-l salvasem.

N-am simțit nimic, dar după ce Quinn a dezlipit-o de mine, vocea lui a început să scadă în intensitate, ca un post de radio care nu se prindea prea bine. Lanterna lui de buzunar îmi bătea în ochi ca un felinar. Gândul mi-a adus în minte chipul dulce al lui Avery și mâinile ei catifelate, așa că l-am îndepărtat ușor de mine.

— Sunt OK. Doar obosit.

— Avery te-a ținut treaz toată noaptea? a rânjit el.

Mi-am îndreptat umerii și postura. Quinn și cu mine glumeam des despre femei, dar nu mi se părea OK când venea vorba despre Avery.

— Ea nu e așa, i-am întors-o.

Mi-am scos cămașa care mi se lipise de piele și am aruncat-o pe scaunul de vinilin din ambulanță. Am scotocit prin geantă și am scos una de schimb.

— Te-a refuzat? a întrebat Quinn.

M-am uitat la el, m-am îmbrăcat cu cămașa uscată și m-am dus în spatele ambulanței.

— Nici măcar n-am încercat.

Am regretat aceste cuvinte imediat după ce le-am rostit.

— Îmi pare rău, a zis, dar de fapt nu prea îi părea rău. Ți-a crescut o pizdulice sau ce?

M-am oprit din mers și m-am uitat la el. Aproape că-mi venea până la piept. Quinn nu era un tip mărunt, dar eram mai înalt decât el cu cel puțin cincisprezece centimetri.

— Zic și eu. Dacă ai una, trebuie să mi-o arăți și mie. Dacă ții la mine, trebuie să-mpărtășești.

Am dat din cap că nu, am trecut pe lângă el și m-am așezat pe scaunul șoferului.

Quinn a trântit ambele uși din spate și s-a urcat în scaunul din dreapta. A închis portiera și s-a lăsat pe spate, după care și-a tras pălăria pe frunte.

Am răsucit cheia în contact și am intrat pe drumul principal.

— Pare că ești foarte ocupat cu Deb.

— Fata aia înjură ca un marinar, dar... știi tu... țâțe și restul.

Am dat din cap și am izbucnit în râs.

— Și marinarii pot fi femei, să știi.

— Crezi că ar vrea să poarte pentru mine unul din acele costume sexy de marinar?

— Deb? Cred că te-ar lăsa să-i arunci cu chiftele peste fund, dacă asta te-ar face să râzi.

— Ai dreptate.

S-a uitat pe geam, gânditor.

— E perfectă.

*

Munca mă epuizase, dar m-am simțit revigorat în fața apartamentului lui Avery. Părea să aibă acest efect asupra mea. Abia o aduseseм de la muncă de o oră, dar uniforma murdară și cocul dezordonat dispăruseră. Se dusese în dormitor și ieșise de acolo cu o rochie cu bretele, de culoarea prunei, care îi atârna lejer de la șolduri și până deasupra genunchilor. Dintr-odată m-am simțit îmbrăcat prost doar în jeanși și tricoul polo gri.

— Ce planuri ai pentru noi în seara asta?

— E greu să te ridici la înălțimea unui cimitir de mașini și a douăzeci de întrebări, dar cred că am găsit ceva ce ți-ar plăcea. Asta e pentru tine.

Am scos o cutiuță, sperând să nu-mi râdă în față.

A ridicat din sprâncene când a luat cu degetele ei delicate obiectul de catifea albastră.

— Sper că nu mă ceri în căsătorie, pentru că nu mi-am făcut bagajele pentru Vegas, a glumit, iar gropițele i s-au adâncit în obraji.

— Nu încă, i-am dat replica înainte să-mi pot opri cuvintele ca să nu iasă pe gură. Adică, *niciodată*.

Vomă. Vomă de cuvinte care mi se revărsa din gură mai ceva ca în *Exorcistul*.

A căscat ochii și m-am ferit instinctiv ca și cum ar fi putut să mă lovească în testicule.

— Nu voiam să spun *nimic* din chestiile astea, am gemut. Deschide odată cutia aia blestemată.

Înăbușindu-și un hohot de râs, a deschis cutiuța și ochii i s-au micșorat când a ridicat lănțișorul delicat de pe pernuța de satin. Bănuțul argintiu care-mi atrăsese atenția în noaptea aceea, în mașina mea,

atârna acum în fața ochilor ei verzi strălucitori. Vedeam cum îi merge mintea, așteptându-mă să-i explic.

— E un talisman. Știi, un bănuț norocos. L-am găsit în mașina mea în noaptea accidentului.

— Cred că avem noțiuni diferite despre noroc.

I-am luat lănțișorul din mâini ca să i-l pun la gât.

— Ești aici, nu-i așa? am întrebat, așteptând să se întoarcă.

S-a întors, și-a ridicat părul lung, și i-am atins pielea de pe gât, care era moale și perfectă.

— Iar eu sunt aici, lângă tine.

I-am pus lănțișorul la gât și am bâjbâit cu încuietoarea fiindcă aveam degetele prea mari ca s-o închid. M-am folosit de prilejul ăsta ca să mă apropii mai mult, inhalând mirosul de miere din părul ei.

— Cred că sunt cel mai norocos om de pe pământ, am șoptit.

Umerii i s-au cutremurat ușor. După trei încercări am reușit, în sfârșit, să închei încuietoarea. Avery și-a lăsat cascada de păr înapoi pe spate, peste degetele mele. Era moale ca mătasea și a trebuit să mă-mpotrivesc dorinței subite de a-mi trece degetele prin el.

S-a întors și a luat în mână bănuțul care-i atârna la piept.

— E foarte frumos din partea ta, Josh.

M-am strâmbat, neștiind dacă nu era cumva sarcasm.

— Ai mai spus asta.

— Chiar așa cred.

Am ridicat din umeri, întrebându-mă dacă nu mă făceam de râs.

— Florile se ofilesc și vedem asta des la muncă. Mă gândeam că asta te va ajuta să fii în siguranță, știi, când nu sunt acolo să te scot din mașina lovită.

A râs. Mi-am pus degetele sub bărbia ei ca s-o fac să mă privească.

— Un bănuț pentru gândurile tale?

— Doar... că mă surprinzi. Nu pari genul ăsta de tip.

— Ce fel de tip e acesta?

Am încercat să scap de bruma de gelozie ce mă încerca. Știam ce fel de tip credea că sunt și ce fel de bărbați o atrăgeau pe ea.

— Ei bine...

A ridicat bănuțul și s-a uitat prin gaura făcută în centru.

— Nu credeam să te pricepi la lucru manual. Ce urmează? Un colaj din tăieturi din ziare? O pictură cu nori zâmbitori?

*

Degetele îmi erau atât de strânse pe volan, că mă dureau. Nu mă străduisem niciodată mai mult să impresionez o femeie. Am aruncat o privire spre Avery și m-am relaxat. Își rotea absentă bănuțul între degetul mare și arătător.

— Pari emoționată.

Am încetinit ca să ies din Milton Avenue și să intru pe Broadbed Street.

— Poate că da, a recunoscut ea. Dar nu chiar așa, a oftat ea și și-a dat ochii peste cap pentru un efect dramatic.

— Așa cum?

— Eu... adică înțeleg că e cam ce faci tu de obicei. Văd cum se uită femeile de la muncă la tine... și prin câte ai trecut.

— Crezi că doar mă joc cu tine? Că asta e doar un joc ca să mă insinuez în chiloții tăi de bătrânică?

— Ei bine... ce? *Nu* port chiloți de bătrânică! Cine ți-a zis asta? Deb?

Am chicotit.

— Știu că am o reputație, n-o să te mint spunându-ți că n-am meritat-o.

Am parcat și m-am întors spre ea; își împreunase mâinile în poală, vizibil afectată.

— N-am făcut niciun fel de promisiuni nimănui, Avery. Fiecare din acele femei a știut la ce să se aștepte.

— Nu mi-ai făcut promisiuni nici mie.

Vocea ei era aproape o șoaptă, dar tot am putut să simt cea mai mică frântură de durere în cuvintele ei.

— Vreau să spun că... dacă asta e parte din *jocul tău*, eu nu vreau să-l joc. Nu sunt ca alte asistente.

M-am îndreptat spre ea, ezitând înainte să-i dau șuvițele de culoarea mierii pe după ureche, și am început să-i mângâi obrazul moale. S-a întors spre mine, cu ochii plini de îngrijorare. Era ceva între noi și ea simțea același lucru care ne speria de moarte pe amândoi.

— Avery. Crezi că asta mă deranjează? Asta e ce-mi *place* la tine.

Am văzut că încă era nesigură, dar era dornică să aibă încredere în mine și să-mi dea o șansă. Asta era tot ce puteam să-i cer. Ceva se schimbase în noaptea în care o ținusem inconștientă în brațele mele. Nu puteam s-o rănesc pe Avery. Dacă lucrurile aveau să se petreacă așa cum îmi doream eu, nimeni nu va mai avea niciodată de suferit.

Deodată nu s-a mai uitat la mine, ci la șirul de copaci din fața noastră.

— M-ai adus... în pădure.

S-a încruntat și n-am putut să nu râd.

— Da.

Am deschis ușa și m-am îndreptat spre portiera ei ca s-o deschid.

A ezitat, dar apoi m-a prins de mână și m-a lăsat s-o ajut să coboare.

— Nu sunt îmbrăcată adecvat. Ar fi trebuit să mă previi. Aș fi putut să mă schimb înainte să plecăm.

— Arăți perfect. Ai încredere în mine, Avery.

I-am înlănțuit degetele și am tras-o spre copaci, unde acele de pin ne scrâșneau sub picioare. M-a strâns și mai tare de mână pe măsură ce niște luminițe care pâlpâiau au început să se vadă printre copaci.

— Ce e asta? a întrebat.

A început să meargă mai repede, aproape trăgându-mă după ea. Nu puteam să-mi șterg zâmbetul de pe față pe măsură ce propriul ei brad de Crăciun ne-a apărut în fața ochilor. Făcusem tot ce putusem ca să curăț zona din jurul micului pin. Cea mai grea parte fusese să găsesc ornamente de Crăciun în mijlocul verii. Familia mea nu prea mai sărbătorea nimic de când îmi murise sora și mie nu prea-mi mai păsase de tradiții de când mă mutasem.

A suspinat și eu am zâmbit.

Nu-i spusesem lui Avery, dar și eu aveam propriile motive să urăsc Crăciunul. În afară de faptul că-mi doream foarte mult să-i transform vechile amintiri într-unele noi și fericite, și eu aveam nevoie de același lucru. Din fericire, mama lui Quinn avea o mulțime de globuri, beculețe și beteală. Umpluse cutia pe care i-o dusesem cu tot ce găsise, inclusiv cu un om de zăpadă din spumă care să contribuie la atmosferă. Pentru restul am avut nevoie de creativitate. Golisem fiecare tocător de hârtie din spital pe care-l găsisem ca să adun destulă zăpadă pentru a o așeza în jurul copacului. Promisesem să curăț fiecare bucățică de hârtie pentru ca oamenii de la pepiniera Amos să-mi permită să fac asta.

M-am înălțat și am tras de o sfoară legată de o creangă, unde era o cutie de carton cu găuri, ca să-i scutur conținutul. Zăpada falsă pe care învățasem s-o fac după o rețetă de pe internet a început să plutească în jurul nostru. Avery era încântată și asta mă făcea să mă simt al naibii de bine. Zăpada nu era perfectă. Uneori mai cădea în bulgări mari, dar Avery părea să aprecieze gestul.

— Josh, a șoptit ea.

Sunetul numelui meu pe buzele ei mi-a făcut părul de pe ceafă să se ridice.

— E incredibil.

— Aproape că am uitat.

Mi-am scos telefonul din buzunar, am căutat o melodie, apoi i-am dat ei o cască și mi-am luat și eu una. A dus-o la ureche și ochii i s-au luminat când a început să se audă White Christmas. A zâmbit larg, m-a luat de mână și s-a rezemat de umărul meu.

— Crăciunul nu e atât de rău, a șoptit ea.

Am privit pe furiș cum îi luceau ochii, reflectând luminile agățate în fața noastră.

Și-a ridicat privirea spre mine.

— Vâsc nu avem?

Era ca gravitația. Întregul corp mi s-a mișcat spre ea și singurul lucru pe care am putut să-l fac a fost să o iau în brațe și să-i ating buzele cu ale mele.

Chiar și cu ochii închiși, puteam să-mi văd viitorul alături de Avery. A fost exact așa cum auzisem despre primul sărut și despre cum e când te îndrăgostești de cineva.

Artificii, electricitate, muzică, fericire ridicolă și chiar clopote care sună. Buzele i s-au despărțit și mi-am strecurat limba înăuntru. M-a strâns de mână, făcându-mă să plutesc.

M-am îndepărtat și m-am uitat la zăpada falsă care ne acoperea picioarele.

Și-a scuturat fulgii albi din păr și s-a uitat în jos, tot mai fericită și mai frumoasă.

— Nu-mi place nici ridul micuț care mi se formează deasupra buzei când zâmbesc, a zis, surâzând și arătându-mi-l. O să schimbi și asta?

Am dat din cap că nu.

— N-aș schimba nimic la tine. Ce nu-ți mai place?

— Călătoriile cu mașina.

M-am lăsat pe spate.

— Pe bune?

— Le urăsc. Nu cred că poți să repari așa ceva.

— Să-mi faci o listă, am zis fără să ezit.

Nu mai era amuzant să fac pe șmecherul sau să mă prefac că sunt greu de prins. Avery nu voia jocuri și nu era nicio îndoială că eu o doream pe Avery. Eram cu totul fascinat și speram să creadă cu adevărat ce spusese, pentru că altfel faptul că-mi arătam sentimentele cu sinceritate avea să mă rănească enorm.

— Încălzirea globală, mirosul nucilor de cocos și al fumului de țigară, să fiu în centrul atenției, bananele prea coapte, păianjenii, baseballul, copiii care țipă, șunca, balele, râgâitul, mucusul, firimiturile, Howard Stern, coafurile urâte, să plec din Costco fără churros și cuvântul *cot*.

— Asta e tot? am întrebat serios.

A chicotit.

— Ce se-ntâmplă când nu mai avem lucruri care să nu ne plac

Mi-au venit în minte o mulțime de chestii. Nu voiam să st lucrurile spunându-le. Creierul încă mi se învârtea de la gustul buze ei. Nu eram sigur cum puteam gândi în condițiile astea.

— O să inventăm.

Am tras-o de mână spre poieniță.

— Plecăm deja?

Am râs, văzându-i fața bosumflată.

— Încerc să fiu un gentleman, Avery, și un gentleman nu și-a încheia noaptea prin a scoate ace de pin din fundul fetei cu care v vede, dacă-mi înțelegi aluzia.

I-am făcut cu ochiul și a zâmbit larg.

— S-ar putea să am cacao fierbinte la mine acasă.

A ridicat din sprânceană, iar eu m-am uitat fix la buzele ei mo Voiam să fiu băiatul de treabă de care avea nevoie, dar devenea incre dibil de greu — în mai multe sensuri.

Un gâfâit ușor i-a scăpat de pe buze când am învârtit-o. Ușa di dreapta a pocnit când am lipit-o de ea și ea a tresărit. Am râs amân doi și apoi m-am aplecat s-o mai gust o dată, să mă afund din no în dulceața ei.

M-am tras înapoi fără tragere de inimă, întrebându-mă dacă er așa cu oricine. Cu cât petreceam mai mult timp cu ea, cu atât era ma frumoasă. Mi-am apăsat fruntea de fruntea ei, sperând să nu mă tre zesc niciodată din acest vis. Picături grele de ploaie au început să cad peste noi, spulberând magia momentului. Avery a râs și s-a uitat în sus M-am chinuit să adun ornamentele doamnei Cipriani și ea m-a ajutat Am râs din ce în ce mai tare, pe măsură ce strângeam fiecare obiect

— Aici, am zis, dându-i cutia.

M-am întins, scoțând globurile din pin și așezându-le cu grijă la loc. Ea zâmbea, mutând cutia ca să le prindă pe toate.

După ce am împachetat toate decorațiunile, am pus cutia în mașină și am sărutat-o pe frunte.

— Cacao fierbinte sună destul de bine, a șoptit ea.

Aerul se răcise de la ploaie și părul și rochia i se lipeau de corp.

I-am înlăturat o șuviță udă, aurie din ochi.

— Hai să mergem.

*

Simțeam un ghem în stomac când am ajuns la blocul unde locuia Avery. N-a vorbit deloc pe drumul de întoarcere. Nu știam dacă se răzgândise și nu mai voia să urc la ea, iar un bărbat ca mine nu trebuia să facă presupuneri în legătură cu o femeie ca Avery.

Am parcat și m-am grăbit să-i deschid portiera. A zâmbit timid și a coborât din mașină, aranjându-și rochia de mătase.

Mi-am dat seama că era foarte agitată, așa că am luat-o de mână, strângând-o ușor cât ea m-a îndrumat spre ușă. A bâjbâit după chei și aproape că a căzut când ușa s-a deschis brusc.

— Se mai înțepenește, a murmurat și a închis ușa în urma mea.

— Pot s-o repar.

S-a înroșit.

— Nu trebuie să faci asta.

— Vreau s-o fac.

Am făcut un pas înspre ea, mi-am pus mâinile pe obrajii ei calzi și i-am tras fața mai aproape de mine. Corpul i-a devenit rigid, dar când i-am atins buzele cu gura s-a relaxat. Și-a pus mâinile pe pieptul meu și i-am absorbit răsuflarea, simțindu-i palmele calde care atingeau materialul ud până la piele. I-am explorat fiecare gropiță și trăsătură a chipului ei micuț. Voiam să-i simt pielea lipită de corpul meu.

Mi-am scos cămașa și am aruncat-o pe podea. Avery s-a uitat la pieptul meu și și-a trecut degetele peste dungile tatuate pe coastele mele. Am văzut că ridică din sprâncene, că vrea să pună întrebări, dar

nu voiam ca acest moment să se încheie. Aveam destul timp să vorbim mai târziu. Voiam să mă bucur din plin de fiecare secundă până ce avea să se trezească la realitate și să-și dea seama că merita să fie cu cineva mai bun decât mine.

I-am mângâiat gâtul cu degetele și am tras încet de materialul vișiniu până aproape a căzut. Am simțit fiori pe piele când am început să-i mângâi șira spinării. Buzele i-au devenit rigide și s-a îndepărtat. Și-a ridicat mâinile, ținându-și rochia la loc peste piept și a făcut un pas în spate. M-am dus spre ea.

— La naiba, Avery. Nu voiam să…

Prea repede. Mereu mă mișc prea repede. Fetelor cu care-mi petream de obicei timpul nu prea le păsa de câte ore ne știam înainte să-mi vâr mâinile sub hainele lor, dar la Avery trebuia să am grijă. Nu era genul care să mă lase să mă culc cu ea sperând că, în cele din urmă, voi simți ceva pentru ea. Eu eram cel care spera să avem mai mult timp la dispoziție.

— Nu. E în regulă. Adică… tu.

Vocea i-a tremurat și și-a trecut o mână prin păr.

M-am apropiat de ea și am luat-o de mână.

În tot timpul ăsta, Avery nu și-a luat ochii de la mine, dar a oftat, stânjenită.

— Nu aștept nimic, Avery. Absolut nimic. Seara asta a fost perfectă și dacă se încheie aici, avem…

Tot timpul din lume.

— …mult timp. Nu vreau să ne grăbim dacă asta va strica totul.

Nu știu dacă era îndrăzneț sau stupid din partea mea să-i spun cum mă simt, dar o singură zi mi se părea prea puțin alături de Avery. Și veșnicia părea mică. Fiecare secundă în care nu eram cu ea părea să se dilate, provocând spărturi în timp și spațiu.

— Apropierea asta pare periculoasă.

Colțurile gurii i s-au înălțat într-un zâmbet, dar apoi privirea i-a căzut pe pieptul meu.

— Hei, i-am ridicat bărbia. Cu mine poți să vorbești.

— *Sunt doar…* a început ea și a oftat, iar zâmbetul i s-a șters. *Le-am văzut pe femeile după care alergi, Josh. Nu sunt așa. Eu…,* a spus și s-a oprit, șovăitoare.

A durat un moment să-mi alung confuzia de pe față și să încerc să-i înțeleg cuvintele. Am râs imediat.

— Slavă Domnului. Asta îmi și place la tine, Avery.

I-am mângâiat bărbia cu degetul și am văzut cum culoarea roșie din obraji i se întețește.

— Probabil că… nu am făcut o groază de lucruri, a zis.

Am dat din cap, abținându-mă să nu râd. Îngrijorarea de pe chip i s-a transformat în enervare. S-a retras de lângă mine și mi-am dat seama rapid că uram chestia asta.

— Râzi de mine? a izbucnit ea.

— Nu, Doamne, nu, Avery. Asta te îngrijorează? Multe dintre lucrurile care se întâmplă acum sunt noi și pentru mine, să știi. Mi-ar fi plăcut să fiu primul. Și cum nu pot să fiu primul…

— Ce?

Furia i s-a risipit, dar în priviri i se întorsese îngrijorarea. Ar fi trebuit să-mi aleg cuvintele cu mai multă grijă. Dacă vorbeam ca vechiul Josh avea să fugă ca din pușcă. Dacă i-aș fi spus adevărul, ar fi fugit ca din pușcă oricum.

— Nu, am zis cu un oftat. Încerc să-ți spun că… o s-o spun și gata. Țin la tine, OK? Și chestia asta e nouă pentru mine și e a naibii de înspăimântătoare. Și nu prea știu ce să fac dacă tu nu simți la fel.

Buzele i s-au întredeschis, dar a rămas tăcută. Totuși, după ceea ce a părut o eternitate, a vorbit, în sfârșit:

— Eu… și eu simt la fel.

— Da? am întrebat, ușurat.

A dat din cap.

— Și pe mine mă sperie ca naiba. Dar vreau chestia asta. *Te vreau pe tine.*

Am răsuflat ușurat. Gura mi s-a zdrobit de a ei ca și cum era singura sursă de oxigen într-o clădire în flăcări. Voiam să mă las mistuit

de tumultul care se declanșase între noi. M-a cuprins cu mâinile m-a tras mai aproape, iar rochia i-a căzut.

Am ridicat-o fără efort; picioarele i s-au înlănțuit de mijlo meu. Nu ne-am oprit din sărutat cât am mers din sufragerie spre de la dormitor. Fără prea multă tragere de inimă, am lăsat-o jos pe a putut să stea singură pe picioare.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— E ceva nou pentru mine.

— Ce?

— Un dormitor.

Avery și-a mușcat limba și a chicotit, iar eu mi-am strecurat u mâinile pe spatele ei, bâjbâind după închizătoarea sutienului care i- căzut până la talie. S-a desprins puțin de mine, doar cât să-l arunc la podea, și apoi s-a lipit strâns de pieptul meu.

Îmi simțeam penisul dureros de întărit în jeanși, dar nu voiam s grăbesc lucrurile cu Avery. Mâinile ei au alunecat atent pe abdomenul meu, iar mușchii mi s-au arcuit involuntar sub atingerea ei.

— Josh, a șoptit ea pe buzele mele, iar degetele i s-au strecura în jeanșii mei.

Apoi, chicotind lângă buzele mele, Avery m-a prins de umeri Am lăsat-o ușor pe pat și corpurile noastre s-au înlănțuit în așternu turile pufoase.

Nu voiam să ne grăbim. Tânjeam să-i simt fiecare centimetru d piele, de pe piept până în curba moale a sânilor.

I-am sărutat abdomenul, care se umfla și se lăsa în jos odată c răsuflarea ei, iar degetele ei lungi, elegante rătăceau prin părul meu ghidându-mă mai jos.

Mi-am lăsat buzele pe dantela roz palid, ornată cu o fundă mică de aceeași nuanță, și i-am simțit corpul încordat. Cu degetele mele aspre am apucat marginile materialului și l-am tras în jos, pe șolduri și mai jos pe coapse, până la degetele ei date cu ojă, și l-am aruncat în întuneric. M-am gândit s-o sărut sus, pe coapse, dar m-am ridicat ușor, disperat s-o simt sub mine.

Chiar dacă Avery era mult mai slabă ca mine, picioarele ei păreau imposibil de lungi când și le-a înlănțuit în jurul meu și m-a strâns lângă ea. Buzele ei moi, încă lipicioase de la ruj, au poposit pe o porțiune de piele chiar sub ureche. M-a mușcat ușor, apoi și-a trecut limba caldă peste același loc. Penisul mi-a devenit și mai tare când mi-am legănat șoldurile, și l-am apropiat și mai mult de locul fierbinte dintre coapsele ei.

A inspirat, apoi a scos un geamăt moale și sexy.

M-am încordat.

— Dacă o ținem așa, o să terminăm înainte de a începe, am glumit și m-a răsplătit cu un chicotit moale, răsuflându-mi în ureche.

Mi-am lipit obrajii de fața ei și am închis ochii. Aveam nevoie de un moment de răgaz înainte de a-mi pierde controlul. Voiam s-o întorc pe burtă pentru a o avea într-unul din nenumăratele moduri perverse la care visam de când vorbiserăm la JayWok. Dar Avery merita mai mult. Nu voiam doar o partidă de sex. Voiam s-o privesc în ochi. Pentru prima dată, era la fel de importantă expresia ei atunci când o pătrundeam ca senzația însăși.

— Nu te mișca, i-am zis.

M-am dat ridicat puțin, stând pe marginea patului.

Am răsuflat ușurat când am găsit un prezervativ în buzunar. M-a deranjat că-l pusesem acolo cu intenția de a-l folosi cu orice fată care ar fi dorit să vină cu mine acasă. Acum nu puteam să-mi imaginez un astfel de moment cu altcineva decât cu Avery. Nu avusesem cum să anticipez că vom ajunge acolo, în dormitorul lui Avery, dar asta tot nu m-a oprit să mă simt foarte vinovat. Chiar dacă mă vedea comportându-mă ca orice ticălos pe care ea îl detesta, Avery Jacobs rămăsese sub mine, complet goală și nerăbdătoare să fac dragoste cu ea. Totul se aranjase cumva, chiar dacă eu știam adevărul: viața mea fusese un lung șir de ghinioane. Era doar o chestiune de timp până ce Avery va pleca.

Voiam să desfac colțul prezervativului cu dinții, când Avery și-a pus mâna pe mâna mea, oprindu-mă. Inima mi-a stat pe loc de teamă

că putea să vadă dincolo de fațadă. Abia acum își dădea seama că făcea o greșeală?

Mi-a luat prezervativul din mână, l-a împins ușor spre pieptul meu și m-a împins ușor la loc pe pernă. Coapsele ei moi s-au înlănțuit de ale mele, cât timp eu am privit uimit, dorindu-mi să fiu răbdător. Femeile dornice nu aveau nevoie de mult control de sine. Știam scopul și rezultatul final și mă ocupasem întotdeauna de asta. Dar lăsând-o pe Avery să stabilească ritmul era ceva foarte diferit și asta era excitant în sine.

Nu m-am putut abține să n-o mângâi când a scos prezervativul și mi l-a rulat pe penis. Nu credeam că puteam să fiu și mai excitat, dar Avery a zâmbit într-un fel pe care nu-l mai văzusem înainte: un zâmbet obraznic și încrezător. Mi-a sărutat abdomenul cu buzele, gura i s-a deschis și limbile noastre s-au încleștat. Am prins-o de mijloc și am răsturnat-o pe spate, vârându-mă între coapsele ei. Nu puteam să mai aștept. Aveam nevoie urgentă să fiu în ea.

Fără să-și ia ochii de la mine, Avery a inspirat adânc. M-am împins între coapsele ei dureros de încet, permițându-i să se ajusteze la dimensiunea mea. Felul în care își înfigea unghiile în carnea mea mă convingea că momentul era real și că fata la care visasem era acum a mea. Camera era cufundată în tăcere, în afară de salteaua care se mișca, răsuflarea noastră întretăiată și gemetele mici pe care le scotea Avery când am intrat în ea complet.

— Ești bine? am întrebat-o, suflând deja greu.

A dat din cap că da când buzele mele le-au găsit pe ale ei. M-a cuprins ușurarea, știind că și ea își dorea acest lucru la fel de mult ca mine și simțind încrederea pe care o aveam unul în celălalt. Pentru prima dată, cel puțin pentru mine, sexul era mai mult decât atât. Nu-mi permisesem niciodată să fiu atât de vulnerabil în fața cuiva, era înfricoșător și încântător, mult mai mult decât orice aventură de-o noapte pe care o avusesem vreodată.

M-am retras și am intrat iar. Mișcările îmi erau încete, ca să se potrivească cu ritmul sărutului nostru. Nu eram obișnuit să fiu așa

atent. Îmi era teamă că imaginea perfectă a lui Avery avea să se risipească sub mine, abandonându-mă într-o grămadă de regrete și greșeli din trecut.

Pelvisul ei s-a mișcat ca să mă întâmpine și Avery mi-a șoptit numele. Cu fruntea lipită de a ei, am văzut singurul lucru care mai stătea între noi: un bănuț prins între piepturile noastre.

Răsuflarea ni s-a amestecat și a devenit asurzitoare în micul spațiu pe măsură ce Avery tremura sub mine, cu trupul acoperit de un strat subțire de sudoare.

M-am aplecat și am început să o sărut pătimaș, simțind cum crește presiunea. Intenția mea de a face dragoste se transformase în ceva mult mai sălbatic și Avery a primit cu bucurie noul ritm.

Gemetele ei de plăcere m-au înnebunit și am plonjat încă o dată în ea, cuprins de extaz. Am rămas amândoi nemișcați, încercând să ne recăpătăm suflul.

I-am dat părul mătăsos de pe față și mi-am plimbat degetul pe arcada ei. M-am strecurat ușor afară din ea și am văzut reflectată în ochii ei aceeași dezamăgire pe care o simțeam și eu.

— Dacă adaug sexul pe lista de lucruri care nu-mi plac, putem s-o facem din nou?

Un zâmbet i-a cuprins toată fața.

— Așa urăști tu sexul? Atunci cum ești când îți face plăcere?

M-am aplecat ca să-i presar sărutări pe obraji și pe gât și apoi m-am concentrat asupra buzelor ei.

Avery a răsuflat, părând dintr-odată foarte vulnerabilă și stânjenită. Am atins-o pe obraz, încercând să mă gândesc la ceva care să-i reamintească faptul că sunt diferit.

— E jalnic din partea mea să te rog să ne vedem din nou chiar acum?

S-a relaxat și s-a așezat mai bine pe saltea. A dat din cap, dar înainte să vorbească, i-am zis:

— Cât mai repede cu putință. Mâine. Dimineață. De fapt... e OK dacă rămân la tine?

— Vrei să spui în noaptea asta?

Am ridicat din umeri.

— Să mă trezesc alături de tine sună al naibii de bine.

S-a prefăcut că se gândește câteva clipe, apoi s-a aplecat și m-a sărutat.

— Da.

Am privit-o un moment, apoi m-am dat jos și m-am dus la baie ca să arunc prezervativul.

Am aprins lumina, dar am închis imediat ochii – atât era de puternică. M-am aplecat peste chiuvetă, mi-am dat cu apă rece pe față și am evitat să mă privesc. Am tresărit când niște mâini mici mi-au cuprins mijlocul. Am văzut-o pe Avery în oglindă, cu părul ciufulit și sexy, cu rimelul întins pe sub ochii ei verzi. Și-a trecut degetele peste dungile tatuate și mușchii mi s-au încordat când unghiile ei au zgâriat ușor tatuajul proaspăt.

— Pare recent.

— Este. E nou. De fapt, mi l-am făcut pentru tine.

În momentul când am auzit cuvintele ieșindu-mi din gură, am închis ochii și am scrâșnit din dinți. *Ce naiba, Josh? De ce ai spune asta?*

M-am rezemat de chiuveta de porțelan și am încercat să îndulcesc ce spusesem.

A încremenit în brațele mele.

— Eu? Asta nu e… o linie pentru fiecare femeie pe care…

Și-a acoperit fața cu mâinile.

— Erai atât de sigur că o să se întâmple că… Oh, Doamne!

Mi-a luat un moment să-nțeleg de ce era așa de stânjenită. M-am rezemat ca s-o privesc în ochi, dar ea nu se uita la mine.

— Avery? Ce… ?

Când mi-am dat seama ce se întâmplă, m-am încruntat.

— *Iisuse, nu e un răboj ca să-mi arăt cuceririle! Ar fi trebuit să fiu un idiot super arogant ca să-mi fac un tatuaj înainte să mă culc cu tine.*

S-a uitat la mine printre degete și apoi le-a lăsat să cadă.

— Atunci de ce ai făcut asta, și a arătat tatuajul, pentru mine?

Dintr-odată am simțit că mă sufoc și am înghețat când degetele ei au atins din nou tatuajele. Adevărul mă copleșea. Ce urma să gândească Avery când avea să afle despre trecutul meu? Era dreptul ei să știe niște lucruri despre trecutul meu. Acum, că deschisesem gura mare și spurcată, nu mai aveam cum să dau înapoi. Avery știa că era implicată, tocmai îi spusesem și voia să știe. Merita să știe, dacă avea să-mi dea o șansă ca să fim împreună.

Gura mi s-a uscat și am simțit că vin peste mine anii de nesiguranță și de mânie. Kayla murise din cauza mea și era vina mea că familia noastră se destrămase. Părinții mei încă nu mă iertaseră. Cum puteam să mă aștept ca Avery să-nțeleagă?

M-a îmbrățișat și m-a tras spre ea, încercând să-mi întâlnească privirea.

— Povestește-mi, a zis.

— Cât alcool ai în casă?

9

Avery

Cu părul încâlcit și cu o durere delicioasă pe dinăuntru, m-am întins în pat, înconjurată de lenjeria azvârlită peste tot. Totul era în același timp familiar și nefamiliar. Cearșafurile miroseau a combinația dulce dintre parfumul meu, parfumul lui Josh, vin ieftin vărsat și sex. Am aruncat o privire spre ceas, fericită că era ziua mea liberă.

Josh plecase. Nu eram sigură când îi începea tura, dar mă avertizase înainte să-l rog să rămână că nu era la fel de norocos ca mine.

Am luat perna lui, am strâns-o la piept și m-am lăsat pe spate, cu ochii la tavan. Am început să-mi amintesc fiecare detaliu din noaptea precedentă: sunetul pantofilor lui pe podea, gustul pielii lui, atingerea mâinilor lui în locuri pe care nu le mai atinsese nimeni de multă vreme. Mi-am adus aminte de mângâierea delicioasă a degetelor lui care mi se înfigeau în piele, de senzația plină când a intrat în mine, de abdomenul lui care aluneca pe mine de fiecare dată când se împingea înăuntrul meu, de brațele încordate și sunetul pe care l-a scos când a ejaculat. Am simțit cum mi se încordează coapsele. Voiam ca noaptea să dureze o veșnicie și mai voiam să mă întorc în timp și s-o facem din nou.

Am lăsat perna, m-am dat jos din pat și m-am dus la baie. Era obosită. Țevile hârâiau și bolboroseau când am dat drumul la robinet. M-am oprit și m-am uitat la coșul de gunoi. Un prezervativ folosit. Savoniera fusese mutată. Picături de apă pe chiuvetă. O altă persoană îmi ocupase spațiul din apartament. Era nemaipomenit.

La început, când am intrat la duș, m-am întristat că ștergeam urmele lui Josh. Fuseserăm înlănțuiți timp de o noapte. Într-o singură lună — de când cu accidentul — ne transformaserăm din străini în iubiți. Apa era caldă, dar am început să tremur. Un singur lucru putea fi mai rău decât ca Josh să fie așa cum se spunea despre el. Se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt. Nu știam prea multe despre el, dar renunțase la obiceiurile pe care i le știam înainte. *De ce nu?* Unul dintre profesorii mei de la școala de asistente ne vorbise despre sindromul Florence Nightingale, când cel care îngrijește pe cineva capătă sentimente pentru pacientul de care are grijă.

Mi-am frecat părul și pielea și, după ce am închis robinetul, am rămas în cabina de duș, cu apa care-mi picura de pe corp, singură – din nou. Nu eram paranoică. Era prea frumos ca să fie adevărat și din clipă în clipă aveam să mă trezesc.

Am simțit că mă doare capul și mi-am propus să iau un ibuprofen.

M-am înfășurat într-un prosop pufos, simțindu-mă din ce în ce mai golită pe măsură ce încântarea de la trezire se risipea. Josh era diferit pentru că nu mai era el însuși. Văzuse o femeie cu care flirta de obicei strivită de un camion și pe care o ținuse în brațe până veniseră ajutoarele. Asta ar fi traumatizant pentru oricine. Cel mai trist era că nici măcar nu conștientiza ce i se întâmplase.

Am tresărit când am auzit trei lovituri în ușă. Mi-am dat câteva șuvițe ude după ureche și am ieșit din dormitor, pe lângă canapeaua și măsuța de cafea. Josh era de cealaltă parte a ușii, cu un zâmbet dulce și două cafele. Era îmbrăcat în uniformă.

— Bună, a zis. Ești bine?

— Hm… ce faci aici? Nu trebuia să fii la muncă?

— Am pregătit micul dejun. Îmi pare rău că a trebuit să plec așa devreme. Ar fi trebuit să-mi aduc haine de schimb, dar știi… nu voiam să presupun nimic. Și nici nu am făcut asta. Sunt în tură, dar tocmai am lăsat un pacient la spital și mi s-a făcut dor de tine.

Deși vorbea încontinuu, la un moment dat și-a dat seama că ceva nu e în regulă cu mine.

— Ce se întâmplă, Avery? E totul OK?

— Sunt OK, am încercat eu să zâmbesc, dar nu mi-a ieșit decât un zâmbet chinuit.

— Hai să vorbim.

S-a uitat la mine de sus până jos, din creștet până în tălpi, la picăturile de apă care cădeau de pe mine și am văzut cum i s-au crispat mușchii feței.

— E doar o migrenă. Dar chiar sunt OK.

— Avery. Lasă-mă să intru.

Am descuiat, Josh a împins ușa și s-a uitat în jur. A trecut pe lângă mine, s-a dus în dormitor, a zăbovit câteva clipe în baie și s-a întors în sufragerie, unde s-a împiedicat de covorul de sub canapea.

— Ce cauți? l-am întrebat.

Abia mai sufla, tremura puțin și avea o expresie sălbatică în ochi.

— Ești supărat?

Și-a ferit privirea, iar maxilarul i-a rămas în continuare încordat. Fără să mă gândesc, mi-am scos de la gât lănțișorul pe care mi-l dăruise și i l-am dat. A rămas cu gura căscată, ca și cum l-aș fi lovit în față.

— Așteaptă puțin, Avery. Hai să stăm un pic și să ne gândim la asta.

M-am încruntat, încăpățânată. Bănuțul încă se mai legăna în mâna mea pe lănțișor, la doar câțiva centimetri de pieptul lui.

— Îți baţi joc de mine? Asta e tot? a întrebat el, încercând să mă privească.

— Te rog, am zis, neimpresionată. Nu poți să scapi de mine așa ușor.

M-am înălțat pe vârfuri și i-am pus lănțișorul la gât, după care m-am lăsat din nou pe călcâie, cu mâinile în șolduri.

— Un bănuţ pentru gândurile tale.

A luat bănuţul arămiu în mână, s-a uitat la el un moment, şi pe buze i-a mijit o umbră de zâmbet, care s-a risipit la fel de repede cum s-a ivit.

A oftat ca semn că bate în retragere, deşi cearta abia începuse.

— M-am gândit că poate…

— Ce?

— Că poate era altcineva aici.

— Ce? am ţipat.

Singurul lucru din apartament care nu era exact la fel cum îl lăsase când plecase eram eu. Nici nu puteam să-nţeleg de ce se gândise la aşa ceva. Rochia pe care o scosese de pe mine încă atârna pe măsuţa de cafea, sutienul meu încă stătea agăţat pe uşa de la dormitor, iar chiloţii mai erau pe undeva printre cearşafuri.

Josh a pufnit, încercând să se tempereze.

— Păi, la început m-ai ţinut la uşă, apoi m-ai lăsat în hol ca şi cum eram cine ştie ce străin pe care nu-l voiai în dormitor… şi te mai şi purtai ciudat! Ce dracu' ar fi trebuit să cred?

Vocea i s-a ridicat din cauza frustrării acumulate cu fiecare cuvânt.

— Că am adus pe cineva aici în dimineaţa după ce noi… *pe bune*?

Stomacul mi s-a întors pe dos. Probabil că păţise ceva. Era prea defensiv şi abia dacă-i zgâriasem suprafaţa armurii. A făcut ochii mari, ca şi cum şi-ar fi dat seama că văzusem prea mult.

— Of, a zis, şi a ridicat cafelele. Hai s-o luăm de la capăt.

Mi-am încrucişat mâinile.

— Ce-ai păţit, Avery? De ce te porţi atât de ciudat? E din cauza celor întâmplate aseară? E prea ciudat acum? Nu eşti sigură? În legătură… *cu mine*?

— Opreşte-te, i-am zis şi am clătinat din cap.

S-a uitat la ceas şi a oftat adânc.

— Trebuie să plec. Spune-mi, te rog, ce se întâmplă. Altfel o să mă perpelesc toată ziua de îngrijorare.

— De ce?

Mi-am lăsat mâinile să cadă şi am gemut, exasperată.

— *Ce?*

Faţa i s-a schimonosit ca şi cum aş fi început să vorbesc într-o limbă străină.

— Avery, ce naiba?

— Eşti atât de diferit.

— Şi tu la fel, şi…

— Dar tu… m-am mai întâlnit cu oameni. Tu…

— Când? a întrebat.

M-am încruntat, simţindu-mă insultată.

— Am trăit ceva timp până să apari tu în peisaj, Josh Avery.

— Prostii.

— Ei bine, cu siguranţă că ai rămas la fel de arogant.

— N-ai fost cu nimeni aşa. Ştiu asta. Nu mă mai prosti. Ce mama naibii se întâmplă cu tine? N-am jucat niciun joc. Am pus totul pe masă şi acum eşti… ce *faci*, Avery? Acum încerci să mă dai deoparte?

— Nu, am zis, cu lacrimi în ochi.

Presiunea din piept îmi creştea cu fiecare cuvânt pe care-l spunea.

— Gândeşte-te un pic. De ce e aşa de uşor pentru tine? De ce e atât de diferit faţă de cum a fost cu alte femei? Te porţi atât de diferit în preajma mea. De ce? Ai avut o revelaţie?

— Da, a naibii revelaţie. Spune-mi! a urlat.

Am înghiţit în sec, speriată că, dacă rostesc cuvintele cu voce tare, visul se va termina.

— E din cauza accidentului? Din cauză că m-ai văzut rănită?

— Da, a spus el fără nicio ezitare.

Când am auzit asta, m-am chinuit să respir şi am simţit că mărturisirea lui era mai dureroasă decât însuşi accidentul care făcuse posibil începutul unei relaţii între noi.

— Avery, a zis şi a pus paharele de cafea pe măsuţă. Dacă sunt norocoşi, ticăloşii ca mine au un moment când se trezesc. La mine s-a întâmplat… când te-am ţinut în braţe după accident. Nu pentru că mi-a părut rău pentru tine sau că aş suferi de cine ştie ce complex.

A chicotit.

— Îmi plăcea deja de tine. Dacă-ți cerșesc întâlniri și stau la tine la ușă cu cafea, e pentru că m-am schimbat, dar m-am schimbat pentru că vreau să fiu bărbatul pe care crezi că-l vezi.

— Nu ești un ticălos, am murmurat.

— Am fost. Măcar cu asta putem să fim de acord. Ar fi trebuit să fac o mișcare acum mult timp, Avery. Am pierdut deja multă vreme. Faptul că aproape te-am pierdut înainte m-a făcut să văd asta.

Mi-am mușcat buza, așteptând să ajungă la altă concluzie. Era totul prea real, prea curând și mă înspăimânta că-mi dădeam inima cuiva care știa cum s-o frângă.

— Avery... iubita...

S-a uitat la ceas și am văzut că maxilarul i se încorda.

— Trebuie să plec la muncă.

Am dat din cap.

— E OK. Serios. Îmi pare rău că am abordat chestiunea asta acum.

— Spune-mi că ești OK. Spune-mi că *noi* suntem OK.

Am dat din cap și el s-a îndreptat spre mine. M-a tras la pieptul lui și asta m-a făcut să mă simt mult mai bine. Nu era un joc sau vreo farsă sau stres posttraumatic. Îi păsa de mine și eu doar trebuia să cred că meritam să aibă grijă de mine.

M-a sărutat pe tâmple.

— Așteaptă-mă. Mă întorc mai târziu și atunci vorbim mai mult.

— Chiar sunt bine. A fost o chestie de moment, am zis și m-am simțit stânjenită.

Josh și-a înnodat degetele în părul meu ud și cu cealaltă mână m-a tras spre el. Mi-a dat un sărut apăsat și m-a mușcat ușor de buza de jos ca să-și mai lase încă o data urma pe pielea mea curată.

— Opt ore, a zis.

Și-a luat paharul de cafea și a trântit ușa când a plecat, încă afectat de mica noastră ceartă, dar și de sărutul nostru pasional.

M-am dus la ușă, am pus la loc lanțul și m-am dat câțiva pași înapoi până ce gleznele mele goale s-au lovit de măsuța de cafea.

— La naiba, am zis.

*

Urma să se întâmple. O simțeam urmărindu-mă prin apartament, la JayWok sau acum, când stăteam în camera asistentelor și-mi mâncam resturile de pui cu orez prăjit. Cu fiecare îmbucătură, cu fiecare înghițitură de apă, cu fiecare persoană care intra și ieșea, mă simțeam tot mai plină. Mă îndrăgosteam nebunește de Josh Avery, de Domnul Chiloței, de paramedicul care nu putea fi îmblânzit.

— Te iubesc, dar ești o proastă. Și da, mă refer la Josh, a zis Deb, care stătea cu mine la masă și își lingea degetele de grăsime.

— Dar el nu e prost, am zis.

— Ai dreptate. Are gusturi bune la femei. Începând cu luna trecută. Știi că n-aș insinua niciodată că afurisita de Ashton e mai mișto decât o bășină de pisică amestecată cu resturile de la candidoză genitală.

Am înghițit nodul care mi se formase în gât pentru că, fără să vreau, îmi imaginasem descrierea ei.

— Deb, cum de ai prietene care nu sunt asistente? Cu tine, e ca și cum trebuie să-mi păstrez cumpătul și în același timp să curăț rahat și să țin o pungă de vomă.

A făcut o pauză, apoi a mai luat o îmbucătură de cheeseburger.

— Păi, nu asta faci?

Mi-am dat ochii peste cap și i-am aruncat în față un pachețel cu sos de soia.

— Am plecat de aici!

— Pauza nu s-a terminat! a zis Deb strigându-mă.

Am ieșit și am chemat liftul. Când a venit, am pășit înăuntru, unde erau un proaspăt tată, agitat, și un scaun nou, de copil, pentru mașină.

— Luați copilul acasă azi? l-am întrebat.

Proaspătul tată radia.

— Da

M-am uitat la scaun, care era maro cu bej. *Asta nu mă ajută în niciun fel.*

— Băiat sau fată?

Nu se putea opri din zâmbit.

— Fată.

— Felicitări, i-am zis.

Ușile liftului s-au deschis la secția de nou-născuți și am așteptat să iasă el, apoi l-am urmat, oprindu-mă la una dintre cele trei ferestre mari în spatele cărora erau bebelușii. Mai mult de jumătate din pătuțuri erau pline cu copii.

Georgia a trecut pe lângă mine cu o uniformă strălucitoare. Șuvițe mari de păr șaten-auriu i se desfăcuseră din coada de cal și ochii îi erau roșii și obosiți.

— Casă plină? am întrebat.

— Lasă-mă să-ți zic ceva, a zis cu accentul ei puternic de Mississippi. În seara asta e lună plină. Dacă te plictisești la urgențe, să vii aici și-ți arăt eu ce înseamnă să fii obosit.

Am chicotit și ea mi-a făcut cu ochiul, iar uniforma i-a foșnit când s-a îndreptat spre una dintre sălile de naștere.

— Sunt drăguți, nu-i așa? s-a auzit vocea doctorului Rosenberg. Vin destul de des aici ca să-mi reîncarc bateriile și să mă refac.

— Eu doar încerc să fug de Deb, am glumit eu.

Doctorul Rosenberg a râs.

— Nu prea te-am văzut la bar în ultima vreme. Bănuiesc că ești ocupată.

— Cam da, am zis, continuând să mă uit la micuți și să zâmbesc. Bebelușii erau drăguți, dar eu mă gândeam la Josh.

— De când vă duceți des la Corner Hole?

— Bănuiesc că de când nu te mai văd pe tine așa de des.

Mi-am strâns buzele, dar colțurile gurii tot mi s-au ridicat.

— Știu. Am fost ocupată.

— Cum merge? m-a întrebat el.

Am oftat fără să vreau. Și apoi am izbucnit. Și n-am mai putut să mă opresc, chiar și când am văzut că doctorul, politicos înainte, acum încremenise.

— E grozav, a zis.

Avea același ton pe care îl folosea cu Deb sau cu celelalte asistente când voiau să vorbească cu el.

— Îți doresc tot binele din lume.

— Îmi dorești *tot binele din lume*? am întrebat și dezgustul mi s-a simțit în fiecare cuvânt.

Reacția mea i-a adus din nou strălucire în ochi.

— Nu, de fapt, nu, dar până acum nu mi-ai ascultat sfaturile. Nu cred c-o să începi acum.

— Despre ce vorbești? Ce sfat?

— Că ar trebui să stai departe de el. Aduce necazuri, Avery. Știu că acum totul pare nou și palpitant, dar...

S-a uitat în jur și m-a luat de mână ca să mă conducă într-un colț.

— Poți să asculți efectiv ce spun? Altădată eram prieteni.

— Eram?

A părut rănit.

— Așa credeam.

Mi-a atins fața cu degetele și m-am retras, uitându-mă în jur. Am tresărit când l-am văzut pe Josh la câțiva metri, cu o privire de ucigaș.

Am făcut un pas în spate.

— Știai că e aici, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, a zis doctorul Rosenberg.

— Josh.

Josh a dat din cap scurt, iar doctorul s-a scuzat și s-a îndreptat spre lifturi.

Când Josh s-a apropiat, am arătat spre locul gol unde înainte stătuse doctorul.

— Nu s-a întâmplat nimic. E el foarte ciudat, dar nu am... asta n-a fost...

Încercam să-mi găsesc cuvintele în timp ce maxilarul lui zvâcnea.

— Știu cum pare.

— Cum pare?

Îmi dădeam seama că Josh încerca din răsputeri să nu-și piardă cumpătul.

— Pot să văd că ești furios, dar sunt la muncă. E șeful meu.
Josh și-a băgat mâinile în buzunare și a ridicat din umeri.
— Ce dracu' înseamnă asta, Avery?
M-am aplecat.
— Vorbește încet, i-am șuierat.
Am vrut să trec pe lângă el, dar m-a prins de mână.
M-am uitat în jur să văd dacă nu cumva observase cineva și apoi m-am uitat din nou la el.
— Lasă-mă să trec până nu ne vede cineva.
— Mai ești îndrăgostită de el?
Am rămas cu gura deschisă.
— Nu am fost niciodată *îndrăgostită* de el. E căsătorit. Ce fel de persoană crezi că sunt?
Josh a ridicat din sprâncene.
— Haide, iubito, deschide ochii. Te vrea.
M-am uitat în jur.
— Și ce dacă mă vrea? Ce? Sunt robot? Doar pentru că frumosul doctor de care sunt interesate toate asistentele mă vrea, trebuie să cad pe spate și să-mi deschid picioarele? Acordă-mi ceva mai multă încredere, Josh. Doar pentru că m-am îndrăgostit de tine nu înseamnă că sunt naivă.
Josh a clipit, nesigur dacă să se simtă flatat sau insultat.
— Nu știu cum să procesez informația asta.
— Ia-o cum vrei. Pauza mea s-a terminat.
— Lasă-mă să te conduc.
— Probabil că doctorul Rosenberg e acolo. E mai bine să stai departe de el, am zis.
— Cu siguranță i-ar plăcea la nebunie să nu-i stau în cale.
— Fie că-ți place, fie că nu, lucrez cu el. Va trebui să ai încredere în mine.
— În el nu am încredere.
— Josh, l-am avertizat. Îmi place jobul meu. Dacă nu poți să te comporți decent, stai departe de doctorul Rosenberg. Nu strica totul

Nu era deloc convins, așa că i-am dat un ghiont ca să mă eliberez și m-am dus la lifturi.
— Avery! a strigat el.
S-a întors spre mine, dar ușile liftului s-au închis.

Când m-am dus la muncă, îmi simțeam toți mușchii încordați. Aveam nevoie să mă duc la sală și să-mi golesc mintea, dar nu știam când. Nu puteam să plec de la muncă și orice moment liber pe care nu-l petreceam cu Avery mi se părea pierdut, chiar dacă nopțile târzii și turele de dimineața devreme aveau să mă epuizeze.

Conversația pe care o avusesem cu Avery despre sora mea încă-mi stăruia puternic în minte. Nu fugise de mine țipând, dar i-am văzut durerea în ochi când i-am zis că fusese vina mea. Nu știu cum de rămăsese cu mine după asta sau de ce voia să fie cu mine. Poate că era de la alcool și azi avea să-și revină.

M-am bucurat că n-a trebuit să povestesc despre fiecare tatuaj pentru că aș fi fost și mai varză. Femeile cu care ieșeam de obicei presupuneau că tatuajul nu avea niciun înțeles, așa că n-a trebuit niciodată să explic ce înseamnă. Și oricum nu le-aș fi spus niciodată adevărul.

M-a dezarmat că

— Pământul către Josh, a zis Quinn și și-a fluturat mâna în fața mea; i-am dat-o la o parte, iar el a chicotit. Fata asta te-a vrăjit.

Am clătinat din cap că nu și, când m-am dus în spatele ambulanței, l-am văzut pe doctorul Rose care trecea prin parcare. A zâmbit cu zâmbetul ăla fals pe care-l arbora de fiecare dată. Am dat din cap în chip de salut și am încercat din răsputeri să-mi ascund rânjetul.

— Chiar nu-ți place de tip, nu? Încă se mai dă la Avery?

Am închis ușile din spate ale ambulanței și mi-am șters mâinile pe pantaloni.

— Nu, din câte știu, dar oricum nu cred că mi-ar spune chiar dacă ar fi așa.

— Nu poți s-o învinuiești. Ești cam temperamental, a zis Quinn și a râs.

Am arătat cu mâna în direcția doctorului.

— Cum poate un tip ca ăsta, care are totul, să se comporte așa? E căsătorit, are copii și trăiește visul american.

— Păsărica e o chestie puternică, omule. Uite cum te-a schimbat pe tine.

— Nu vorbi așa despre Avery, l-am avertizat.

Quinn și-a ridicat mâinile, gata să se apere. M-am străduit să-mi stăpânesc furia.

— Cine zice că a avea copii reprezintă visul american? Nu vreau vreun Quinn în miniatură care să alerge pe aici.

— Nimeni nu vrea asta, frate, am fost de acord cu el.

Quinn mi-a aruncat o privire și apoi ceva din parcare i-a atras atenția.

— Că tot vorbeam de lup...

M-am uitat și am văzut-o pe Avery în parcare cu un zâmbet larg și o pungă de hârtie în mână. Stomacul meu a reacționat când am observat simbolul roșu de pe pungă, dar atenția mi-a fost distrasă rapid de ținuta ei: purta niște blugi skinny cu o bluză simplă, albă. Nu mai cunoscusem o altă femeie care să arate atât de bine, cu așa de puțin efort.

Mi-am șters rânjetul ridicol de pe față, mi-am încrucișat mâinile și m-am rezemat de ambulanță, încercând să nu par prea agitat.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine niște mâncare.

Avery s-a oprit la câțiva pași de mine și a arătat punga de la JayWok. M-am dus spre ea, am luat-o de mijloc, am ridicat-o în brațe și am sărutat-o. Și-a desfăcut ușor buzele ca să-mi lase limba să intre mai mult. Am gemut – nu voiam să mă îndepărtez. O doream din ce în ce mai mult și mă întrebam dacă e normal să simt așa, ca și cum nu mai aveam mult timp la dispoziție.

— Doar dacă stai cu mine, i-am zis și ea a zâmbit când l-a salutat pe Quinn.

— Bineînțeles. Lasă-mă s-o salut pe Deb și mă întorc. E prea frumos ca să mănânc înăuntru. Mai avem doar câteva săptămâni din vară. Așa că e mai bine să ne bucurăm de ea.

— Spune-i lui Deb că și eu aș vrea *să mănânc afară*, ne-a întrerupt Quinn, care a făcut cu ochiul și și-a trecut limba peste buza de jos. Știe ea ce vreau să spun.

Avery a chicotit și s-a dus înapoi spre intrarea principală, iar eu i-am tras lui Quinn un ghiont.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine? l-am întrebat, enervat.

Quinn a râs.

— Fata asta te are la degetul ei mic, omule.

Am văzut-o pe Avery dispărând în spatele ușilor de la urgențe. Nu puteam să mă cert cu Quinn. Avery mă speriase de moarte, dar nu puteam să stau departe de ea, chiar dacă o parte din mine știa că n-avea să se termine bine.

Înainte de Avery, făcusem greșeli pe care îmi era prea rușine să le recunosc. Știam că, dacă voi face asta, nu se va mai uita la mine la fel. Mi-am trecut absent degetele prin păr și mi-am imaginat ușa mare, cenușie, care stătuse între mine și viitorul meu, în urmă cu doar câțiva ani.

— Brooke! am țipat, alergând pe coridorul clinicii.

Când l-am văzut pe Daniel care se plimba în sus și-n jos prin fa unei uși, mi-am dat seama exact unde era Brooke.

Daniel s-a uitat la mine și mi-a băgat umărul în piept, folosindu- toată forța ca să mă împiedice să ajung la ușă. Era prietenul meu cel m bun, dar dacă nu se dădea la o parte, aveam să-i sparg fața cu pumnii.

— Trebuie să te calmezi, Josh, a zis Daniel. Nu poți s-o lași să s vadă așa. Trebuie să fii puternic pentru ea.

L-am luat de guler.

— Ce s-a întâmplat? I-am spus că mă întorc mâine. De ce? Plecasem doar pentru o zi.

M-am holbat la ușă, știind că ajunsesem prea târziu. Corpul mi s-a cutremurat și l-am împins pe Daniel.

Și-a pus mâna pe pieptul meu.

— Josh, oprește-te, mai târziu o să regreți.

M-am uitat în jos și apoi m-am încruntat la el.

— Ești prietenul meu, Daniel, dar dacă nu-ți iei mâinile de pe mine, o să-ți rup degetele.

Daniel a oftat.

— Nu pot. Știi că nu pot. Dacă dai buzna acum, o să te urască pentru asta.

— Crezi că nu știu ce-ai făcut? am zis printre dinți. Ce sperai că o să obții cu asta?

M-am dat înapoi. Aș fi putut cu ușurință să-l dărâm, dar eram atât de terminat că n-am găsit forța să-mi duc până la capăt amenințările. Eram răvășit. Poate că eram nenorocit și egoist, așa cum mă acuzase Brooke.

— Are nevoie de mine acolo, i-am zis.

— Dacă ai fi fost prezent, acum n-ar mai fi aici, a izbucnit Daniel.

Într-o clipită l-am lipit de perete. A încercat să mă dea jos de pe el, dar nu m-am clintit.

O femeie scundă, îndesată, cu ochelari prinși cu un lănțișor, m-a luat de mână.

— Domnule, va trebui să vă rog să plecați dacă nu vă calmați.

M-am uitat la cocul ei dezordonat și la uniforma albastră. Cearcănele de sub ochi arătau cât de mult muncise și câtă experiență avea. Nu puteam să-i fac ziua și mai grea. Era doar o asistentă care încerca să-și facă treaba.

— Dacă nu vă potoliți, vă dau afară, a zis și s-a uitat la mâna cu care-l țineam pe Daniel.

Ne-ar fi pus la punct, dar am văzut că-i era milă de mine și de vinovăția ce mi se citea în privire.

— Nu mă face să chem paza.

I-am dat drumul la cămașă și l-am mai împins o dată, apoi m-am îndepărtat, abia mai respirând.

— Ar fi trebuit să plec mai devreme, i-am zis, plimbându-mă agitat, și n-aș mai fi rămas blocat în trafic.

— Asta n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile, Josh. Brooke luase deja hotărârea.

M-am gândit la drumul pe care-l făcusem dimineață, înapoi la facultate, după ce îmi luasem o pauză. Un accident pe autostrada I-95 mă făcuse să întârzii câteva ore. A fost o tâmpenie să-mi închid telefonul când ea era la două ore distanță, speriată și însărcinată.

— Abia azi-dimineață am ascultat mesajul pe care mi-l lăsase în căsuța vocală, am zis.

Daniel a încetat să mai pară că mă consolează. Venise doar dintr-un motiv. Voia să fie umărul pe care ea plângea când singurul lucru care stătea între ei urma să dispară.

— Ne-am certat, i-am zis.

— Știu.

— Bineînțeles că știi! am izbucnit. Și-ți place la nebunie, nu-i așa? Faptul că ți s-a plâns ție de cât de ticălos sunt. Trebuia să-mi limpezesc gândurile, Daniel. Nici măcar nu ne știam prea bine și așteptam deja un copil împreună.

Daniel abia dacă asculta, uitându-se la ușă și așteptând un semn de la Brooke.

— Ştiam că e speriată. Ştiam că nu vrea, dar şi eu sunt speriat, a spus îngândurat.

Daniel se întorsese cu spatele la mine.

— Nu eram sigur dacă o să fac faţă. Eram îngrozit că avea să întâmple ceva îngrozitor… cu ea şi cu copilul… din cauza mea, d cauza trecutului. Atrag mereu nenorociri, doar ştii asta.

— E ironic, nu-i aşa? a zis Daniel şi a renunţat la orice prefăcă ric. Fugi de teamă să nu li se întâmple ceva rău. Acum Brooke e dinco de această uşă, făcând ceva ce şi-a jurat să nu facă vreodată. Nu eş atent pentru o clipă şi cineva moare. Cum s-a întâmplat şi cu Kayla

— Să te ia naiba, i-am zis, prăbuşindu-mă pe vine.

Mi-am luat capul în mâini şi m-am gândit la cât de dezastruoa fusese întâlnirea cu părinţii mei. Mă dusesem acasă ca să iau o pauz de la ce îi făcusem lui Brooke. Mama şi tata ţipaseră la mine o noapt întreagă. Spuseseră că nu mă învinuiau pe mine pentru ce i se întâmplase Kaylei, dar în ochii înceţoşaţi ai mamei şi în respiraţia ei încărcat cu whisky vedeam altceva. Reuşeam să stric totul pentru orice om s apropia de mine. Eram pur şi simplu blestemat.

— Vreau doar s-o văd, am rugat-o pe o asistentă.

S-a uitat tristă la mine şi mi-a zis:

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă las. Doar familia poate să intre.

Cuvintele ei dureroase au fost întrerupte de uşile care s-au deschis.

M-am ridicat repede în picioare când am văzut-o pe Brooke. Nu cu mult timp în urmă eram doi străini. În ultimele două luni ne grăbiserăm să ne cunoaştem mai bine din clipa în care îmi zisese că era însărcinată cu copilul meu.

Avea ochii înroşiţi şi umflaţi, iar părul era ciufulit. M-a văzut şi şi-a strâns mâinile în jurul corpului.

— S-a terminat? am întrebat, simţind cum mi se scurge sângele din obraji.

Brooke a dat din cap şi a suspinat. Voiam s-o iau în braţe, dar gestul părea prea familiar pentru doi oameni care petrecuseră doar o noapte de beţie împreună.

— A trebuit s-o fac, Josh. Nu sunt pregătită să devin mamă.

Am clătinat din cap şi am oftat adânc. Erau multe lucruri pe care voiam să le spun. Nu înţelegeam cum de fusese atât de impulsivă, de ce nu aşteptase s-o sun ca să vorbim, dar nu eram furios. Amândoi fuseserăm atât de speriaţi, şi acum nu ştiam cum să mă simt. Făcuse o alegere şi niciunul dintre noi nu mai putea s-o schimbe.

Am văzut, neajutorat, cum Brooke i-a căzut în braţe lui Daniel. Făcuse totul ca ea să alerge spre el, iar eu eram singur, simţindu-mă ca şi cum mă băgasem într-un moment intim între ei doi pe care nu aveam niciun drept să-l întrerup. Poate că nu era aşa. Daniel îmi spusese, după ce mă culcasem cu Brooke, că era îndrăgostit de ea din liceu. Când i-am spus despre copil, s-a dus la ea şi i-a promis că va fi alături de ea indiferent de ce va hotărî să facă.

Plânsul lui Brooke de noaptea trecută îmi răsuna încă în urechi. Spunea că nu mă cunoaşte, că nu avea încredere în mine şi că era îngrijorată pentru viitor, în timp ce eu încercam să-mi dau seama ce simt în legătură cu tot ce se întâmpla. Avea dreptate şi nu puteam s-o condamn că rostise cuvintele acelea cu voce tare.

Genunchii lui Brooke s-au înmuiat şi Daniel a ţinut-o, mângâind-o pe păr. S-a uitat la mine ca şi cum şi lui i se părea că dau buzna.

— Să plec? am întrebat-o pe Brooke.

S-a întors ca să se uite la mine, cu obrazul sprijinit de umărul lui Daniel:

— Eşti liber, Josh, a spus ea, suspinând. Amândoi suntem.

Am ridicat privirea când uşile s-au deschis şi Deb a ieşit, zâmbindu-i larg lui Quinn. Ţineam punga de la JayWok în pumn aşa de strâns că mă dureau degetele. M-am uitat la pungă, trezindu-mă la realitate şi alungând imaginea alb-negru care încă îmi mai bântuia nopţile.

— Eşti OK, omule? a întrebat Quinn, care stătea în spate, lângă bara de protecţie a ambulanţei.

— Sunt bine, am zis şi m-am uitat din nou la Deb. Avery unde e?

— Vorbeste cu doctorul Rosenberg.

Corpul mi s-a îndreptat spre uşă fără voia mea, dar m-am oprit când uşile s-au deschis şi Avery a ieşit, râzând, uitându-se peste umăr la doctoraşul Rose care o urma îndeaproape. Îşi pusese mâna pe spatele ei, dar Avery nu părea să bage de seamă sau poate că n-o deranja.

Când doctorul m-a văzut, a zâmbit triumfător. Sângele a început să-mi fiarbă în vene şi a trebuit să mă controlez ca să nu fac primul pas, pentru că ştiam că după asta n-aş mai fi putut să mă opresc. S-au despărţit, el a mers spre maşina lui şi Avery a venit spre mine.

— Bună, mi-a şoptit Avery.

S-a ridicat pe vârfuri ca să mă sărute pe buze.

Speram că o făcuse cu intenţie ca să se vadă cine era amicul şi cine era mai mult decât atât. Gestul ei mi-a risipit furia. Am luat-o în braţe şi am ridicat-o ca s-o sărut mai bine.

Am lăsat-o jos şi am chicotit când am văzut că obrajii i se înroşiseră.

— Ce-a fost asta? a întrebat.

Am ridicat din umeri, uitându-mă cu coada ochiului la doctoraşul Rose, care aproape că-şi smulgea portiera şi care a intrat în maşină vizibil iritat. *Ticălosul.*

— Ce e asta? am întrebat, uitându-mă la cartea pe care o ţinea în mână.

— Oh, e doar o carte de care îmi povestea doctorul.

— Da?

I-am luat-o din mână, şi am citit prezentarea de pe coperta a patra. *Ce mai e şi prostia asta?*

— Pare bună. Te superi dacă o citesc şi eu?

— Citeşti?

A ridicat din sprâncene şi m-a privit suspicios.

— *Ce fel de derbedeu necultivat mă crezi?*

— *Asta e din competiţia cine pe cine enervează mai mult, pe care o ai cu doctorul?*

— *Ţi-e foame?* am întrebat, schimbând subiectul.

S-a strâmbat puţin şi mi-am dat seama că se gândea dacă e cazul să continue sau nu cu povestea asta. În cele din urmă a dat din cap.

— Mor de foame.

— Eşti nesăţioasă.

— Ţi-am spus cât de mult mă excită când foloseşti cuvinte mari? a întrebat.

— Ar trebui să vezi şi celelalte cuvinte mari pe care le folosesc, i-am zis, dându-i punga albă.

*

Am gemut şi mi-am întins spatele la capătul unei lungi ture. Abia aşteptam s-o văd pe Avery, dar până atunci mai aveam câte ceva de făcut. M-am uitat la cartea care stătuse în torpedou în ultimele două săptămâni. Era timpul să i-o duc înapoi doctoraşului Rose. Ticălosul făcuse tot ce putuse ca să se apropie de Avery. Nu puteam să-l mai ignor multă vreme. Când şi-a aşezat mâinile pe şoldurile ei, a trebuit să pun la bătaie tot autocontrolul pe care-l aveam ca să nu-l târâsc în şuturi prin spital. Reuşisem cumva să-mi păstrez cumpătul. Nu-mi permiteam să-mi pierd jobul şi cu ocazia asta s-o pierd şi pe Avery. Dacă doctoraşul Rose voia să joace murdar, nu puteam să-l las să joace singur.

Am dat drumul la radio şi am început să bat ritmul cu degetele pe volan în drum spre Alapocus, pe autostrada I-95N.

Nu aveam un plan prea clar. Singurul meu scop era să-i reamintesc doctoraşului că avea la fel de mult de pierdut pe cât aveam şi eu, indiferent dacă-şi dădea seama de asta sau nu. Mă confruntasem toată viaţa cu astfel de tipi care păreau mai buni decât noi, ceilalţi, dar să fiu al naibii dacă urma să-l las să distrugă ce aveam cu Avery. Am parcat lângă casa doctorului Rose, am oprit motorul şi m-am uitat la clădirea din cărămidă care semăna cu atâtea altele ce împânzeau zona rurală a Pennsylvaniei. Mi-l imaginasem pe Rose într-o

casă în stil victorian, așa că eram surprins să văd că avea o casă m[...] mai modestă. La etaj s-a aprins un bec, iluminând o siluetă, dar ap[...] s-a stins. Întregul parter era luminat ca și cum acolo ar fi avut loc [...] petrecere. O parte din mine își dorea asta, ca să pot să-l demasc [...] fața tuturor prietenilor lui aroganți.

— Probabil că plătești o groază la factura electrică, mi-am zis e[...] și am deschis portiera, coborând pe un trotuar lat.

Am mers apoi spre o mică alee care urca spre intrare. Am băt[...] la ușă și, cât am așteptat, am aruncat o privire în jur. Fiindcă soa-rele coborâse în spatele clădirilor, cartierul era camuflat în întuneric, făcând ca vizita mea să pară și mai dubioasă.

Ușa s-a deschis și în prag a apărut o femeie, zâmbind, cu o privire ușor nedumerită. S-a înfășurat mai bine în pulover și m-a întrebat:

— Pot să vă ajut?

Din spatele ei s-a auzit un sunet care mi-a atras atenția. M-am uitat în jos și am privit la adolescenta care venea în urma ei, într-un scaun cu rotile electric, de culoare roșie. Femeia s-a mișcat puțin ca să-mi acopere vederea.

— V-ați rătăcit? m-a întrebat.

Am înghițit cu greu, regretând că venisem acasă la Rose.

— A venit pizza?

Vocea groasă s-a auzit din spate. Era Rose, care s-a apropiat de intrare și se căuta de bani în buzunar. Când, în sfârșit, și-a ridicat privirea, oboseala din ochi i-a dispărut. O privire alarmată i-a luat locul. I-am văzut frica din ochi și regretul pe care-l simțisem că venisem până la el acasă mi s-a topit imediat. Nenorocitul era vinovat.

— Josh.

A încercat să-și ascundă surpriza, dregându-și vocea. Și-a pus mâna pe umărul soției.

— Mă ocup eu, dragă. Josh e un coleg.

A sărutat-o pe creștet și ea a plecat. Fiica și-a urmat mama în casă, iar doctorul Rose a închis ușa în spatele lui.

S-a uitat la cartea din mâna mea și a dat ușor din cap.

— Nu știu ce ți-a spus Avery, dar sunt convins că a înțeles greșit.

Am înghițit scuzele și insinuarea că apărusem așa, pe nepusă masă, la el acasă.

— Ce crede ea că se întâmplă, doctore? am întrebat, strângând tare cartea ca să nu-l pocnesc în față.

— Avery e o fată drăguță. E dulce, e tânără și se uită la mine ca la cineva special, nu ca la tipul care acasă la el e infirmieră.

— Acum vrei *milă*? Asta e? Frate, nu știu dacă-ți dai seama sau nu, dar ai o viață la care mulți doar visează.

A clătinat din cap. Știam că tipii ca el nu se așteptau să întâmpine greutăți, dar indiferent de unde venim, viața e crudă. Știam asta din proprie experiență. Celor buni li se întâmplă lucruri rele și câteodată lui Dumnezeu îi place să pună lupa pe cel mai bun dintre oameni și să-l privească zvârcolindu-se.

— Uneori e greu să vezi partea plină a paharului, a zis el.

— Ai o soție, copii, o casă și un salariu cu șase cifre. Ce ți-ai mai putea dori?

Am încercat să nu urlu. S-a uitat la mine și eu i-am susținut privirea, în această conversație mută.

— Avery nu e disponibilă.

A rânjit:

— E o amenințare, Josh?

— Nu. N-o să fii un doctor prea bun dacă o să ai două mâini rupte.

I-am trântit cartea pe piept.

— Abia asta e o amenințare.

M-am uitat la el lung, apoi am coborât pe trotuar și am intrat în mașină. Aveam nevoie s-o văd pe Avery sau îmi pierdeam mințile.

11

Avery

Chiar când am păşit pe trotuar, o frunză galbenă a căzut din arţarul din faţa blocului meu şi mi s-a aşezat pe pantof. Mi-am strâns mai bine uniforma pe lângă mine şi m-am uitat după maşina lui Josh. Mă lăsase de la muncă şi-mi zisese că se întoarce imediat, dar era deja plecat de o jumătate de oră şi soarele începuse să apună.

La intrarea în bloc erau câteva felinare în formă de dovleci scobiţi care luminau şi fantome de plastic atârnau din copacii de pe strada noastră. Nori întunecaţi începuseră să se adune la vest, răcorind şi mai mult aerul. Se apropia Halloween-ul, una dintre sărbătorile mele preferate, dar toamna îmi dădea un sentiment straniu anul ăsta. Nu puteam să înţeleg exact de ce, dar chiar şi cu aerul care se răcorea şi cu toate decoraţiunile înfricoşătoare şi tot simţeam că timpul mi se scurge printre degete.

O maşină mai veche a oprit în faţa mea, la semafor, şi a claxonat. Verdele lămâie strălucea, scos în evidenţă de o dungă neagră groasă vopsită în lateral. Maşina părea suficient de puternică pentru ca nimeni să n-o mai accidenteze vreodată.

Josh a oprit motorul și a sărit din mașină, zâmbind până la u

— Ce mașină! a zis, a mângâiat capota și apoi a alergat spre m pe trotuar.

M-a strâns în brațe, uitându-se fix la mașină ca un părinte m dru.

— E grozavă, i-am zis.

S-a întors spre mine și sprâncenele i s-au împreunat. Liniile d adorabile, dintre ele, mă făceau să chicotesc. Eram în acea fază în ca orice lucru mic pe care-l făcea era magic și, în general, nu făcea nim rău, dar acum se uita la mine ca și cum tocmai îi mâncasem ulti bucățică din prăjitura lui preferată.

— Grozavă? E a ta, Avery. Am muncit pe brânci ca să o rep pentru tine.

— Pentru mine? am făcut eu, nevenindu-mi să cred.

— Nu apreciez tonul tău neîncrezător, a zis, încruntându-se ind

M-am întins ca să-i netezesc ridurile pe care le adoram.

— Este o… Este grozavă… hm… ce e?

— Aceasta este, adorabila mea doamnă neștiutoare, un Dodge Challenger din 1970, de culoare verde sublim. Un frumos pas înainte față de culoarea de rahat a ultimei tale mașini care, pot să adaug, rămas să mânjească autostrada. Mașina asta e gata și are nevoie doar de un nume.

— Este… e prea mult.

Mi-a luat obrajii în mâini și m-a sărutat pe frunte.

— Iubire, pentru extraordinarul preț de trei sute nouăzeci și nouă de dolari și muncă gratis, acest iubit fermecător și mecanic extraordinar ți-a dăruit acest Dodge Challenger strălucitor, care acum e al tău.

M-am întors spre mașină, nevenindu-mi să cred.

— Oprește-te, nu e amuzant.

— Ți-am zis c-o să ai propria ta mașină până la ziua ta, nu?

— Dar… ziua mea e abia săptămâna viitoare, am zis, fără să reușesc să-mi revin din uluială.

Eram cam supărată din cauză că mai aveam puțin până la douăzeci și cinci de ani, dar faptul că Josh stătea în fața mea și că-mi făcea cel mai tare cadou din viața mea atenua tristețea ușoară pe care o resimțeam.

Mi-a pus un set rece de chei în palmă. Am rămas cu gura deschisă.

— Oh, Doamne! am zis, uitându-mă încă fix la el.

Am clipit și apoi l-am îmbrățișat.

— Oh, Doamne! Am o mașină? am întrebat, lăsându-mă pe spate ca să-l privesc în ochi.

A dat din cap și l-am îmbrățișat din nou.

— Am o mașină! O să-ți plătesc înapoi. Fiecare bănuț.

Am luat în mână lănțișorul cu bănuț.

— Îmi place! Îmi place la nebunie!

— Îți place mașina la nebunie? Devin un pic cam gelos, a zis.

M-am uitat în ochii lui, cum fac fetele din filme. Nu prea știam cum să-i spun adevărul.

— Nu fi gelos, te iubesc cu mult dinainte să apară mașina asta.

Josh a râs scurt, așteptând să recunosc că glumisem. Cu cât întârzia să răspundă, cu atât deveneam mai emoționată.

A închis un ochi și s-a întors cu capul ca să mă audă mai bine.

— Mă iubești?

M-am ferit, neștiind care era răspunsul potrivit.

— Da?

A inspirat adânc și apoi a râs ușurat. Brațele lui m-au înconjurat mai tare și și-a îngropat fața în gâtul meu. Vocea îi era înăbușită când a vorbit.

— O să te țin în brațe un pic. Este… ceva nou pentru mine.

— Să nu crezi că pun presiune pe tine. Nu e nevoie s-o spui și tu, am zis.

Și-a ridicat brusc capul.

— Să spun și *eu*?

— Adică… am ezitat eu, simțind un ghem în stomac. Știi ce vreau să spun.

Josh m-a sărutat din nou, un sărut tandru, care însemna at
lucruri.

— Am spus asta tot timpul, Avery. Doar că nu m-ai auzit.

M-am uitat la el, incapabilă să-mi șterg zâmbetul larg de pe fa
Era mult mai ușor să te îndrăgostești de cineva care nu se prefăc
fără teamă că ai putea fi judecat sau respins.

— Vrei să dai o tură cu ea? m-a întrebat.

Când m-am desprins de el, cheile au scos un clinchet.

Le-am luat și am văzut că erau două chei. Una mai mare, argin
și una mai mică, mai veche, de culoarea alamei.

— Asta e cheia de rezervă?

Josh s-a scărpinat în cap cum făcea când era fâstâcit.

— Hm… M-am gândit că vrei să vii la mine când ai chef. Știu c
Dax s-ar bucura să te vadă mai des și un breloc cu o singură cheie a
fi arătat aiurea.

— Îmi dai o cheie de la apartamentul tău? am întrebat.

A ezitat, cuprins de agitație.

— Ei bine… da.

— Pentru că mă place câinele tău și așa brelocul n-ar arăta aiurea

— Nu, a zis, punându-și mâinile peste mâinile mele. Pentru că
vreau asta. Simt… Nu știu. Pare să fie următorul pas. Și speram că ne
îndreptăm în direcția asta.

— Următorul pas?

Mi-a dat drumul și a clătinat din cap.

— Hai că a sunat aiurea. Lucrurile nu merg deloc cum speram.

Am ținut în sus cheile și am privit cum soarele se reflecta în
metalul lor.

— E cel mai frumos cadou pe care mi l-a făcut cineva.

Privirea lui Josh s-a luminat.

— Mă bucur că gândești așa. La început nu eram sigur că voi
reuși, dar am perseverat.

Și-a îndreptat spatele.

— Nu sunt multe lucruri pe care să nu pot să le repar.

L-am ținut de cămașă. Purta cămașa lui cu mâneci scurte de culoarea cerului și avea un tricou pe dedesubt. Era ciudat că un lucru atât de simplu ca un tricou putea să mă excite atât, dar l-am tras spre clădire.

Un rânjet obraznic i s-a întins pe față.

— Iubito… trebuie să ne întâlnim cu Deb și Quinn în jumătate de oră.

— Mda, am zis, și am făcut un pas pe scări, apoi încă unul și am continuat până am ajuns în capăt.

Am deschis ușa, dar el a rămas în prag.

— Avery, a zis încetișor, dar s-a oprit când i-am acoperit gura cu buzele mele.

L-am tras prin intrare și apoi sus pe scări, până la etajul al doilea. Deja îi desfăcusem cămașa și-i scosesem tricoul, când m-am izbit cu spatele de ușă.

Josh a zâmbit, mi-a luat cheile din mână și și-a strecurat mâinile prin spatele meu ca să descuie ușa. M-a luat în brațe și eu mi-am înlănțuit picioarele în jurul lui când m-a trecut pragul. A închis ușa cu o lovitură, și dintr-odată eram pe podea, smulgându-ne unul altuia hainele.

Pielea îmi ardea când mi-a tras jeanșii de pe mine. Asta-mi plăcea cel mai mult la Josh, nu se abținea de la nimic. Tot ce simțea era nefiltrat, chiar și când era vorba de pasiune. Mi-am scos bluza uniformei. Să mă pierd în el devenise unul din lucrurile mele preferate.

Josh s-a grăbit să-mi ridice tricoul și să-mi mângâie sânul drept cu mâna lui rece. Degetele mi-au tremurat, bâjbâind după fermoarul de la jeanșii lui. L-am găsit și am început să-l trag în jos.

Însă Josh s-a îndepărtat și mi-a acoperit mâna.

— Mai încet, iubito.

M-a sărutat pe bărbie și apoi a coborât spre gât. Am gemut de frustrare când a chicotit, cu nasul în pielea mea.

— Vrei să mă torturezi? l-am întrebat, pe jumătate tachinându-l.

S-a uitat la mine cu un zâmbet inocent și gropița din obraji i s-a adâncit. Și-a întins gâtul ca să mă sărute ușor pe vârful nasului.

— Avery, a șoptit în obrazul meu, trăgându-mă de șnurul unifo mei. Vreau să fac cu tine ceva ce n-am mai făcut niciodată.

Am înghițit, imaginându-mi chestii dureroase, ciudate, cu ca nu mă simțeam deloc confortabil.

— Cum ar fi?

S-a încruntat și s-a împins în mâini ca să fie deasupra mea.

— În primul rând, chiar trebuie să discutăm despre asta?

— Da, am zis fără să ezit. Sunt un pic agitată. Nu sunt mul lucruri pe care nu le-ai mai făcut niciodată.

S-a uitat în altă parte, cu bărbia sprijinită pe umăr. După câteva momente de gândire, s-a uitat la mine.

— Vreau s-o facem încet. Să mă uit în ochii tăi și să facem dragoste.

— Ce frumos a sunat, am zis, sincer impresionată.

L-am mângâiat pe față.

— Putem să încercăm mai târziu?

S-a strâmbat, în mod evident nemulțumit.

Mi-am vârât mâna în pantalonii lui și i-am prins pielea caldă ca într-un căuș.

Și-a ținut respirația.

— Te vreau în mine. Putem să petrecem mai mult timp data viitoare, când coapsele mele n-or să fie atât de disperate.

— Avery, a protestat el și răsuflarea i s-a întețit.

L-am apucat de penis și am strâns încet.

— Te rog.

Buzele i s-au curbat într-un rânjet răutăcios și s-a ridicat de pe mine. Mi-a prins carnea de pe șolduri așa de tare că știam c-o să găsesc urme acolo chiar și după mai multe zile. Cu o mișcare rapidă, m-a întors pe burtă și și-a împins genunchii în covorul gros, gri.

Dincolo de geamurile înghețate ale apartamentului meu, frunzele își schimbaseră de mult culoarea și acopereau acum pământul, dar înăuntru ziceai că e miezul verii. Îmi simțeam părul umed și o peliculă subțire de sudoare mi s-a format între palme și podea.

Am auzit zimții fermoarului alunecând ușor, apoi degetele lui mi s-au strecurat în chiloți, răsucind și trăgând până ce materialul a mușcat din carne și a cedat, lăsându-mă descoperită în fața lui. Mi-a apucat din nou șoldurile și m-a tras înapoi până ce am fost complet lipită de covor. Mi-a mângâiat spatele, apăsându-mă din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de omoplați, obligându-mă să-mi odihnesc obrazul de covorul moale.

Mi-a acoperit corpul cu corpul lui cald, mi-a sărutat spatele și, în timpul ăsta, se juca cu vârful sexului lui între coapsele mele. Mi-am înfipt degetele în covor, pregătindu-mă să-l întâmpin. Mi-am mușcat limba tare, încercând să nu-l implor. S-a aplecat în față, acoperindu-mi spatele cu bustul, iar eu m-am încordat, sperând în orice moment că va intra în mine, dar în loc de asta am simțit cum mă linge în spatele urechii. Am început să gâfâi. Eram din ce în ce mai disperată după atingerea lui. Mă durea tot mai mult înăuntru și, chiar când credeam că nu mai pot, m-am împins în el. S-a îndepărtat suficient cât să mă țină departe de ce-mi doream. Am gemut, frustrată.

— La naiba, Josh, te rog.

— Vrei așa, iubire?

Respirația lui mi-a gâdilat urechea, făcându-mă să tremur sub strânsoarea tare.

— Da, am gemut, împingându-mă încă o dată în el.

— Atunci zi-mi.

— Te vreau.

— Doar pe mine?

— Bineînțeles că doar pe tine, am spus, exasperată.

M-a sărutat pe obraz, amuzat.

— Mai zi o dată, Avery. Zi-mi că mă iubești.

M-am uitat peste umăr. Josh mi-a dat părul deoparte. Mi-a sărutat umărul gol, așteptând răbdător. Voia să mă privească în ochi, din acea poziție vulnerabilă, și să mă audă rostind cuvintele de care avea nevoie. Și așa am făcut, pentru că în mintea mea nu era nicio umbră de îndoială.

— Te iubesc, Josh.

M-a apucat de şolduri şi a intrat cu totul în mine. Am ţipat, aş- tând să iasă şi să intre din nou.

Nu s-a mişcat. În loc de asta, m-a mângâiat pe spate, ţinându-mă cu cealaltă mână de şoldul meu, ca să fie cufundat complet în mine şi să simtă totul.

După câteva clipe, a început să se mişte în mine, uşor şi controlat.

— Ador cum ne potrivim.

M-a sărutat pe omoplaţi şi şi-a legănat şoldurile,

— Îmi place cum corpul tău se mişcă în acelaşi timp cu al meu.

S-a retras din nou, de data asta aproape în întregime, şi apoi a intrat iarăşi, uşor. Am scâncit şi mi-am arcuit spatele. Şi-a trecut vâr- ful limbii peste lobul urechii mele şi şi-a mişcat şoldurile, un pic mai repede de data asta.

— Îmi plac la nebunie sunetele sexy pe care le scoţi când eşti excitată.

Vocea îi era sugrumată. Nu eram singura care simţea acelaşi chin dulce. Răsuflarea i s-a accelerat şi a gemut. Ajunsese la limită.

— Şi ce altceva îţi mai place? am gâfâit, legănându-mă în acelaşi ritm cu el.

— De tine, Avery, a răsuflat el. Te iubesc… al dracului de mult.

S-a retras şi m-a răsucit pe spate şi, până să apuc să protestez era din nou în mine, de data asta uitându-se fix la mine când a eja- culat. S-a aplecat, şi-a apăsat cu putere buzele pe ale mele şi m-a sărutat adânc, ca şi cum nu ştia ce altceva să facă cu acest moment care-l consuma.

Când s-a oprit din tremurat, s-a lăsat pe spate, cu un zâmbet obosit pe faţă. M-a mai sărutat o dată şi apoi a început să se legene în mine, privindu-mă în continuare în ochi. Cu mâna liberă, mi-a aşe- zat genunchiul pe şoldul lui, apoi s-a încordat, cufundându-se şi mai mult în mine. Nu s-a retras, în schimb şi-a mişcat şoldurile în cercuri mici, încete, făcându-mi părţile sensibile să-şi dorească mai mult.

Fără să vreau, mi-am dat ochii peste cap şi am oftat.

— E atât de bine în tine, a şoptit.

În acel ritm, mi-ar fi luat mai mult timp să termin, dar simţeam cum fierbea ceva în mine, cum creştea încet, ceva ce nu ştiam că pot să controlez.

Josh mi-a sărutat şi mi-a lins gâtul, mi-a gustat gura şi m-a mân- gâiat pe faţă şi pe păr. L-am înlănţuit cu picioarele ca să intre şi mai adânc în mine şi a gemut.

— La naiba, cred c-o să ejaculez din nou.

Cuvintele astea m-au excitat şi mai mult şi l-am prins strâns cu picioarele ca să intre mai adânc şi mai repede în mine. Am ţipat amân- doi în acelaşi timp.

Când momentul a trecut, a ridicat din sprâncene.

— La naiba, a zis, gâfâind. Asta e cu siguranţă o premieră pen- tru mine.

Mi-am acoperit faţa, simţindu-mă copleşită şi foarte emoţionată. Tocmai avusesem parte de cea mai intensă experienţă din viaţa mea şi eu plângeam. Era umilitor, dar nu puteam să mă opresc.

— Avery?

Am clătinat din cap, simţind cum lacrimi calde îmi cad pe faţă.

— Iubito, a spus şi mi-a îndepărtat mâinile. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Te rog să nu mă bagi în seamă. Mă simt aşa prost…

Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat degetele.

— Spune-mi.

— Ai fost vreodată aşa de fericit încât să nu ştii dacă să râzi sau să plângi?

A clătinat din cap.

— Ai avut vreodată ceva atât de uimitor că ţi-era teamă să nu-l pierzi?

Am dat din cap, smiorcăindu-mă. Spusese exact ce simţeam şi eu, deşi eu nu puteam să-mi explic.

— Nu plec nicăieri, a zis el, ştergându-mi lacrimile cu degetul.

Mintea mi-a zburat înapoi la accident, când mă ţinuse de mână.

— Ai mai spus asta… după accident.

Josh s-a gândit un pic şi apoi a râs.

— Vezi? Spuneam adevărul.

— Chiar dacă atunci nu ştiai asta.

— Ba credeam asta încă de atunci, a zis şi s-a aplecat să mă sărute pe buze. Şi o cred şi acum.

Am zâmbit.

— N-ar fi prima dată când cineva promite să rămână prin preajmă. Câteodată trebuie să accepţi, fie că vrei, fie că nu.

— Nu şi eu.

A gesticulat către rama de pe noptieră.

— De ce nu vorbeşti niciodată despre ei? De ce nu te sună niciodată?

M-am gândit cu grijă la răspunsul meu. A povesti despre aceste lucruri era ceva mai mult decât a oferi o cheie de la apartament sau o maşină.

— Tata ne ducea pe mine şi pe mama la cină după ceremonia de absolvire a liceului. Râdeam, ne făceam planuri. Îmi aduc aminte doar de nişte faruri care ne orbeau.

A părut să cadă pe gânduri.

— Cât de rău ai fost rănită?

— Am avut o contuzie. Am fost inconştientă în jur de douăzeci de minute.

Am văzut că nu-i făcea bine ce-i povesteam şi l-am atins pe faţă.

— Ce e?

A clătinat din cap.

— Faptul că ai fost rănită şi că ai fost singură în maşină cu... părinţii tăi.

Am privit în altă parte.

— Au fost aruncaţi afară. Mama a murit pe loc. Tata s-a dus şi el rapid. Nu i-am văzut până nu m-au descarcerat pompierii.

— Nu vreau să spun că ai avut noroc, dar…

— Bine. Să nu spui. Urăsc când oamenii îmi spun asta.

M-a sărutat pe frunte.

— OK, atunci o să spun că *eu* sunt cel norocos. Ai supravieţuit. De două ori. Şi acum eşti aici.

Mi-am muşcat limba.

— Nu trebuie să spui mereu exact ce trebuie. Tot ce trebuie să faci e să rămâi cu mine.

S-a uitat la mine ca şi cum ar fi vrut să lipească fiecare ciob spart pe care-l lăsase vreodată cineva în urmă.

— O să fac şi una şi alta.

*

— La mulţi ani! a fredonat Deb, dându-mi o brioşă cu cremă roz în vârf.

Am oftat.

— Brioşă cu căpşuni?

— Ştii tu de care e, a spus şi mi-a făcut cu ochiul.

— Îţi mulţumesc, Deb.

M-am oprit în mijlocul holului, la jumătatea treptei, şi mi-am ţinut ochii strânşi.

— La naiba.

— Ce? a zis Deb.

— Fie va trebui să folosesc un tampon, fie să încep să-mi aduc chiloţi de schimb.

— Ăsta a fost cadoul lui Josh pentru tine? Poate ar trebui s-o laşi mai încet.

— De fapt, am primit micul dejun în pat, o eşarfă şi un breloc în formă de inimă. În plus, acum două luni cerşeai după detalii! am zis, simţindu-mă ofensată.

— Acum două luni nu făceam sex. Acum am propriile partide de sex care să mă ajute să depăşesc ziua, mulţumesc foarte mult.

Am arătat cu degetul spre ea.

— Tu şi Quinn? De când?

— De când m-am culcat cu el atunci.

Am rămas înmărmurită.

— Simți asta? m-a întrebat.

— Ce să simt?

— Gelozia pentru viața mea sexuală minunată și regulată. Rămâi cu senzația. E minunată.

— Eu... ă... merg la etajul al patrulea.

Deb mi-a aruncat o privire plină de dezgust.

— Pentru cineva care urăște copiii, chiar că-ți petreci mult timp la maternitate.

— Nu-i urăsc. De fapt, nou-născuții chiar mă calmează. Inventez povești despre ce fel de vieți vor avea și despre ce vor face când vor fi mari.

— Ești al naibii de ciudată, mi-a zis și s-a îndreptat spre sala de așteptare.

M-am oprit la intrare și am apăsat pe butonul care ducea în sus. Doctorul Rosenberg era deja înăuntru și ținea în mână o cană plină cu cafea. Din ea ieșeau aburi pe care-l îndepărta cu teancul subțire de hârtii din cealaltă mână. Când m-a zărit, s-a dat deoparte ca să-mi facă loc.

— Doctore, am zis.

A dat din cap și s-a prefăcut că se uită la hârtiile pe care le avea în mână.

— E totul în regulă? am întrebat.

— Da, bineînțeles, a zis, încă holbându-se la hârtii.

Nu le citea pentru că erau cu susul în jos.

— Am făcut ceva care să te supere? l-am întrebat și m-am gândit la toate scenariile posibile.

Poate era furios că încă mă vedeam cu Josh sau poate că-l enervasem în tura de dimineață. Altceva nu-mi trecea prin minte.

— Reid, am zis încet.

S-a uitat la mine, apoi liftul s-a clătinat. Ușile s-au deschis și am ajuns la secția de nou-născuți.

Doctorul Rosenberg a ieșit în hol și s-a oprit în fața ferestrelor mari. În încăpere nu erau decât câțiva nou-născuți, care-și agitau mânuțele sau care dormeau.

— Trebuie să-ți spun ceva, dar nu știu sigur dacă ar trebui, a zis el.

— E ceva personal? l-am întrebat.

— Da, e despre Josh.

Am oftat.

— Doctore...

— A venit la mine acasă, Avery. Mi-a zis să stau departe de tine.

M-am uitat la el, dar a continuat să se uite la copii fără expresie, ca și cum tocmai îmi spusese că plouă.

— Minți.

N-am încercat să-mi ascund tonul mușcător. Deveneam extrem de protectoare când venea vorba de Josh.

— Poți s-o întrebi pe soția mea. Și pe fiica mea. Ele au răspuns la ușă.

Am clipit și apoi m-am uitat pe geam, cu fața palidă și simțindu-mă ca o proastă. Atâtea emoții se învârteau în mine, că nu puteam să le discern. Am simțit un nod în gât.

— Îmi pare rău, am reușit să zic.

— Ar trebui să stau departe de tine, dar pentru că-mi pasă de tine o să-ți mai spun o ultimă dată, Avery. Josh a devenit periculos. E imprevizibil, posesiv și imatur din punct de vedere emoțional. Asta poate fi o combinație înfricoșătoare, dacă lași lucrurile să continue. Înțelegi ce spun?

Am dat din cap că da, incapabilă să-l privesc în ochi. Obrajii mi s-au înroșit.

— Cu mine nu e așa, e...

— Nu știi cum se schimbă oamenii. Știi la fel de bine ca mine că e un proces întreg. Vedem asta zilnic la urgențe. Crezi că femeile alea sunt bătute la prima întâlnire? Crezi să soții lor le separă de oamenii care țin la ele de la bun început? Știi cum merg lucrurile, Avery. Ești mai deșteaptă decât atât. Ce mă îngrijorează cel mai tare e că nu pot

să te ajut mai mult. Trebuie să am grijă de familia mea și Josh a făcut imposibil să continuăm să fim prieteni.

S-a intors spre mine; avea privirea tristă.

— Îți doresc tot binele din lume. Chiar îți doresc asta. Mult noroc!

Am vrut să-i spun că greșea, dar ce spunea el avea sens. Nu puteam să neg că o parte din cuvintele lui erau adevărate.

— Mulțumesc, i-am zis.

L-am privit indepărtându-se ca și cum nu se întâmplase nimic, ca și cum nu tocmai îmi smulsese inima din piept.

12

Josh

12

Josh

Avery avea o privire supărată când a trântit ușa apartamentului și a aruncat cheile pe blat. Eu mă străduiam să-i pregătesc friptura pe care o ceruse pentru ziua ei de naștere, după rețeta mamei lui Quinn. M-am uitat la tortul pe care-l făcusem și am folosit un prosop curat ca să acopăr glazura cu cocoloașe. Nu era grozav, dar magazinele nu vindeau torturi aniversare făcute din prăjitură cu căpșuni, așa că trebuise să fac puțină documentare pe internet.

— Ai avut o zi proastă, iubito? am întrebat și am azvârlit mănușa de bucătărie.

M-am rezemat de blatul scorojit, cu mâinile încrucișate la piept.

— Depinde. Crezi că a fi umilit e un lucru bun, Josh?

Ochii ei m-au săgetat, iar eu am încercat să-mi dau seama ce voia să spună.

— Ă... nu?

— Bănuiesc că nu te-ai gândit prea mult când te-ai dus acasă la doctorul Rose.

— La naiba.

Mi-am frecat maxilarul încordat... *O să-l bat pe ticălosul ăsta.*

— Acum ne mințim unul pe celălalt?

— N-am mințit.

— Ai omis în mod deliberat acest adevăr. Omisiunea este minciună.

— Cu siguranță, nu voiam să afli tocmai azi.

Mi-am șters mâinile cu un prosop și m-am întins către ea.

— Nu e așa de rău cum sună. I-am dat cartea și am vorbit puțin. Asta e tot. Nu mi-am imaginat că tipul va fi așa un laș și că va alerga să-ți povestească. Și asta chiar de ziua ta.

Și-a încrucișat mâinile la piept și m-am pregătit pentru inevitabila ceartă, dar nu s-a întâmplat nimic. Doar s-a uitat fix la mine, cu o privire dezamăgită.

— Uite... am zis, apropiindu-mă de ea. Dacă asta te face să te simți mai bine, o să vorbesc cu el.

— Ai vorbit deja cu el. Vrei să spui c-o să-ți ceri scuze.

Mi-am încleștat maxilarul, înghițindu-mi comentariile care-mi veneau în minte.

— Nu.

— *Nu*?

S-a uitat fix la mine și a spus:

— N-o să-mi cer scuze pentru că lupt pentru relația noastră.

— Dacă o ai deja, nu trebuie să te lupți pentru ea! a zis ea fierbând. Am vorbit deja despre asta, Josh, la naiba!

N-aveam de gând să renunț pentru ceva atât de ridicol. Protejam tot ce aveam, asigurându-mă că doctorul Rose știa că nu-i voi permite să ne distrugă relația. A ieșit ca o furtună din sufragerie și eu am urmat-o.

— Avery, îmi pare rău dacă te-ai simțit stânjenită. Ai dreptate, ar fi trebuit să-ți spun. Dar a depășit o limită. Probabil că i-am făcut o favoare. Dacă va continua așa, își va pierde familia.

S-a întors, cu ochii încețoșați și cu buzele strânse.

— Să te ia naiba. Te-am apărat, dar avea dreptate.

— Ce?

— Nu mai suntem copii, Josh. Nu poţi să ameninţi pe cineva că-l baţi pentru că se uită la jucăria ta.

Faţa i s-a strâmbat, dezgustată.

— Avery, nu eşti o jucărie. Nu te-am tratat niciodată aşa. Şi nu e doar pentru că s-a uitat la tine, nu că asta ar fi făcut cumva lucrurile mai OK. Are o familie. Nu l-ai văzut cum rânjea la mine de fiecare dată când era în preajma ta? Credea că e un joc. Dar pentru mine nu eşti un joc. Eşti familia mea. Poate că el ia totul în glumă, dar cu siguranţă *eu nu* fac asta.

Buza de jos a lui Avery a tremurat.

— N-am nevoie de aşa ceva.

— N-ai nevoie de mine.

Am pronunţat cuvintele fără emoţie, încercând să rămân calm, dar furia a început să urce în mine.

— Ce *dracu'*, Avery? Ştii ce? E OK. Am eu nevoie suficient pentru amândoi.

— Asta e problema! a izbucnit ea. Eşti iraţional. Nu te gândeşti în profunzime la lucruri. Relaţia noastră e încă recentă şi totul se întâmplă rapid. Trebuie să facem un pas în spate pentru o clipă.

Şi-a scos bănuţul de la gât şi mi l-a dat.

M-am simţit zdrobit, ca şi cum venise în sfârşit momentul în care pierdeam totul.

— Un bănuţ pentru gândurile mele?

— Nu. Nici nu vreau să ştiu ce ai avut în cap.

A pus lănţişorul pe măsuţa de cafea.

M-am holbat la lănţişor ca şi cum ar fi pus pe masă un şarpe veninos.

— Avery, am zis, simţind cum mă cuprinde panica. Nu poţi... nu poţi să-mi spui că mă iubeşti şi apoi să te retragi cu prima ocazie.

A ezitat, gândindu-se puţin la ce zisesem. M-am relaxat un pic, dar apoi ea a clătinat din cap.

— Ai vrut o fată ca mine, nu? a zis, ştergându-şi obrazul cu palma. Sensibilă, selectivă şi cuminte? Ei bine, asta fac fetele ca mine, Josh. Suntem atente la steagurile roşii, şi tu eşti un uriaş steag roşu.

S-a întors şi a tras uşa cu zgomot în urma ei.

— La naiba, am mârâit.

Am răsturnat măsuţa de cafea, apoi m-am prăbuşit pe canapea şi mi-am îngropat faţa în mâini.

Nu lăsasem pe nimeni să intre în viaţa mea aşa cum făcusem cu Avery şi acum o dezamăgisem. Ştiu că fusese o mişcare de rahat să mă duc la doctorul Rose, dar exact de asta nu-i spusesem ce făcusem. Dar asta nu însemna că era OK să plece aşa. Nu asta e dragostea... cel puţin în imaginaţia mea.

Am ridicat masa şi am încercat să mă calmez făcând ordine prin casă, dar am tot dat de lucruri care-mi aminteau de Avery. Una dintre pernele mele mirosea a şamponul ei. Avea aparatul de ras la duş, periuţa de dinţi în suport, chiar şi savoniera pe care o schimbasem pentru că-i plăcea mai mult cea verde decât cea albastră. Am curăţat şi am aranjat lucrurile mai repede, dar nimic nu funcţiona. Mă tot gândeam la durerea din privirea ei înainte să plece şi vinovăţia mă consuma.

Apartamentul meu era mai curat ca niciodată, dar nu fusese niciodată aşa de singuratic. Dax îmi mirosea picioarele, simţind că ceva nu e în regulă. Mi-am scos telefonul din buzunar şi am început să mă plimb încolo şi încoace, atent să nu-l calc pe Dax care era disperat să-mi atragă atenţia. Mi-am pus degetul pe ecran, încercând să mă decid pe cine să sun. Dac-o sunam pe Avery şi nu-mi răspundea, cred că mi-aş fi pierdut minţile.

În loc de asta, am format numărul lui Quinn. Să fiu singur cu gândurile mele nu era cea mai bună idee.

A răspuns abia la al treilea apel.

— Am făcut-o de oaie, omule.

Mi-am trecut cu mâna prin părul ciufulit şi am continuat să mă plimb agitat prin cameră.

A gemut şi mi-am dat seama că-l trezisem.

— Ce-ai făcut, prostule? a răspuns printre căscaturi.

— M-a părăsit. Avery m-a părăsit.

— Ce? a ţipat cineva.

Puteam să aud o voce de femeie mormăind în fundal.

— Aia e Deb?

După ceva agitaţie, vocea lui Deb s-a auzit clară la celălalt capăt al liniei.

— Ar fi cazul să fie Deb, altfel prietenul tău ar fi vai de capul lui, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Am închis ochii şi mi-am păstrat un ton scăzut şi egal.

— Te rog să mi-l dai la loc pe Quinn.

Cu un oftat exasperat, Deb a mormăit ceva şi mi l-a dat pe Quinn.

— Am fost acasă la doctor, Quinn.

Quinn a chicotit.

— Ce-ai făcut? Că dacă te-am auzit bine, a fost o chestie idioată, chiar şi venind din partea ta.

— Ştiu, am zis, frecându-mi gâtul şi mergând de colo-colo. Dar e căsătorit. Soţia lui mi-a răspuns la uşă.

— Josh, trebuia să te gândeşti la asta. Familia doctorului nu e treaba ta. Ţin la tine, omule, dar ai depăşit limitele.

— El a depăşit limitele! am izbucnit.

— Josh, a zis Quinn, cu o voce calmă. Trebuie să ai încredere în Avery că se va ocupa de asta. Nu poţi să controlezi totul.

— Ştiu, am murmurat.

Plămânii mei nu primeau suficient oxigen şi m-am aşezat, chinuindu-mă să respir, iar Dax şi-a pus laba pe piciorul meu.

— O să fie OK, mi-a promis Quinn. E furioasă acum, dar o să te ierte. Deb dă şi ea din cap. E de acord cu mine. Te iubeşte.

— Da? am zis.

Mi-am acoperit faţa, neştiind dacă-mi vindea gogoşi sau era sincer cu mine.

— Da, omule. Încearcă să te odihneşti. O să fie mai bine mâine.

Am închis şi m-am târât spre dormitor, unde m-am prăbuşit pe saltea, complet îmbrăcat. Arcurile au scârţâit şi eu am gemut. Încă un lucru care-mi amintea de Avery. Oftatul ei când eram goi, în locul în care acum zăceam eu. M-am holbat la tavan, rugându-mă să adorm, şi apoi m-am uitat prin uşă la dulapul din sufragerie. Îmi promisesem să nu beau, dar era al naibii de tentant să mă îmbăt suficient cât să adorm.

M-am ridicat şi m-am uitat la ceas. Ambele limbi indicau ora douăsprezece. M-am uitat din nou la dulap, am luat telefonul şi am format numărul lui Avery. A sunat de mai multe ori şi, într-un târziu, i-a intrat căsuţa vocală.

— Te rog să mă suni înapoi. Nu vreau să mă cert, doar vreau... vreau să-mi cer scuze. Apoi faci ce vrei cu scuzele mele.

Am închis şi m-am uitat la telefon pentru a mia oară de când plecase. La muncă nu era. Erau puţine locuri în care putea să fie la ora asta din noapte.

Mi-am luat portofelul şi m-am îndreptat spre Corner Hole. După N-avea să mă sune înapoi şi nu puteam să stau aşa şi să aştept. Dacă ce va auzi ce voiam să-i spun, puteam s-o las puţin în pace, dacă asta îşi dorea, dar nu puteam să ies pur şi simplu din relaţia asta.

Mi-am băgat mâinile adânc în buzunare ca să le protejez de aerul răcoros, recunoscător pentru hanoracul Adidas supradimensionat pe care lui Avery îi plăcea să-l poarte în nopţile răcoroase.

M-am grăbit spre maşină şi am condus direct la bar. Uşa s-a deschis şi s-a închis, lăsând să intre aerul rece al nopţii. M-am uitat prin mulţime după un cap cu părul lung, de culoarea mierii, amintindu-mi de prima noapte când o văzusem aici. După câteva minute şi niciun semn de la ea, m-am aşezat la bar şi am comandat un whisky cola dublu.

— Pari trist, a zis Ginger. Eşti sigur?

Am ezitat, dar apoi m-am hotărât.

— E al dracului de frig aici. Mai toarnă-mi.

Barul nu era aglomerat, dar măcar eram în preajma altor oameni. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu singur.

Am dat paharul pe gât şi i-am mulţumit lui Ginger pentru cât de generos turnase. S-a aplecat şi şi-a presat sânii mari de bar, întrebându-mă ce e în neregulă. Mi-am ferit ochii, asigurând-o că totul era aşa cum trebuie. Norocul din bănuţul meu strălucitor se topise.

Mi-am presat palma de piept și am simțit răceala metalului pe piele, aproape de inimă.

Am mai comandat un rând și am scos telefonul ca s-o sun din nou pe Avery.

Am mai băut un pahar cât i-am ascultat vocea voioasă de pe mesajul de întâmpinare.

Aici e Avery Jacobs. Vă rog să vă lăsați numele, numărul și un scurt mesaj și o să vă sun eu înapoi.

Am auzit semnalul și am început să spun prostii.

— Iubito, știu că ești furioasă pe mine. O merit, OK? Merit să țipi la mine și să fii supărată și chiar să-mi arunci înapoi lănțișorul, dar nu merit să fiu părăsit. Sunt varză, dar pot să repar asta. Mă pricep să repar lucruri.

Mi-am frecat ochii cu palma, apoi am luat paharul și l-am dus la buze.

— Nu fi așa de dur cu tine, dragă, a zis Ginger și a clătinat din cap cât mi-a umplut din nou paharul.

— Poți să te apleci, dar asta n-o să-ți aducă un bacșiș mai mare.

Am glumit, dar cuvintele sunau ca și cum limba mi-era umflată până în cerul gurii. Am înclinat din cap ca să-i mulțumesc, am luat paharul și am dat conținutul pe gât. Licoarea a început să-mi curgă prin vene, încetinindu-mi gândurile.

— Te iubesc, Avery. Nu cred că înțelegi ce înseamnă când spun asta, dar te iubesc.

Am închis, știind că pe măsură ce alcoolul punea stăpânire pe mine, asta nu avea decât s-o supere mai tare.

Am mai băut un pahar și mi-am scos hanoracul, simțind că iau foc. L-am aruncat pe bar și Ginger și-a dat ochii peste cap, l-a luat și l-a pus într-un cui în spatele ei.

— Ce i-ai făcut sărmanei fete? m-a întrebat și mi-a pus în față un pahar înalt cu apă.

— Ce e cu rahatul ăsta? am întrebat și l-am dat deoparte, dezgustat, ignorându-i întrebările.

— Trebuie să bei mai puțin. În niciun caz n-o să te car de aici.

— Poți să mă arunci odată cu gunoiul, am murmurat; eram jalnic. Puteam la fel de bine să mă înfurii dacă voiam, dar eu eram singurul vinovat pentru ce se întâmplase.

Ginger a clătinat din cap și mi-a umplut un alt pahar.

— Cheile.

— Ce? am întrebat, strâmbând din nas.

— Cheile, a zis, de data asta mai ferm.

Am căutat în buzunar și am scos treisprezece cenți și cheile de la mașină. Le-a luat, iar eu am ridicat paharul în semn de mulțumire și apoi l-am dat pe gât.

S-a făcut și mai târziu și eu tot nu primisem niciun semn de la iubita mea. Eram gata să ies în frigul de afară ca să rătăcesc, când, pe la două noaptea a intrat doctorul Rose, cu o expresie arogantă.

L-am văzut sporovăind cu alți bărbați care erau, la fel ca el, mult prea elegant îmbrăcați pentru hruba aia. Probabil că și ei erau doctori. Le-a făcut cu mâna și s-a așezat pe un taburet la capătul opus al barului, verificându-și ceasul ca și cum aștepta pe cineva.

O parte din mine își dorea ca el s-o aștepte pe Avery, dar alta se ruga la Dumnezeu să nu fie Avery, îngrijorat de ce aș fi putut să fac dacă era ea.

— Ești OK? m-a întrebat Ginger.

— Dacă Avery intră și se așază lângă nenorocitul ăla, am zis, rezemat într-un cot, să mă iei de aici ca să nu-l omor.

— Crezi că a venit aici pentru Avery? a întrebat Ginger, holbându-se la doctorul Rose.

— Am toată noaptea la dispoziție, deci bănuiesc că vom afla. Mai toarnă-mi unul.

— Josh…

— Am zis încă unul.

A clătinat din cap și mi-a așezat un pahar gol în față.

13

Avery

Mi-am petrecut seara cuprinsă de vinovăţie şi apoi de furie. Nu era cazul să mă simt prost. Aveam dreptate. Josh n-ar fi trebuit să-l înfrunte pe doctorul Rosenberg. Sunt adult. Aş fi putut să mă descurc singură. *Ce fusese în mintea lui?*

Doar că Josh îmi spusese de multe ori că-l deranja prietenia mea cu doctorul şi eu nu făcusem nimic în privinţa asta. Ar fi trebuit să fac ceva. Dar Josh alesese. Îmi periclita cariera. Cum mai puteam să mă uit în ochii doctorului Rosenberg şi să-i spun că încă ieşeam cu nebunul care-l ameninţase fără niciun motiv?

Am spălat cele trei farfurii din chiuvetă şi m-am hotărât să merg la JayWok. M-am uitat la meniu, am hotărât că nu-mi e foame şi m-am întors acasă, am urcat în fugă pe scări şi am trântit uşa, dorindu-mi să nu fi avut zi liberă.

Felul cum mă privise Josh îmi frânsese inima. Eram singură în apartament şi mă uitam la fosta mea pernă de rezervă care acum îi aparţinea lui Josh — şi toate astea mă emoţionau la culme.

A sunat telefonul şi l-am luat cât am putut de repede ca să răspund.

— Deb, am zis şi ochii mi s-au umplut instantaneu de lacrimi.

— Ce dracu', Avery?

Am oftat. Probabil că Josh îl sunase pe Quinn.

— Aş fi putut să gestionez mai bine situaţia, am recunoscut. Aş fi putut să vorbesc despre asta cu el, în loc să mă port ca o nevastă răsfăţată dintr-o telenovelă. Adică… *Doamne, Dumnezeule*, să-i dau înapoi lănţişorul şi să ies ca o furtună? Se presupune că eu sunt cea rezonabilă, şi el continua să spună lucruri de bun-simţ că *ne iubim* şi că *nu puteam să pun capăt pur şi simplu*. Avea dreptate, dar greşea al naibii de rău!

— Mda.

M-am oprit, surprinsă.

— Mda? Asta e tot ce ai de spus?

— Avery, descarcă-te în continuare. Mai ai de zis lucruri.

Buza de jos mi-a tremurat.

— N-ar fi trebuit să-i dau înapoi lănţişorul. A fost prea dramatic. A fost crud.

— Îhî.

— Îhî sunt crudă sau îhî asculţi ce spun?

— Ultima chestie.

— Deci am făcut-o de oaie. Dar să te porţi ca un copil bosumflat şi gelos? am zis, fâţâindu-mă de colo-colo. Suntem prea bătrâni pentru aşa ceva. S-a dus acasă la doctorul Rosenberg! A fost suficient de idiot să facă asta!

M-am împiedicat de marginea covorului, apoi i-am tras un picior.

— M-am dus acolo gândindu-mă c-o să ajungem împreună la o decizie, cum ar fi să ne distanţăm un pic şi să luăm lucrurile mai încet, dar uite că m-am despărţit de el! M-am despărţit de el şi eu îl mai iubesc. Ce să fac?

— Hm… să te împaci cu el? Încă te iubeşte, a zis, părând plictisită. L-a sunat pe Quinn şi era devastat. Tot ce trebuie să faci este să-l ierţi, el o să-şi înveţe lecţia şi vei fi în continuare foarte fericită.

M-am bâlbâit.

— E uşor? Adică… oamenii chiar fac asta?

— Da.

M-am gândit un pic şi m-am uitat la pereţii goi, la canapeaua fără perne şi la geamurile fără perdele. Perna lui Josh era obiectul meu preferat din apartament. Îmi demonstrasem punctul de vedere — deşi destul de dramatic. Cuplurile se ceartă şi se împacă tot timpul. Şi noi puteam să facem asta. Poate.

Mi-am dat părul pe spate, ameţită.

— Te-ai întâlni cu un tip ca Josh? Care a făcut ce a făcut?

— Care s-a îndrăgostit de o fată şi s-a speriat prima dată când cineva ameninţă că i-o fură? Oh, da.

— Deb, a zis Quinn, cu o voce adormită.

— Eşti OK? a întrebat Deb. Doar zi-mi şi vin imediat la tine. Oricum, Quinn sforăie.

— Nu, am zis, suspinând.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut monstrul verde parcat pe stradă, în faţa apartamentului.

— O să-l găsesc.

Am închis şi mi-am pus jacheta albastră şi o pereche de cizme. Mi-am luat cheile cu brelocul în formă de inimă pe care mi-l dăduse Josh, mi-am pus o eşarfă la gât şi am alergat în jos pe scări.

Am trecut pe lângă maşină, mi-am băgat mâinile adânc în buzunare şi m-am dus la blocul lui Josh. Maşina lui nu era acolo, dar am sunat oricum şi am aşteptat. Niciun răspuns.

Am aşteptat la intrare până ce dinţii au început să-mi clănţăne şi am coborât pe scări.

— Hei, Avery, a zis Cinda care tocmai trecea. Ţi-ai pierdut cheia?

— Am dat-o înapoi.

— Oh, a zis, uitându-se spre locul lui gol de parcare. Nu cred că e acasă.

— Știi unde s-a dus? Nu trebuie să-mi spui.

— Îl cunosc pe Josh și, dacă i-ai dat înapoi cheia, știu că nu e fericit. Probabil că a zis o tâmpenie, nu?

Am ridicat din umeri.

— Amândoi am zis tâmpenii.

A zâmbit.

— Sunt convinsă că ar vrea să-ți spun unde e.

A strâns ușor din buze.

— Dar nu știu. Îmi pare rău. Poți să vii la mine și să-l aștepți până se întoarce acasă.

— E OK. Mersi, Cinda.

Am coborât pe scări și am alergat până la locul meu de parcare.

Dodge-ul s-a trezit la viață când am băgat cheia în contact și m-am îndreptat spre St. Ann. Corner Hall era la doar câteva sute de metri de spital și barul era singurul loc unde mă gândeam că ar putea fi Josh când nu era nici acasă, nici la Quinn.

Mașina a scos un bâzâit când i-am oprit motorul și farurile. Erau doar câteva mașini în parcare, inclusiv mașina lui Josh. Dintr-odată m-am simțit emoționată.

Ce faci, Avery?

M-am uitat în față și am oprit motorul. Îl iubeam pe Josh și trebuia să trecem peste prostiile astea. Amândoi aveam un trecut. Nu puteam să mă aștept ca Josh să se schimbe radical și să fie perfect tot timpul. Nu era corect.

Pietrișul a scrâșnit sub cizmele mele când m-am îndreptat spre barul de cărămidă. Un fulg mare și alb mi-a căzut pe nas și m-am uitat în sus, unde am văzut un milion de bucățele de cer înghețat căzând pe mine din întunericul de sus. Am închis ochii și am zâmbit, sperând că Josh o să iasă cu mine ca să putem să ne bucurăm împreună de prima noastră zăpadă reală.

Am deschis ușa și am intrat, simțind mirosul de bere și de fum de țigară. Tonomatul auriu și strălucitor din colț era singura sursă de lumină în afară de becurile de deasupra barului. Am zâmbit, gândindu-mă că Josh m-a făcut să nu mai urăsc Crăciunul.

La bar stăteau puțini oameni, și niciunul dintre ei nu era Josh. M-am așezat pe un taburet și l-am privit pe barman care spăla un pahar. Barmanul a venit spre mine; avea sprâncenele pensate perfect, așa că atunci când s-a aplecat prefăcându-se că flirtează nu l-am luat în serios.

— Ești nou, am zis.

— Da.

— Avery.

A zâmbit.

— Oh, *tu* ești Avery. La mulți ani!

— Mersi.

— Jesse, a zis.

I-am pus o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea.

— Aici e bacșișul tău. Vreau doar o Coca-Cola dietetică.

— Și să tot vină…? a rânjit el.

— Doar Cola, te rog. Și…

Am rămas fără cuvinte când am văzut hanoracul meu preferat în spatele barului. La început m-am bucurat și m-am uitat în jur cu un zâmbet ridicol pe față, care însă a dispărut când am văzut-o pe Michaels că iese împleticindu-se din toaleta bărbaților, cu rujul împrăștiat, părul ciufulit și aranjându-și fusta indecent de scurtă. S-a uitat în jur și și-a șters colțurile gurii cu dosul palmei.

M-am uitat când la hanorac, când la Michaels și am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

— N-ar fi făcut așa ceva, am mormăit eu.

Ușa s-a deschis din nou și am înghețat.

— Oh, la naiba, am zis.

Am rămas cu gura căscată. M-am simțit și ușurată și dezgustată în același timp.

Doctorul Rosenberg a încercat să pară nonşalant când şi-a făcut drum spre bar, roşu la faţă şi cu fermoarul desfăcut.

— Avery, a zis, împleticindu-se.

Mirosea foarte tare a whisky.

— Credeam că nu mai vii pe aici.

— Îl caut pe Josh.

M-am îndepărtat puţin de el, încercând să nu mă mai simt dezgustată. M-am uitat în altă parte, sperând că Josh va intra în orice moment şi mă va salva. Avusese tot timpul dreptate. Doar pentru că doctorul avea familie, asta nu-l făcea să fie în mod automat un om bun. Josh nu-şi ascunsese cuceririle şi tot spitalul credea că e un afemeiat. Dar adevăratul ticălos era frumosul doctor cu verighetă şi casă în Alapocus.

— Avery?

— Ce? m-am răstit.

Doctorul Rosenberg a avut tupeul să pară surprins.

— S-a întâmplat ceva?

M-am uitat la fermoarul lui deschis şi apoi am privit în altă parte.

— Nu.

— Dacă-l cauţi pe Josh, să ştii că e sus.

— Sus?

— Cu Ginger. E băut.

S-a uitat la becurile din tavan.

— De fapt, băut nu-i descrie corect starea. Am încercat să te avertizez în privinţa lui.

— De ce ar fi sus cu Ginger?

Era un mincinos şi mincinoşii mint. Greşisem deja o dată pentru că-l crezusem. N-aveam să fac din nou aceeaşi greşeală.

A ridicat din umeri.

— Ea locuieşte deasupra barului.

— *Mda*. Tu ştii mai bine. Încheie-te la pantaloni şi du-te acasă la soţie.

Doctorul Rosenberg a încremenit, şi-a tras repede fermoarul şi apoi s-a dus direct la uşă.

Jesse mi-a umplut paharul, pretinzând că n-a auzit discuţia.

— Unde e Ginger? am întrebat.

— Sus, a răspuns Jesse.

Am dat din cap, întrebându-mă dacă ar trebui să pun şi următoarea întrebare.

— E singură?

— Spune-i, Jessepoo, a zis Michaels, târându-se până la un taburet de lângă mine.

Am sărit în lături, dezgustată, şi apoi am gemut de frustrare.

— La dracu', oare ziua asta poate să devină şi mai nasoală?

— Josh e acolo, sus. Am încercat să-l duc acasă, dar n-a vrut să vină, a zis pe un ton insinuant.

M-am muşcat de buză şi m-am lăsat pe spate ca să nu-mi respire în faţă.

— Întreabă-l, a zis Michaels, şi ochii ei de femeie beată au arătat spre barman.

Jesse a clătinat din cap.

— Nu mă puneţi la mijloc. Am nevoie de acest job.

Mi-am lăsat ambele palme pe bar şi am strâns din buze până au devenit o linie subţire.

— Jesse. Dacă ai fi fost în locul meu ai fi vrut să ştii, nu?

Jesse s-a uitat în sus, pe sub genele lui lungi şi a ridicat din umeri.

— E acolo, sus, cu ea? am întrebat.

Jesse a şters tejgheaua cu o cârpă făcând un cerc larg şi încercând să nu aibă o faţă vinovată. Ăsta era răspunsul de care aveam nevoie. Am dat din cap o dată, apoi m-am ridicat şi am simţit că genunchii aveau să mi se îndoaie sub greutatea acestei confesiuni.

— Nu o lua personal, dragă, a zis Michaels. Dacă te face să te simţi mai bine, n-a fost interesat de nimeni decât atunci când aproape n-a mai putut să meargă.

Jesse s-a întins peste bar.

— Chiar nu l-a interesat nimeni. A întrebat de tine, Avery, de mai multe ori în primele douăzeci de minute din tura mea. Cred că pur și simplu e leșinat pe acolo. Niciunui bărbat nu i se scoală când e băut în halul ăsta. Și dacă nu e inconștient, atunci vomită. În orice caz, nu face nimic din ce crezi tu.

— Deci ce fac acum? Mă duc acasă sperând să nu i-o tragă?

— Dacă aș fi în locul tău…, a zis Michaels, legănându-se pe taburet.

— Ai grijă, a zis Jess, arătând spre ea.

Michaels i-a făcut semn cu mâna s-o lase în pace.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș duce sus. Dar nu mă lasă părul, a zis, arătând spre ciuful portocaliu din capul ei.

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș încrucișa picioarele pentru cinci minute și aș investi într-un sutien decent, am mormăit eu.

L-am lăsat pe săracul Jesse cu Michaels, am trecut pe lângă bar și am deschis o ușă mare, de culoare maronie.

— Acolo e depozitul, a zis Jesse.

A arătat către o ușă cenușie din spate, de lângă tonomat, vopsită în așa fel încât să se confunde cu peretele.

— Aici stă ea. Să bați, te rog, și să nu faci o scenă.

— Mulțumesc, Jesse.

— Nu-mi mulțumi încă, a zis și a mai turnat o băutură pentru Michaels.

Picioarele abia mi se mișcau. Fiecare pas devenea tot mai greu pe măsură ce mă apropiam de ușa lui Ginger. Din cauză că am deschis ușa în pauza dintre două cântece, scârțâitul balamalelor a părut amplificat. Aveam în față vreo douăzeci de trepte până la altă ușă. Am urcat rapid, deși nu prea știam de ce. Dacă făceau ceva, cu siguranță nu voiam să-i surprind în mijlocul actului. Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos la gândul că altcineva ar putea fi sub el.

Am ajuns la ușă și am ciocănit încet de două ori. Când am bătut a treia oară, ceva mai tare, am auzit un foșnet.

— Ginger, l-am auzit pe Josh gemând. Ginger, vezi că e cineva la ușă.

Am încercat să rămân calmă, dar aveam deja lacrimi în ochi. Am ciocănit din nou și l-am auzit pe Josh împleticindu-se prin cameră. Ușa s-a deschis și Josh s-a îngălbenit la față.

— Avery, a zis, și ochii lui injectați s-au deschis larg.

Era într-un tricou și în chiloți, ca și cum se simțea ca la el acasă.

— Eu doar… ăă.

Cuvintele mi-au rămas în gât.

— Voiam să văd cu ochii mei.

M-am întors, dar până să apuc să fac un pas, Josh m-a prins de gluga hainei și m-a tras înapoi.

— Stai.

M-am întors și l-am plesnit peste mână.

— Lasă-mă în pace! Nu vreau să provoc o scenă. Știu. Asta…, și i-am arătat chiloții lui, e ce faci tu, și abia ne-am despărțit. Nu e deloc surprinzător că ai alergat să ți-o tragi cu altcineva ca să te simți mai bine.

— Au, a zis el, chinuindu-se să se concentreze.

Avea ochii injectați și fața pătată.

— Pot să înțeleg de ce ai presupune așa ceva, dar chiar crezi că aș face așa ceva de ziua ta? Haide, Avery, ai puțină încredere în mine.

— Scuze, i-am zis și am început să cobor scările.

— Avery?

M-am oprit.

— Mi-ai văzut mașina afară?

— Mda.

— Ai intrat să mă cauți?

Am ezitat, dar ne era mai bine când nu ne prefăceam.

— Da.

Vocea îi era joasă și controlată. Era atent.

— Nu m-am culcat cu Ginger. Doar m-a convins să vin sus la ea până se duce efectul băuturii. Am venit aici ca să te caut pe tine. Asta ar trebui să-nsemne ceva, nu?

— Cine e? a întrebat Ginger și a ieșit din baie cu părul ud și umerii goi, înfășurată într-un prosop subțire, galben.

M-am uitat la ea, apoi la Josh, și am simțit că mi se frânge inima.

El clătina din cap, iar în ochi i se citea disperarea.

— Iubito…

M-am cutremurat și am dat să vorbesc, dar nu mai era nimic de zis, așa că doar m-am întors și am alergat în jos pe scări, prin bar. Cheile au zăngănit când le-am scos ca să descui mașina. Încercam să găsesc cheia potrivită, când l-am auzit pe Josh, gâfâind.

— Oh, la naiba!

Țopăia într-un singur picior, era desculț, în tricou și chiloți.

Am reușit să găsesc cheia și am dat să deschid.

— Avery, a țipat Josh. Stai puțin! Ce dracu'!

Câțiva oameni din parcare priveau scena. M-am simțit dintr-odată lașă sub ochii lor curioși.

Josh a arătat spre mine și a continuat să șchiopăteze pe pietre.

— Să nu-ndrăznești să deschizi ușa aia, Jacobs!

Am rămas nemișcată, simțind cum mă cuprinde exasperarea.

— De ce nu? E clar că nu ne facem bine unul celuilalt, Josh. Ce dracu' a fost în mintea noastră?

A mers încet, atent la pietrișul de sub tălpile desculțe, respirând anevoios, până a reușit să ajungă la mașină. S-a rezemat de capotă și respirația i s-a adunat în vapori alburii.

— Pentru că te iubesc, a gâfâit el. Te iubesc și n-aș face asta…

A arătat spre apartamentul lui Ginger.

— *Nici* nu mi-a trecut prin cap. Mă gândesc doar la tine. M-ai auzit, Avery? Nu există nimeni altcineva. Nu va fi niciodată altcineva. Poți să-mi bagi lănțișorul pe gât și să râzi cât eu mă înec și tot n-aș alerga să mi-o trag. Singurul lucru care m-ar face să mă simt mai bine, a gâfâit el, cu fața cuprinsă de o paloare verzuie, ești tu.

A clătinat din cap și și-a prins genunchii, încercând să-și recapete răsuflarea, apoi a început să vomite, dând afară tot ce avea în stomac.

— Dumnezeule…, am zis, speriată.

A mai vomitat o dată și l-am lovit, ușurel și stângaci, pe spate. Un taxi murdar a intrat în parcare, iar roțile au scrâșnit pe pietriș. Geamul s-a deschis și eu am zâmbit, surprinsă.

— Mel!

— Mă gândeam că poate ai nevoie să te ducă cineva acasă.

— Sunt trează. Îl duc pe el acasă.

Josh a aruncat o privire la veteranul ridat care se uita la el încruntat și a mai vomitat o dată.

— Mă duci acasă? a-ntrebat Josh.

Am dus mâna la buzunar ca să-i dau lui Mel banii pe care-i datoram.

— Ce e asta? a întrebat iritat Mel.

— Datoria. Îmi pare rău că a durat atâta.

A refuzat cu un gest.

— Te rog, am spus și i-am întins banii.

Până la urmă i-a luat.

— Ești sigură că nu vrei să te duc acasă? S-ar putea să ai nevoie să te ajute cineva cu tipul ăsta.

Ginger a ieșit în fugă, îmbrăcată într-un halat și cizme pufoase, ținând în mână pantalonii lui Josh, hanoracul și portofelul.

— Nu s-a întâmplat nimic! a strigat ea din celălalt capăt al parcării. Nu pleca!

Când a ajuns la noi, a văzut băltoaca de vomă și s-a strâmbat, ținându-se cu degetele de nas.

— Oh, ce dezgustător. Îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să-l las să bea atât de mult.

Josh a mai avut o convulsie și a vomitat din nou.

— Cât a băut? am întrebat, ajutându-l să-și țină echilibrul.

— Ar trebui să mă uit la nota lui. Probabil că tot salariul.

— Cârpă…, a mormăit Mel, și-a ridicat pălăria, și-a pus-o înapoi la loc și a pornit motorul. Mai ai cartea mea de vizită, scumpo?

— O mai am, am zis cu un zâmbet.

Mel a plecat, Josh a vomitat din nou, dar de data asta s-a aplecat așa de mult că aproape a căzut cu fața în băltoaca de sub el.

— La naiba, Josh, l-am certat eu, masându-i mușchii încordați ai spatelui.

S-a aplecat și mai mult și m-a prins de picior, scuipând și gemând.

— Avery, a zis Ginger.

M-am uitat la ea.

— N-am făcut nimic. Nu puteam să-l las să conducă. I-am scos jeanșii pentru că vărsase băutură pe ei, puțeau și nu voiam așa ceva pe cearșafurile mele. Dar dacă te duci la mine și te uiți, o să vezi că mi-am făcut culcuș pe canapea.

M-am uitat la Josh, neconvinsă.

— Știu ce simte pentru tine, a zis Ginger. Nu i-aș fi făcut așa ceva.

— Și…, a bolborosit Josh, încă aplecat.

Ginger a zâmbit și și-a dat ochii peste cap, întinzându-mi lucrurile lui.

— *Și* Michaels a încercat să-l convingă de mai multe ori că ea e disponibilă dacă el vrea, dar Josh i-a spus clar că se duce acasă numai *cu tine*.

— Până la urmă ești un băiat bun, am zis și l-am mângâiat pe spate.

— Da, dar dacă mai faci asta o să vomit din nou.

— Scuze.

I-am luat brațul și l-am pus pe umerii mei ca să-l sprijin.

— Unde mergem?

— Te duc acasă, am zis și l-am ajutat să se așeze în scaunul pasagerului.

Ginger mi-a făcut cu ochiul și s-a întors în bar.

— Ginger! am strigat.

Era cu mâna pe clanță, dar s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de el.

A zâmbit și a intrat. M-am urcat în mașină și m-am uitat la Josh, care se lăsase pe spate, cu mâna

M-am aplecat și l-am acoperit cu hanoracul.

A deschis un ochi și s-a uitat la mine.

— Aș vrea să nu mă simt ca naiba. Îmi doresc așa de mult să te țin în brațe acum.

— Mai întâi duș și pastă de dinți, apoi o să mă mai gândesc la asta.

Josh s-a întins și a bâjbâit până mi-a găsit mâna și a strâns-o.

— Slavă Domnului, a șoptit, și i-am simțit ușurarea în voce. Slavă Domnului.

14

Josh

Trecuseră șapte săptămâni și patru zile de când crezusem c-o să pierd singura persoană din lume care mă văzuse pe mine, cel *adevărat*.

Momentul acela fusese suficient cât să-mi dau seama că n-o să mai beau niciodată opt pahare de tărie pe stomacul gol, dar, și mai important, că voiam să-mi petrec restul zilelor cu această fată. Voiam să-i dovedesc cât de serios și devotat eram, dar știam că e nevoie de mai mult decât un simplu bănuț, deși din momentul în care îl pusese la gât a doua oară, îl prețuia ca și cum ar fi fost o bijuterie regală.

— Nu-mi vine să cred c-o să o ceri în căsătorie, omule.

Quinn, care conducea, s-a uitat la mine, cu un rânjet pe față.

— Ca și cum tu nu te-ai gândit la asta.

Ambulanța s-a clătinat când Quinn a trecut peste o groapă din asfalt și m-am prins de mânerul de lângă geam.

— Ce e între mine și Deb e diferit.

— Judecând după harnașamentul ăla ciudat pe care te-a pus să-l fixezi în dormitor, trebuie să fiu de acord cu tine.

Am râs, dar tot nu m-am liniştit, cu inelul cu diamant care parcă mă ardea în buzunar.

Nu-mi imaginasem niciodată c-o să rămân cu o singură persoană, dar acum aveam impresia că lumea se va prăbuşi în jurul meu dacă nu va spune da. *De ce eram atât de speriat?*

Expresia lui Quinn a devenit serioasă.

— Pot să te întreb ceva? Ceva ce poate n-o să-ţi placă?

M-am încruntat.

— Sigur.

— De ce te grăbeşti, frate? Au trecut... cât... şase luni?

— Nu ştiu. E neliniştea asta vagă care nu-mi dă pace. E mereu acolo.

— Ca de exemplu?

— Că dacă nu o să fac pasul acum, Avery o să dispară. Câteodată, când stau în pat cu ea, simt că e acolo, dar că nu e. Ca şi cum ar fi prea frumos ca să fie adevărat.

— Sunt doar nesiguranţele tale, omule. Avery te iubeşte. Vede cât de mult te-ai schimbat. Ştie că pentru tine ea e ceva special.

Am clătinat din cap.

— Nu e asta, Quinn. Ştiu că mă iubeşte. Nu sunt îngrijorat în legătură cu ea.

— Atunci ce?

— Nu ştiu. Ca şi cum e ceva care aşteaptă să strice lucrurile. Ceva care ne scapă de sub control.

— Nu te mai îngrijora, Josh. Nu controlăm nimic.

M-am strâmbat.

— Nu mă ajuţi să mă simt mai bine.

Quinn şi-a luat o mână de pe volan şi m-a înghiontit uşor.

— O să fie bine. O să spună da şi veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Hei, am zis, îndepărtându-i mâna. Pune mâna la loc, pe volan.

A oftat şi a clătinat din cap.

— A început deja.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu că sunt primul tău coleg, deci îmi dau seama că nu conştientizezi ce ţi se-ntâmplă. Tipii ca tine ies cu fete, apoi ajung să aibă o relaţie serioasă pentru că, a spus şi şi-a arătat gulerul, uniforma le excită.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Apoi începe îngrijorarea. Nu mai aleargă spre maşini care ard, încep să poarte centurile de siguranţă, încep să vorbească precum nişte papă-lapte şi să spună chestii de genul: fii cu ochii la drum, Quinn, a spus el, pe un ton coborât. Ca şi cum înainte să te logodeşti sau să ai un copil nu aveai pentru ce să trăieşti.

— Nu aveam.

— *Pfuuu*. Papă-lapte ce eşti!

Am zâmbit, mai recunoscător ca niciodată pentru o insultă.

*

Mi-am terminat tura şi m-am grăbit spre Benched ca să merg la sală. Înainte, când trăgeam de greutăţi, capul mi se limpezea de fiecare dată, dar acum, chiar şi după o oră şi cu transpiraţia şiroaie pe mine, capul încă îmi era plin de gânduri despre Avery. Mă simţeam aşa de câteva săptămâni şi de asta şi cumpărasem inelul. Chiar mă termina nervos, trebuia s-o cer de soţie; trebuia s-o fac să fie a mea. Doar că voiam să iasă totul perfect.

Încă preocupat să planific viitorul nostru împreună, m-am grăbit spre apartamentul meu ca să pregătesc cina ştiind că Avery va fi prea obosită să gătească după ce va ieşi din tură. Cumpărasem legume cu o zi înainte. Acum, că Avery petrecea mai multe nopţi la mine în apartament, încercam să păstrez mai multe alimente în frigider. Din păcate, nu aveam deloc talent de bucătar, aşa că am încercat să fac spaghete, care nu păreau aşa de greu de preparat.

Tocmai spălam spaghetele, când Avery a intrat pe ușă cu un geamăt. Părul i se desfăcuse din coadă, sub ochi avea cercuri vinețiі, dar tot arăta frumoasă în uniforma ei de culoarea piersicii.

— Tura parcă nu se mai termina, a oftat ea și și-a scos tenișii.

A venit spre bucătărie și s-a ridicat pe vârfuri ca să mă sărute pe obraz.

— Sper că ți-e foame.

— Hmm. Ce miroase așa?

— Asta nu e prea drăguț… Dax n-are ce face… mirosul lui…

Avery a râs, clătinând din cap.

— Credeam că nu știi să gătești.

— M-am gândit că e timpul să învăț.

Am luat ambele farfurii de carton și le-am dus în sufragerie, unde le-am așezat pe măsuța de cafea.

— Ne trebuie o masă adevărată.

Avery s-a uitat la mine, cu un zâmbet amuzat, apoi a luat furculița și a început să învârtă spaghetele.

— O masă? Nici măcar nu ai farfurii adevărate.

— Nici tu nu ai.

Am atins-o ușor cu cotul, luând o înghițitură de mâncare.

— La naiba, nu sunt un bucătar așa rău până la urmă.

— Am putea să cumpărăm un set de la Kitchen Store weekendul ăsta.

— Farfurii?

— De ce nu? Oamenii normali au farfurii. Și au și niște tacâmuri drăguțe.

— Mda, a râs Avery. Dar oamenii ăia locuiesc împreună, Josh.

— Ai dreptate. Putem să-ți aducem lucrurile weekendul ăsta. Pot să-l rog pe Quinn să ne ajute. Și weekendul viitor putem să ne luăm farfurii și o masă. Și o strecurătoare. Nici nu vrei să știi prin ce am trecut ca să scurg spaghetele, am zis, rugându-mă să nu se sperie.

Lui Avery i-a căzut furculița și a rămas cu gura căscată.

— Pe bune?

— Adică, trebuie să-l rog mai întâi, dar nu cred că-l deranjează să ne ajute dacă n-are planuri cu Deb.

— Așa, deci, o să-l întrebi pe Quinn. De ce nu mă întrebi mai întâi pe mine?

Am simțit cum inima mi se zbate în piept. M-am întors ușor spre ea și am înghițit cu greutate.

— Avery, am început, simțindu-mă nervos ca naiba. Mută-te cu mine.

Și-a pus mâinile ei mici pe fața mea.

— Cu o condiție.

— Spune.

— Apartamentul meu e cu cel puțin zece ani mai nou decât al tău. Ce-ar fi să te muți tu la mine?

— Da, am zis fără să ezit.

— Poate ar trebui să ne gândim la asta o săptămână. N-ar trebui să luăm o astfel de decizie atât de repede.

— Avery, m-am gândit la asta. Mult.

— Da?

— Tu nu? am întrebat, simțindu-mă din nou neliniștit.

— E un pas mare.

— Știu că vreau asta. Nu vreau să mai pierdem timpul.

— Uneori traiul împreună e dificil.

— Încep să mă gândesc că tu ești cea nesigură în privința noastră.

— Nu sunt nesigură de *noi*. E faptul de a locui împreună… familia… toată povestea asta mă face să am emoții. N-am o experiență prea bună în privința familiei.

— Mă ai pe mine, am zis, simțindu-mă rănit.

Avery era toată familia de care avusesem vreodată nevoie și, în ceea ce mă privea, ajunsesem deja în acel punct al relației noastre.

— Putem să facem ca familia să fie o amintire frumoasă pentru noi, Avery. Mă gândeam că exact asta facem.

Umerii i-au căzut, în semn de deznădejde. Nu era deloc în firea lui Avery, așa că nu știam ce să fac. Știam de la bun început că o relație cu ea mă speria, dar credeam că depășisem asta.

I-am ridicat bărbia cu degetul și am forțat-o să mă privească în ochi.

— Ce pot să fac?

— Ce vrei să spui?

— Nu renunț, așa că spune-mi ce pot să fac ca să fii de acord cu asta.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știm unul despre celălalt. Nici măcar nu ți-am cunoscut părinții.

Am ezitat. Nu mă așteptam la asta.

— Avery, nu e o idee prea bună.

— Ți-e rușine cu mine?

— Ce? Nu, la naiba, nu.

— Atunci, ce e?

— E greu de explicat.

— Ceva ce trebuie să văd cu ochii mei?

Am închis ochii.

— Nu știi ce-mi ceri.

— Cum am putea să locuim împreună, dacă nici măcar n-ai încredere în mine? N-o să te judec din cauza părinților tăi, Josh. Știu că nici tu nu mă judeci pentru ai mei.

— Părinții tăi au murit, Avery. Cum aș putea să te judec pentru asta?

— Pentru că eu am trăit, și ei nu.

Am clipit și apoi am clătinat din cap.

— Nu spune asta. A fost un accident.

— Așa cum a fost al nostru, dar tot e vina mea. Să nu crezi că nu-mi amintesc că n-am oprit la roșu, a zis și a început să lăcrimeze.

— Încetează! Sună la spital. Weekendul ăsta facem o excursie.

— Unde?

— Te duc să-mi cunoști părinții.

*

Avery se juca nervoasă cu fusta galbenă care i se oprea sub genunchi. Era agitată la gândul că avea s-o întâlnească pe mama mea și poleiul de pe drum nu-i calma temerile.

Din fericire, ne îndreptam spre sud, unde gheața și zăpada nu erau o problemă.

— Ești sigură că e OK? a întrebat pentru a zecea oară, când am ieșit de pe autostradă și am oprit la o benzinărie.

— Da.

Am oprit lângă pompa de benzină și am simțit că se uită fix la mine.

— Abia dacă ai spus ceva în ultima oră.

— Îmi pare rău. Mă gândeam.

— La ce?

Am oftat și mi-am rotit capul, încercând să-mi întind mușchii încordați.

— La o mulțime de lucruri, iubito. Poți să iei tu ceva de mâncare?

S-a gândit un pic, apoi a zâmbit și a dat din cap, iar cocul ei dezordonat s-a legănat în față și-n spate.

Am scos o bancnotă de douăzeci și i-am dat-o.

— Poți să-mi iei și un frappuccino cu vanilie, te rog?

Avery a luat bancnota și a deschis portiera. A mers prin parcare, dându-mi o pauză de la întrebările pe care mi le punea. Niște tipi s-au uitat la fusta ei scurtă, făcându-mă să mă enervez.

Am ieșit din mașină să pun benzină și am continuat să mă uit la Avery prin geamurile late ale benzinăriei. Ura excursiile cu mașina, dar era încântată să meargă cu mine și să-mi cunoască familia. Mă chinuiam să-i creez o amintire plăcută, știind ce avea să ne aștepte în Richmond Hill. Eram îngrozit la gândul că o s-o văd din nou pe mama. Ultima dată când fusesem acasă se clătinase și fusese incoerentă aproape tot timpul cât stătusem în vizită. Dar dacă asta o va face fericită pe Avery, atunci o să-i suport cu bucurie prezența.

Cât am așteptat să se umple rezervorul, mi-am scos mobilul și am sunat-o pe mama. După câteva apeluri, a răspuns, cu o voce nesigură.

— Da?

Am închis ochii o clipă, regretând deja că am sunat.

— Alo? a spus ea din nou

— Vin acasă în weekend.

— Josh? Weekendul ăsta? Ai fi putut să-mi spui acum câteva zile. E dezordine în casă.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am strâmbat. Mama nu mai făcuse curat de ani de zile. Plătea pe cineva să vină să facă menajul o dată la câteva săptămâni.

— Nu mă interesează casa. Vin cu cineva.

M-am uitat la Avery care stătea lângă tejghea, așteptând să plătească

— Te deranjează?

A rămas tăcută un moment și apoi a răspuns:

— Bineînțeles că nu. Prietenii tăi sunt mereu bine-veniți aici.

Am mormăit un la revedere și am închis.

Avery s-a întors, zâmbind strălucitor, cu mâinile pline de dulciuri.

— Îmi place la nebunie vremea de aici. Chiar și în anii '50, Carolina de Sud era ca un paradis în comparație cu vremea de acasă. Acum clima e aproape tropicală.

— Ți-am zis să nu porți rochie.

Mi-a dat băutura și a intrat în mașină, cu o expresie de enervare pe chip.

Am pus la loc pompa și m-am sprijinit puțin cu mâinile pe capotă. Voiam să-mi limpezesc creierul înainte să urc în mașină lângă fata cu care voiam să mă însor.

— Voiam doar să arăt bine pentru părinții tăi.

Mi-am frecat bărbia țepoasă și am spus fără să mă uit la ea:

— Știu, iubito. Sunt doar... un pic stresat.

— Dacă nu vrei să-ți cunosc părinții...

— Nu e vorba de asta, Avery. E vorba de mama. Ne va face weekendul un iad.

— Pot să rezist un weekend.

M-a atins pe picior.

— Nimic din ce va face ea nu-mi va schimba sentimentele pentru tine. Știi asta, da?

M-am ferit de privirea ei plină de compasiune. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, ca ei să-i fie milă de mine. Nu voiam să se resemneze de dragul paramedicului jalnic, cu poveste tristă, în loc să aleagă pantofi italienești de piele și o casă în Alapocus. Chiar dacă nu voia să admită, fantezia asta i se aprindea în ochi de fiecare dată când se uita la doctorul Rose.

— E posibil să nu-ți fi spus cât de serioasă e problema mamei cu băutura. Ultima dată când am văzut-o, abia dacă putea să funcționeze.

— Oh..., a spus ea și a amuțit.

— E OK, Avery, nu știai. Nu ți-am zis cât e de rău. N-am spus nimănui, am spus oftând.

— Josh...

— Nu e mare lucru, Avery. Ar fi trebuit să-ți spun. E doar un pic mai greu de dus.

— Păi... e mare lucru. Dacă vrei să vorbești mai mult despre asta, poți să ai încredere în mine.

A clipit și am citit speranță în ochii ei mari, verzi.

N-aș fi vrut să vorbesc despre trecut, dar Avery prefera să discutăm despre lucrurile astea.

— Chestia asta nu are nimic de-a face cu încrederea. Doar că nu vreau să retrăiesc acele momente dureroase...

A deschis gura să vorbească, dar s-a oprit când am pornit motorul ca să reintrăm pe autostradă.

— Îmi pare rău. Nu voiam să insist.

— Știu că vrei să mă ajuți, iubito, dar nu e mult de povestit.

— Ești stresat. Mă gândeam doar c-o să fii mai puțin stresat că o vezi dacă vorbești despre ea.

Am apăsat pe accelerație și m-am grăbit să-i prind din urmă pe ceilalți șoferi. Am tot intrat și ieșit de pe banda de accelerare, dat fiind că mă asaltau atâtea amintiri.

— Nu şi-a revenit niciodată după pierderea Kaylei. Căsnicia lor a avut de suferit din cauza asta. Nimic n-a mai fost la fel. A fost rău şi apoi a devenit şi mai rău. Mult mai rău. Ea a început să bea şi el să meargă la alte femei.

I-am simţit degetele lui Avery pe picior.

— E îngrozitor.

Cuvintele mi se învârteau în cap. *Îngrozitor. Aşa a fost?* Mama ieşise din vieţile noastre în urmă cu mulţi ani. Nu doar că s-a îndepărtat de mine când am pierdut-o pe Kayla, dar l-a ignorat complet şi pe tata. Şi el suferea, dar ea l-a forţat să jelească singur. Nu l-am învinovăţit că a căutat tovărăşia altor femei. Suferise la fel de mult ca ea, dar el fusese uitat.

— Tata nu m-a învinovăţit niciodată.

— Erai un băieţel, Josh.

— Ar fi trebuit să divorţeze mult mai devreme.

— Poate le era teamă să mai piardă pe cineva.

M-am uitat la ea şi am văzut în ochii ei o durere veche, familiară.

— Tata a reuşit să se împace cu ideea că familia noastră nu va mai fi niciodată la fel. Asta a fost când a cumpărat prima noastră maşină asamblată manual, un Dodge Dart GTS roşu, din 1968, cu motor 383 Magnum. Am muncit împreună la ea în fiecare clipă liberă pe care am avut-o. Era frumoasă. Când a terminat-o, tata a vândut-o şi a cumpărat un Chrysler Road Runner, de culoare verde, cu motor puternic. Aşa ne-am regăsit liniştea, reparând maşini vechi. A fost ca o terapie, dar mai ieftină. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tata.

— Probabil că-ţi e greu… s-o vezi pe mama ta de fiecare dată când vrei să-l vizitezi pe el.

— Face lucrurile mai grele decât ar trebui să fie. Mă învinovăţeşte pe mine cu fiecare pahar de băutură, fiecare privire, fiecare răsuflare. Întotdeauna mi-e foarte greu să mă întorc acasă. De cele mai multe ori evit cât pot de mult să merg în vizită.

Avery şi-a acoperit gura şi a clătinat din cap.

— Sunt o proastă. Ar fi trebuit să vorbim mai mult despre asta înainte să insist să venim aici.

— Dar aveai dreptate. Trebuie să ştii cu ce te confrunţi înainte să te încurci cu mine.

— Nu e vorba de asta, a zis, clătinând din cap. Doar că m-am gândit… poate… dacă i-aş cunoaşte… cumva lucrurile s-ar îmbunătăţi. E stupid, ştiu.

Devenea tot mai agitată cu fiecare cuvânt pe care îl rostea.

M-am uitat la ea, avea obrajii îmbujoraţi şi ochii înlăcrimaţi. Eu mă plângeam de părinţii mei când ea nu mai avea părinţi.

— Doamne, Avery. *Eu* sunt un prost.

M-am întins spre ea, i-am luat mâna şi i-am sărutat degetele.

— Nu, e OK. Înţeleg.

— Tu… vrei?

— Să vorbim despre asta? a întrebat cu subînţeles.

A ridicat dintr-o sprânceană ca şi cum n-aş fi înţeles povara pe care o avea ea de dus.

Am strâns-o de mână.

— Sunt doar agitat. Ştii asta, nu? Nu vreau să fac rău. Dacă n-aş fi crezut că e atât de important, n-aş fi fost aşa de îngrijorat.

— Se presupune că ai încredere în mine, a spus şi m-a strâns şi ea de mână.

Am privit-o şi m-am relaxat.

— OK, hai s-o facem şi pe asta.

A zâmbit, iar eu am apăsat pe acceleraţie.

*

— Nu eram chiar sigură c-o să vii, a zis mama când am intrat în sufragerie.

Îmi dădeam seama că era la fel de agitată ca mine şi am simţit mirosul de whisky pe care-l emana.

Pereții, covorul, mobila arătau tot ca pe vremea când mai locuiam acolo.

— Mamă, ea e Avery. Avery, ea e mama mea, Mary.

Mama a zâmbit și a tras-o pe Avery într-o îmbrățișare strânsă.

— Ești tare micuță și drăguță, a zis și s-a îndepărtat puțin ca s-o privească.

Puteam să-mi dau seama că mama era șocată de faptul că *persoana* pe care o adusesem acasă era o femeie.

— Sunt încântată să vă cunosc, a spus Avery cu o voce șovăitoare, dar a continuat să zâmbească.

Mi-am dat seama de ce era agitată. Nu mă judeca pe mine sau pe părinții mei. Voia să iasă perfect pentru că mă iubea. La gândul ăsta, am fost cuprins de vinovăție că fusesem un ticălos aproape tot drumul.

— Te așteptam mai devreme, a zis mama în drum spre bucătărie.

Am luat-o pe Avery de mână și am strâns-o tandru. Mama stătea cu spatele la noi, dar îmi dădeam seama după clinchetul paharelor că-și mai turna ceva de băut.

— Nu știai că vin până acum câteva ore.

— E vina mea, l-am făcut să oprească de mai multe ori.

Mama i-a zâmbit lui Avery, dar când s-a uitat spre mine, buzele i s-au strâns într-o expresie aspră.

— Ei bine, măcar ați ajuns.

A clătinat din cap dezaprobator și a luat un șervet, l-a împăturit și l-a pus înapoi pe masă.

— Am ratat cina? am întrebat, mângâindu-i mâna lui Avery.

Mama a râs.

— Știi că nu gătesc.

— O să comand ceva atunci. Noi n-am mâncat. Ai un meniu de la WOK n Roll?

Mama a tras sertarul de la bucătărie și a răsfoit câteva meniuri, după care mi-a întins unul. Ochii lui Avery s-au luminat la gândul mâncării japoneze.

— Nu mai fac livrări. Trebuie să te duci să iei tu mâncarea, a spus mama și a învârtit lichidul chihlimbariu în pahar.

— Nu e nicio problemă.

— Vă e foame? a întrebat-o Avery pe un ton ezitant.

— E OK, a zis mama. Ce vreți voi. Nu sunt pretențioasă.

Am tras-o pe Avery afară din casă, incapabil să ies pe cât de repede mi-aș fi dorit. Când am ajuns în mașină, Avery m-a atins pe genunchi.

— Ești OK?

Am dat din cap și am încercat să zâmbesc.

— Nu trebuie să te prefaci de dragul meu. E OK. Putem să plecăm dacă vrei.

Am privit în jos.

— Dacă vrei să te căsătorești ca să intri într-o familie nouă, eu n-am așa ceva, Avery. N-ar trebui să te păcălesc cu asta.

— Tu ești familia mea, îți amintești? Și eu sunt a ta.

I-am sărutat mâna, am pornit motorul și am plecat la drum.

— Ar trebui să oprim și la tata.

— E aproape?

Am râs.

— Peste drum.

A zâmbit și am făcut un ocol spre casa tatei. Nu-i spusesem că vin. O parte din mine se temea că, după ce avea s-o vadă pe mama, Avery va vrea să plecăm acasă.

Când am intrat de pe drumul principal pe aleea murdară care ducea la rulota lui, am simțit că fusesem plecat prea multă vreme. I-am luat mâna lui Avery și am strâns-o.

— Pari fericit, a zis și a zâmbit surprinsă. Te gândești la cină?

Am parcat mașina lângă Impala neagră a tatei și am oprit motorul.

— Ești pe punctul de a-l întâlni pe cel mai bun bucătar din partea asta a orașului.

Tata a ieșit pe verandă când am ieșit din mașină și a zâmbit larg când a văzut cine venise să-l viziteze.

— Băiatul meu, a zis el, mândru, și s-a grăbit spre mine să mă îmbrățișeze.

Am mormăit când m-a tras într-o îmbrățișare de urs, care aproape m-a făcut să rămân fără aer.

— Și ea cine e? a zis când s-a desprins din îmbrățișare.

— Tată, ea e Avery. Avery, el e Silas, tatăl meu.

— Cât de mult semănați!

— Te cheamă Avery? a întrebat tata, chinuindu-se să nu râdă. Cred că-ți bați joc de mine.

— Dumnezeu are simțul umorului.

— Cu siguranță are dacă ți-a dat moaca asta, a zis tata și i-a făcut cu ochiul lui Avery.

Avery nu mai părea la fel de îngrijorată, ci aducea tot mai mult cu fata de care mă îndrăgostisem.

— Nu semănăm atât de tare. Nu am părul cărunt, am spus și am râs când tata m-a lovit ușor cu palma peste piept.

— Ai grijă, băiete, încă pot să te bat.

A ridicat-o jucăuș în brațe și ea a țipat, bucuroasă.

— Ai vrea tu, bătrâne.

A lăsat-o jos, în iarbă, apoi am intrat tăcuți în casă.

— A trecut prea mult timp, Josh.

— Știu, am spus și am privit spre Impala lui veche.

— Dar văd că ai avut grijă de Mabeline, a zis și a arătat cu bărbia spre mașina mea. Probabil că te-am învățat ceva bine. Avery, dacă se poartă cu tine măcar pe jumătate la cât de frumos se poartă cu mașina aia, atunci ești o femeie norocoasă.

Avery m-a luat de braț și s-a cuibărit lângă mine, iar eu m-am simțit mai bine, văzând-o atât de fericită și poate și un pic ușurată pentru că se afla în preajma tatei.

— E un om bun. Muncește din greu. Sunt foarte norocoasă. Ar trebui să fii mândru de el.

— Sunt.

Tata a zâmbit și în jurul ochilor i-au apărut mici încrețituri.

— Ți-a povestit vreodată Josh când a rămas agățat în gardul vecinului și a făcut pe el?

— Trebuie să ne întoarcem la mama, am zis, trecându-mi mâna prin păr.

Avery s-a chinuit să nu râdă.

— Te mai întorci înainte să plecați?

Întrebarea lui era mai mult o rugăminte. Am dat din cap și m-am lăsat îmbrățișat din nou.

— O să mă asigur de asta, a zis Avery când tata m-a lăsat pe mine și a îmbrățișat-o pe ea.

— OK, bătrâne. E destul. Lasă-mi fata să plece.

Tata a făcut un pas în spate și ne-a privit aprobator.

— Ai făcut o alegere bună, fiule. Foarte bună.

— Mulțumesc, tată, dar știam deja asta, am zis cu un zâmbet.

Am luat-o pe Avery de după umeri și am condus-o la mașină.

*

Ne-am așezat în jurul mesei din casa mamei și ne-am îndopat cu sashimi, pui Teriyaki și pui cu orez prăjit. Apoi Avery s-a dus în fostul meu dormitor, să facă un duș rapid.

Mama se împleticea prin bucătărie, iar Avery se schimba în pijamale. Am auzit-o pe Avery gemând în baie și am ciocănit la ușă.

— Ești OK?

— Da, a zis, pe tonul vesel pe care părea să-l aibă numai în preajma mamei.

M-am dus în bucătărie și am privit cum mama își mai turna un pahar.

— Nu vrei s-o iei mai încet, acum că Avery e aici? am certat-o eu.

— Vezi-ți de ale tale, a mormăit ea.

Avery a apărut cu un zâmbet forțat pe față. Mi-a făcut semn să plec de acolo când a văzut cât eram de îngrijorat.

— Ai ceva de spus? am întrebat-o și am luat două sticle de Aquafina.

— N-am zis nimic.

M-am întors și am văzut-o luptându-se să-și aprindă o țigară cu un chibrit, cu ochii aproape închiși.

Am pus sticlele pe tejghea și i-am luat cutia de chibrituri din mâini. M-a privit încruntată cum am deschis fără niciun efort o cutie de chibrituri și i-am aprins un băț.

S-a aplecat spre flacără, a inspirat și a apoi a expirat, învăluindu-și fața într-un nor de fum înainte de a se sufoca într-un acces de tuse.

— Știu că te preocupă ceva. Ce e?

— E bolnavă, nu?

Mama a scos un nor de fum, pe care l-am risipit cu mâna.

— O să fie bine până mâine-dimineață. A fost o călătorie lungă. Fumul de țigară n-o va ajuta, dacă te întrebai.

— Nu mă întrebam, a spus și a mai scos un nor de fum. Deci, de asta ești de fapt aici. Ai lăsat încă o fată însărcinată și vrei să te ajut.

Mama încă își amintea, deși, după ce Kayla se înecase, nu mai fusese niciodată pe deplin trează.

Am râs scurt.

— Fii serioasă! Cum ai putea să ajuți pe cineva în starea în care ești?

— Nu sunt însărcinată.

Vocea lui Avery era calmă.

M-am întors și am văzut-o rezemată de perete, îmbrăcată cu un tricou de-al meu și pantalonii scurți de baschetbal. Bărbia îi tremura.

— Avery.

Am luat sticlele de apă și m-am dus lângă ea, dar și-a ridicat mâna ca să mă țină la distanță. A luat o sticlă și m-a privit în ochi.

— Mă simt mai bine. Mă duc să dorm.

Am urmat-o pe Avery în camera mea, am închis ușa și am văzut că se bagă în pat, sub așternuturi.

— Avery, nu sunt sigur ce anume ai auzit, dar...

Am clătinat din cap, neștiind ce să spun.

— Nu.

Nu era niciun pic de furie în vocea ei, doar epuizare. A rămas nemișcată, cu spatele la mine.

Mi-am dat jos cămașa, pantofii și pantalonii și, când m-am băgat în pat, am fost atent să n-o deranjez. Simțeam nevoia s-o iau în brațe, dar nu voiam să înrăutățesc lucrurile.

— Bănuiesc că a fost înainte să ne întâlnim.

S-a uitat peste umăr la mine și am închis ochii. Auzise tot.

Am dat aprobator din cap.

— Atunci ia-mă în brațe.

Am luat-o ușor în brațe, la pieptul meu. Am simțit cum se încordează, dar nu s-a retras. La început n-a spus nimic; secunde de tăcere, care nu-mi păruseră niciodată așa de lungi. Apoi a respirat adânc și a spus cel mai frumos lucru din lume:

— Te iubesc.

Mi-am lăsat fruntea pe capul ei.

— Și eu te iubesc.

— Probabil că va trebui să vorbim despre asta... când vei fi pregătit.

Am dat din cap.

— Sunt pregătit.

Am inspirat adânc.

— O chema Brooke. Daniel, un prieten din liceu, ne-a făcut cunoștință într-o noapte, la o petrecere în vara de după absolvire. Daniel urmase o școală alternativă. Repetase de două ori, abia reușise să termine liceul, avea deja un copil pe undeva — aducea numai necazuri. Brooke fusese mentorul lui în această perioadă. Abia terminase primul an de facultate, așa că bineînțeles că m-am gândit că e grozav când ea a început să flirteze cu mine. O lună mai târziu, Daniel

mi-a dat vestea că era însărcinată. Am izbucnit în râs, nevenindu-mi să cred. Vorbisem doar o dată în acea noapte. Niciunul dintre noi nu voia o relație, dar, dintr-odată, eram legați pe viață. N-am făcut niciodată presiuni asupra ei ca să scape de copil. Nici măcar n-am adus vorba despre asta.

Avery s-a cuibărit mai bine în brațele mele.

— Sigur că eram un puști speriat, dar în niciun moment n-am încercat s-o conving într-un fel sau altul. Daniel voia neapărat s-o facă să creadă că el era salvatorul ei, așa că i-a oferit în mod constant un umăr pe care să plângă. M-am dus la primul consult și apoi... m-am speriat. Aveam nevoie de spațiu. Brooke voia să fiu sprijinul ei, dar nu știam cum. Ne-am certat îngrozitor. Am spus amândoi lucruri pe care nu le credeam. Am plecat din oraș pentru o noapte și mi-am închis telefonul. Când l-am deschis a doua zi îmi lăsase un mesaj. Se ducea la o clinică. Am încercat s-o sun. Am sunat-o de zeci de ori, dar ea... nu mi-a răspuns la afurisitele alea de telefoane, am zis, simțindu-mă sufocat de amintiri. Am rămas blocat în trafic și când am ajuns acolo ea... ea... totul se terminase. N-a mai vorbit niciodată cu mine.

Tăcerea din cameră era aproape dureroasă.

— Avery?

— Te iubesc.

Mi-am ținut respirația și am simțit că mi se umezesc ochii.

— Mai e ceva.

— Tot te iubesc.

Am zâmbit, încercând să nu mă prăbușesc, apoi i-am povestit despre ziua când a murit Kayla și despre cum a fost după aceea, despre tot. I-am povestit despre copilărie și facultate și despre perioada dintre ele. Avery m-a ascultat și m-a iubit în ciuda tuturor acestor lucruri. Am vorbit până când am răgușit și am adormit în brațele ei.

*

La trezire am căutat-o lângă mine, dar n-am găsit decât cearşafurile reci şi goale. Eram singur şi, când mi-am dat seama de asta, am simţit cum mi se frânge inima.

Am aruncat pătura de pe mine, mi-am tras jeanşii şi mi-am pus cămaşa. Aproape că m-am împiedicat când m-am încălţat. M-am grăbit să ies din cameră, dar tot simţeam că picioarele nu mi se mişcau destul de repede. Am ajuns în sufragerie şi am încremenit când i-am auzit vocea lui Avery.

Nu mă părăsise. M-am întors şi le-am văzut pe Avery şi pe mama, stând la masa din bucătărie, bând cafea şi sporovăind.

— Bună dimineaţa, mi-a zis Avery.

Şi-a dus genunchiul la piept şi a sorbit din cană.

— Am făcut cafea.

M-am scărpinat la ceafă, chinuindu-mă să înţeleg ce se-ntâmpla. Nu doar că Avery rămăsese, dar părea şi să aibă o conversaţie plăcută cu mama.

Am traversat camera, m-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte, întârziind un pic mai mult cu buzele pe pielea ei.

— Cum te mai simţi?

— Mai bine.

Zâmbetul ei dulce m-a liniştit. M-am ridicat şi m-am uitat la mama. Se uita oriunde, dar nu la mine, încercând să evite orice contact vizual. Era drăguţ că-şi dădea seama de ce-mi făcuse.

Am luat o cană din dulap, am umplut-o cu cafea aburindă şi m-am aşezat lângă Avery. Îi povestea mamei despre ce făcea la muncă. Mama a ascultat-o atentă când i-a povestit despre şcoala de infirmiere şi despre turele de la urgenţe şi mi s-a părut că-i făcea cu adevărat plăcere.

Nu prea reuşeam să urmăresc ce spuneau pentru că mă uitam la Avery cu admiraţie, întrebându-mă ce făcusem ca să merit atâta înţelegere.

Drumul de întoarcere spre casă... spre casa *noastră* avea să fie diferit. Următorul pas era s-o cer în căsătorie. Trebuia doar să mă abţin de la a o cere imediat ce ieşeam pe uşă.

15

Avery

Trecuse o oră de când Quinn transmisese că urmau să aducă un adolescent în condiţie critică la St. Ann. Când a sosit ambulanţa, Quinn şi Deb au împins targa, iar Josh îi făcea băiatului masaj cardiac. Am ajutat-o pe Deb să verifice semnele vitale până a venit doctorul Rosenberg. Trecuseră patruzeci de minute de când fusese adus pacientul; i-am şters fruntea transpirată lui Josh şi tot atunci am remarcat decoraţiunile roşii cu verde de pe tavan.

— Ai nevoie de o altă pauză? am întrebat în timp ce mă îngrijeam de rana la cap pe care o avea băiatul.

Josh a clătinat din cap.

— Ai făcut doar o pauză până acum.

Părul mi se lipise de faţă din cauza transpiraţiei şi camera era un haos organizat.

Josh refuza să renunţe, se folosea de toată puterea pe care o avea în partea superioară a corpului ca să-i mai preia din oboseala braţelor.

— A murit, a zis doctorul Rosenberg. Pronunţ decesul.

— Nu, nu e mort, a răspuns Josh şi a continuat cu masajul cardiac.

EKG-ul arăta doar un ritm sinusal, apoi pe monitor s-a văzut un mic semn de activitate cardiacă și toată lumea a încremenit. Deb și-a pus degetele pe gâtul adolescentului ca să-i simtă pulsul.

— Nu are puls.

— Să reîncepem masajul, a zis Josh și a început să apese și mai tare. Își revine. O să-și revină.

— Ce faci, Josh? a întrebat doctorul Rosenberg.

— E Crăciunul! a strigat Josh, gâfâind. E doar un copil, la naiba, și maică-sa ne așteaptă să-i spunem c-o să se facă bine.

— Bine, încă o dată, a zis doctorul, arătând spre mine.

— Epinefrină.

Am dat două bobârnace în seringa deja umplută și am băgat acul în perfuzie, ca să-i administrez un miligram de epinefrină. Josh i-a mai făcut masaj încă vreo trei minute, după care Deb i-a verificat pulsul și ritmul.

Sprâncenele lui Deb s-au apropiat:

— E asistolie, domnule doctor.

Josh s-a aplecat din nou asupra băiatului, cu mâinile pregătite pentru masaj.

— Reluăm masajul cardiac.

— Gata, Josh, a ordonat doctorul Rosenberg și și-a dat jos mănușile.

— Ora decesului: 1:22 dimineața.

Personalul medical se uita când la Josh, când la doctor.

Bărbia lui Josh a zvâcnit. Îl auzise pe doctor, dar alesese să-l ignore și să maseze în continuare.

M-am uitat la doctorul Rosenberg, îngrijorată că dacă va simți că a pierdut controlul în unitatea de urgențe, Josh ar putea să-și piardă jobul.

M-am întins și l-am atins pe Josh pe mână, lăsându-i o urmă de sânge pe piele.

— Josh, a murit. Gata.

Josh s-a lăsat pe genunchi, înfrânt. Din păr îi curgea transpirație. Își folosise brațul ca să-și șteargă fruntea, și acum avea peste tot pe piele sânge întărit.

Ne-am uitat cu toții la monitor, așteptând un miracol. Nimic. Doar o linie dreaptă.

– La dracu'! Puști cretin! a strigat Josh.

– Josh, i-am zis, cu mâinile pe lângă corp și cu uniforma plină de sânge.

Josh a răsturnat măsuța cu instrumente, cu o privire sălbatică. Toată lumea, în afară de mine, s-a dat deoparte.

Josh a ieșit din cameră, iar restul personalului a rămas în jurul băiatului de doar paisprezece ani.

Radiologa și-a luat aparatul portabil și a plecat, pneumologul a plecat și el. Deb a printat ultima electrocardiogramă, o linie dreaptă, și, unul câte unul, membrii personalului au scos tuburile și au început să pună totul la loc.

– Mă duc să vorbesc cu familia, a zis doctorul Rosenberg.

– Domnule doctor, l-am oprit. Poate vreți să vă schimbați mai întâi.

S-a privit, a văzut că era plin de sânge și a dat din cap.

– Termin eu aici, a zis Deb.

Mi-am scos mănușile, după care mi-am șters fața cu dosul mâinii. Am ieșit din cameră și am mers pe hol, căutându-l pe Josh. Stătea pe podeaua din camera asistentelor, cu spatele la perete.

Am îngenuncheat în fața lui.

— Nu poți să te comporți așa.

— Știu, a mârâit el.

— Uită-te la mine.

A ridicat capul.

— Nu poți să te comporți așa la mine pe secție, OK?

Josh a dat din cap, apoi s-a uitat în altă parte. Maxilarul încă îi zvâcnea.

— Îmi pare rău. Doar că e... e Crăciunul, la naiba, și puștiul și-a împrăștiat creierii pe bradul de Crăciun cu noul pistol al maică-sii.

— Știu, i-am zis, sperând să pot să spun ceva care să-l aline, dar nimic din ce se întâmplase cu acel băiat nu avea sens.

Și-a șters obrazul ud și a inspirat adânc. Avea fața răvășită.

— Știu că mă port ca o fată...

— E OK. Fiecare reacționează în felul lui.

— Iubito, a zis el și s-a întins să-mi șteargă fața.

M-am îndepărtat de el.

— E OK. Mă spăl eu. Să ai grijă să raportezi la sediu.

M-am ridicat și m-am uitat la petele mari și stacojii de pe uniformă.

— Da?

A dat din cap din nou, revoltat.

— Da, da, bine.

— Ne vedem acasă.

Buza de jos a lui Josh a tremurat pentru un moment. Apoi a pufnit, s-a ridicat și a plecat.

Aveam cu toții motivele noastre să muncim în acest domeniu, dar compasiunea lui Josh era mai puternică decât își dădea seama. Nu făcea asta pentru bani sau pentru faimă. Programul de lucru era oribil și salariul era și mai prost, dar la sfârșitul zilei Josh putea să meargă la culcare știind că a ajutat pe cineva, și pentru el puține lucruri erau mai importante decât acesta.

Vestiarul era decorat cu ornamente ieftine roșii și verzi. În mai toate dulapurile erau poze cu copiii asistentelor sau cu nepoate și nepoți. Al meu era gol, cu excepția unei poze alb-negru cu mine și cu Josh, făcută la mama lui Quinn de Ziua Recunoștinței. Am trecut de dulapuri, spre toaletă, mi-am scos uniforma și am aruncat-o la coș.

Când m-am uitat în oglindă, am văzut că aveam pete pe față și sângele cursese până la bustieră.

Ochii mă priveau goi și sub ei aveam cercuri întunecate. Din coadă îmi ieșeau șuvițe de păr blond. Și ceilalți angajați erau la fel de

afectați. Toți ne luptaserăm o oră întreagă să-l salvăm pe băiat, dar uneori, indiferent de eforturile noastre, nu puteam să salvăm pe toată lumea. Nici măcar Josh.

Mi-am scos pantalonii de la uniformă, am dat drumul la robinet și am privit cum chiuveta se înroșește când m-am spălat pe față și pe mâini. M-am șters, simțind greutatea dezamăgirii și a suferinței, știind însă că nu era niciun strop din cât suferea mama care tocmai își pierduse băiețelul.

M-am agățat de chiuvetă, încercând să-mi înăbuș plânsul. Am hohotit, întreg corpul mi s-a cutremurat și mi-am permis cinci minute să jelesc un băiat pe care nu-l cunoscusem niciodată. Apoi m-am spălat din nou pe față și m-am îmbrăcat într-o uniformă curată, gata să fac tot ce pot pentru a ajuta următoarea persoană.

Michaels a intrat pe ușă, cu ochii umflați și înroșiți:

— Bună treabă, Jacobs.

— Mulțumesc, am zis, neputând s-o privesc în ochi.

Am traversat camera; am trecut de ușile închise și de familia care era acolo. Când mama băiatului a început să plângă, am luat un alt dosar și am deschis ușile de la sala de așteptare.

— Charles? am strigat și am zâmbit când o femeie și-a împins spre mine soțul mai în vârstă, aflat în căruciorul cu rotile.

*

Josh mă aștepta după tură. Stătea în picioare, liniștit, în cămașa lui albastru marin, cu logo alb și pantaloni albaștri militari, înfășurat într-o geacă pufoasă care se potrivea foarte bine cu restul hainelor. Și-a tras șapca pe ochi și i-am văzut aburii respirației când m-am apropiat.

— Bună, am zis și mi-am pus mâinile în șolduri. De cât timp stai aici?

Și-a băgat mâinile adânc în buzunare.

— L-am rugat pe Quinn să mă aducă după ce am ieşit din tură. Cu riscul de a mă purta din nou ca o fată, nu voiam să stau singur în apartament.

M-am cuibărit în braţele lui, atingându-i pieptul cu obrazul. Am simţit un miros puternic de whisky.

— Câte?

— Doar unul, după muncă. Nici măcar n-a fost din provizia mea, ci a lui Quinn.

A zâmbit şi apoi a ridicat din umeri când nu am răspuns.

— E al naibii de frig aici.

Mi-am scos cheile.

— Hai să mergem acasă.

Josh mi-a deschis portiera şi mi-a şters scaunul. Am zâmbit şi m-am aşezat. A intrat şi el în maşină şi şi-a tot frecat mâinile una de cealaltă cât am încercat să pornesc maşina. A scos un zgomot, dar n-a pornit.

— La dracu', am mormăit şi am lovit volanul.

— Încearcă din nou, nu e încălzită. Nu pune piciorul pe accelerație. Las-o să clipească de câteva ori şi apoi calc-o până la podea.

Am făcut întocmai şi Dodge-ul a pornit imediat, aruncând aer îngheţat din ventilatoare. Am scos un oftat de uşurare şi apoi m-am întors spre el, zâmbind.

— Genial. Eşti genial.

Josh s-a chinuit să închidă ventilatorul, apoi şi-a frecat mâinile de coapse:

— Acasă, iubito! La naiba, frig mai e.

Am chicotit, am băgat maşina în viteză şi am ieşit din parcare spre autostradă. Traficul era îngrozitor din cauza călătorilor întârziaţi.

— A fost destul de rău că amândoi a trebuit să lucrăm de Crăciun. Vreau să ajungem odată acasă.

— Măcar s-a încălzit în maşină, a zis Josh şi m-a mângâiat pe genunchi, forţându-se să zâmbească.

— A fost o seară grea.

Josh a dat din cap, mohorât.

— Îmi pare rău că am ţipat. Şi că am răsturnat masa cu instrumente. Şi că am plecat valvârtej.

— Deb a zis că a mai văzut doctori care au făcut acelaşi lucru. Doctorilor care le pasă. Nu ca doctoraşul Rose, am spus.

Josh a rânjit la mine.

— I-ai zis doctoraşul Rose.

— Şi? Şi *tu* îi zici doctoraşul Rose.

— E la mişto, dar pe tine nu te-am mai auzit spunându-i aşa.

Am ridicat din umeri.

— I se potriveşte.

— Încă mi se spune Domnul Chiloţei?

— Nu. Cel puţin… nu de faţă cu mine.

Josh a chicotit şi s-a lăsat pe spate.

— Încă un kilometru şi ieşim de pe autostradă. Pruncul Iisus ne datorează un miracol de Crăciun.

— E primul nostru Crăciun împreună, am zis şi i-am zâmbit.

— E *al doilea* Crăciun împreună. Ştiind acum că în seara asta am fost nevoiţi să lucrăm, mă felicit pentru primul Crăciun.

— Ar trebui. A fost perfect.

— Am o surpriză şi pentru acest Crăciun. Nu-ţi face griji, iubito.

— Oh, da? Ce e?

— O să vezi, a zis şi a zâmbit cu toată faţa.

După douăzeci de minute am ieşit de pe autostradă. După doar alte zece minute am ajuns acasă şi am parcat în spatele maşinii lui Josh. Şi-a pus mâna pe după umerii mei şi mi-a sărutat părul.

— Eşti emoţionată?

— Îmi dau seama că tu eşti, l-am tachinat eu, lovindu-l cu şoldul cât el a descuiat uşa.

M-a fugărit pe scări şi apoi s-a oprit pe hol, gâfâind şi zâmbind.

A descuiat uşa şi eu l-am împins înăuntru. L-a salutat pe copilul nostru blănos şi i-a dat ceva bun cu ocazia Crăciunului, apoi Josh s-a dus la brad şi a pornit instalaţia. Stătea în picioare, cu faţa la mine.

Restul apartamentului era în întuneric, ceea ce făcea ca atmosfera să fie de-a dreptul magică.

— E rău că, în mod oficial, Crăciunul a trecut?

— În California încă e Crăciun.

S-a uitat la ceas.

— Nu, nu mai e. Dar putem să ne prefacem.

M-am așezat lângă brad, pe podea, cu picioarele încrucișate. Josh s-a așezat lângă mine și mi-a dat primul cadou.

— Tu prima.

A mângâiat blana câinelui și în ochi i se citea entuziasmul.

— Apoi tu, da?

— Cum vrei.

Am chicotit cât am rupt hârtia portocalie cu păianjeni verzi.

— Păianjeni?

— Îi ai pe lista cu lucrurile care nu-ți plac, a spus el și mi-a făcut cu ochiul.

M-am topit toată când am văzut cât era de atent și cât de mult încerca să repare ce fusese stricat și să-mi creeze alte amintiri, mai frumoase.

Am rupt-o și am găsit o cutie pe care scria *Amazon*.

— Cărți?

N-a răspuns, așa că am ridicat capacul și am văzut o altă cutie, mai mică. Am ridicat din sprânceană.

— Ce e asta?

— Doar deschide-o, a zis cu un zâmbet și a respirat adânc.

Am ridicat și acest capac, am scos ambajul de plastic, m-am uitat la el și am zâmbit.

— E un ceas!

— Nu e *orice* ceas. Potrivit celor de la Google, e ceasul numărul unu pentru asistente. Capacul și cureaua sunt antimicrobiene, iar limbile și cifrele strălucesc în întuneric!

— Oh!

Mi l-a luat din mâini și mi-a dat alt cadou.

— Următorul.

M-am așezat și am scos unul dintre cadourile lui de sub brad.

— E rândul tău.

A rupt hârtia, nu la fel de meticulos cum o făcusem eu, și am zâmbit.

A ridicat cadoul cu un zâmbet larg.

— E un ceas!

Am protestat.

— Nu e *orice* ceas. E un Rolex dat dracului!

— Iubito, a spus și a clătinat din cap. E prea mult.

— Am avut niște economii. E OK.

Mi-a cuprins fața cu mâinile și m-a sărutat ferm pe buze.

— Chiar am fost făcuți unul pentru celălalt. Deschide-l pe al tău. Mor de nerăbdare.

— E plăcut, nu? am zis, entuziasmată de ce aveam să mai primesc.

Am luat cutia pe care mi-a întins-o și am deschis-o. M-am uitat la el confuză.

— Ce e asta?

A zâmbit.

— E oare o glumă pe care n-o înțeleg? E gol.

S-a ridicat și a băgat un alt fir în priză. Restul casei s-a luminat. Ușile, ferestrele, chiar și podeaua — toate erau luminate cu altă culoare. Și-a deschis telefonul și dintr-o boxă din capătul celălalt al camerei s-a auzit cântecul nostru.

Am aplaudat.

— *Ah!* Ce-mi place!

— Cadoul ăsta nu e de fapt pentru tine. Doar că nu m-a lăsat inima să-ți spun.

— Nu e?

A clătinat din cap.

— E pentru câine. I-am luat o zgardă nouă.

— Da?

M-am uitat la noua bijuterie a micuțului nostru. Ceva mi-a zgâriat palma și am întors zgarda.

— I-ai luat și o plăcuță nouă?

— Nu, a chicotit Josh. Nu e o plăcuță.

Am tras ușor și zgarda a căzut.

— Vai!

M-am panicat când am văzut că aveam în mână un inel de aur cu un diamant mic, dar perfect, ca pentru o prințesă.

— Oh, Doa… Josh?

— Avery Jacobs, a zis el și s-a așezat în genunchi.

— Oh, Doamne, am șoptit, incapabilă să mai spun altceva.

— Eu… a zis el și a clipit. Plănuisem totul și acum nu mai am nimic în cap.

A râs și s-a scărpinat la ceafă.

Am râs și eu și mi-am acoperit gura cu o mână.

— Josh!

— Sunt așa de agitat. La dracu' cu asta, Avery… te căsătorești cu mine?

L-am privit țintă, incapabilă să mă mișc sau să vorbesc.

— Eu… a bolborosit el. Știu că e prea curând. Am încercat să aștept, jur, dar… te iubesc mai mult decât orice, Avery, pe bune. Mai mult decât *orice*. N-am putut să mă gândesc decât c-o să-ți pun inelul pe deget.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui și lacrimile mi-au curs pe obraji.

— Asta înseamnă că da? a întrebat el și Dee i-a sărit pe spate.

— Da! Da!

Josh mi-a pus inelul pe deget și eu mi-am șters obrazul cu cealaltă mână.

— Nu plânge, iubito, a spus și mi-a șters ochii cu degetul.

— Te iubesc atât de mult, am zis, suflându-mi nasul. Sunt atât de fericită că mă iubești și… voi fi Avery Avery.

Voiam să sune amuzant, dar el s-a uitat la mine cu adorație pură. Mi-a cuprins fața cu palmele, a clătinat din cap și a oftat.

— Nu-mi ajung cuvintele.

Și-a lipit buzele de ale mele sub o mie de luminițe pâlpâitoare.

În sfârșit.

16

Josh

Când ultimul fulg de nea s-a topit și ultima bucată de gheață s-a evaporat, Avery încă se chinuia să planifice nunta perfectă. Programele noastre păreau să fie foarte încărcate, făcând planificarea detaliilor foarte dificilă. Avery a insistat pe o nuntă de vară, dorindu-și să poarte rochia fără să tremure de frig. Eu doar voiam s-o pot numi soția mea, *a mea*.

M-am ciupit de nas și am aruncat prețul estimativ al tortului de nuntă pe masa de bucătărie.

— E ridicol, iubito! Niciun tort nu e așa de bun.

Avery stătea în fața aragazului, iar soarele de dimineață intra prin fereastră și îi făcea părul să strălucească.

— Am degustat torturile. Sunt bune, dar nu contează ce gust au, ci cum arată.

— Putem să facem petrecerea la Corner Hole.

S-a întors de la plită cu o privire furioasă și o spatulă în mână pe post de armă albă.

— Vrei să facem petrecerea de nuntă într-un bar prăpădit?

— Prăpădit... *poftim*? Asta e blasfemie! *Iubești* barul ăsta.

— Mda, iubitule. Îl iubesc ca să bem un pahar după muncă și să ne relaxăm. Nu e locul unde să sărbătorim restul vieții noastre împreună. Nici măcar nu au mâncare.

— Aș putea să comand de la JayWok.

— JayWok?

M-a privit siderată.

— Vrei să ne fie livrată mâncare japoneză la nunta noastră?

— Un alt lucru pe care-l iubești. Nu e suficient de bun? Pe cine încercăm să impresionăm? Ziua asta e despre noi. Nu e despre nimeni altcineva.

M-am ridicat de pe scaun și i-am înconjurat talia cu brațele.

A amestecat jumările în tigaie.

— Îmi pare rău, a spus și a oftat. Nu știu ce mi-a făcut nunta asta. Nu mi-a păsat *niciodată* de chestiile astea. Doar că... e o zi importantă. Ziua *noastră*, despre noi și despre începutul căsniciei noastre. Vreau să fie perfectă.

I-am dat părul la o parte de pe umărul drept și am sărutat-o pe gât.

— Va fi perfect, dar să ne alegem cu datorii din cauza unui tort nu e cel mai bun mod de a începe viața noastră împreună.

A suspinat.

— N-aș vrea să dezamăgesc pe toată lumea.

— Ce ticălos poate fi dezamăgit de nunta *noastră*? Te stresezi prea mult, iubito. Ce pot să fac ca să repar lucrurile? Lasă-mă să te ajut.

Am întors-o spre mine și am luat-o în brațe. Ea și-a lăsat capul pe pieptul meu și a inspirat adânc.

A clătinat din cap.

— Nu poți să repari asta.

— Pot să repar orice.

— Nu am pe nimeni care să mă ducă la altar, Josh, a mărturisit ea. Cum o să repari asta?

Am strâns-o și mai tare, urând faptul că cea mai frumoasă zi din viețile noastre îi deschisese răni vechi.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

— Poftim? a întrebat și s-a îndepărtat ca să mă privească.

— Ai zis că *ai urî* să dezamăgești pe toată lumea. Pune asta pe listă, iar eu o să mă ocup. Cum am făcut la întâlnirile noastre de până acum.

— Nu, a zis și a clătinat din cap încet, nesigură. Nu poți să rogi vreo persoană oarecare să mă conducă la altar.

— Vreau să mă ocup de asta. Lasă-mă să-mi bat eu capul cu asta, te rog. Ai muncit din greu ca să te ocupi de toate celelalte.

Și-a mușcat buza de jos. I-am luat fața între mâini și am privit-o în ochi.

— Te rog. *Vreau* să fac asta.

A dat din cap și am sărutat-o pe frunte. Sfârâitul din tigaie ne-a smuls brusc din momentul tandru și Avery a luat tigaia de pe foc.

— La naiba, a țipat ea când tigaia a căzut pe blat.

A alergat la chiuvetă și și-a pus mâna sub apă rece, încercând să-și calmeze usturimea.

— Dumnezeule, Avery!

Am prins-o de mână și i-am deschis palma ca s-o inspectez. Urma roz făcută de mâner începuse deja să i se șteargă de pe piele.

— Nu arată așa rău, am spus și i-am zâmbit încurajator.

A gemut și s-a uitat la mine.

— Renunț. Mă duc înapoi în pat și mai încerc mâine.

— Hei.

I-am mângâiat buza cu degetul și am tras-o spre mine.

— O să fie în regulă. Îți promit.

Și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Bine. O să termin de făcut ouăle, ți le aduc și apoi putem să ne petrecem ziua în pat.

— Ești prea bun cu mine.

— N-am spus *ce* o să facem în pat.

Am lovit-o ușor peste fund când s-a îndepărtat.

S-a oprit la ușă, cu un zâmbet sexy pe față.

— Cum am zis, ești prea bun cu mine.

Ultimele două săptămâni mi le-am petrecut ocupându-mă de partea mea: rezervasem biletele de avion și aranjasem să avem liber de la muncă. Chiar și o nuntă simplă avea nevoie de ceva timp pentru organizare. Și încă voiam ca ziua noastră să fie specială, indiferent de cât de simplă avea să fie.

Avery nu părea să mai fie stresată, dar încetase să mai vorbească de nuntă. În fiecare zi mă îngrijoram că voia să se răzgândească în privința căsătoriei.

— Am zis nu, tembelule, nu te mai îngrijora, a spus Deb.

Mi-am apăsat telefonul de ureche.

— Nu te juca cu mine. E important.

— Știi, înainte îmi plăcea de tine. Pe vremea când erai mișto. Acum ești ca o muiere văicăreață tot timpul și, crede-mă, nu e deloc amuzant. Îmi lipsesc vremurile când erai amuzant, Josh.

— Deb, s-a auzit Quinn țipând în fundal. Mișcă-ți fundul ăla sexy încoace.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu poți să fii serioasă, Deb? Doar de data asta? E important.

A rămas tăcută un moment.

— Nu. Acum pot să plec? Prietenul tău vrea niște sex oral după cină.

— Doamne… Hai, du-te.

Am închis și mi-am lăsat telefonul să cadă în poală. Mi-am acoperit fața și am gemut. Un zgomot din cameră m-a făcut să mă uit în sus. Avery era în uniformă, rezemată de ușa de la bucătărie și-și ținea mâinile încrucișate la piept.

— Bună.

Am făcut tot ce am putut ca să mă prefac că nu aveam chef să-i sugrum prietena.

— Bună, iubito.

A ezitat.

— Cine era?

— Doar ultimele pregătiri înainte de nuntă.

A dat din cap, dar n-a spus nimic. Părea ușor iritată.

— S-a-ntâmplat ceva?

A ridicat din umeri, a plecat din ușă și s-a dus la frigider.

— Credeam că o să fugim pentru nunta noastră — ceva rapid și aventuros. În schimb, ne petrecem toată ziua la telefon și tot nu simt că am progresat în vreun fel.

— Iubito, au trecut doar câteva săptămâni. A trebuit să pun câteva lucruri la punct, dar suntem aproape gata.

— Câteva săptămâni? Știi ce zi e azi?

— Cinco de Mayo?

— E mai, Josh. Tu ai ales luna iunie. Ai dorit să preiei tu organizarea pentru că te-ai gândit că e prea stresant pentru mine. Și acum tărăgănezi lucrurile.

— Avery, am certat-o eu.

Mi-am dres glasul. Exasperarea pe care o simțisem în discuția avută cu Deb se insinua acum și în conversația noastră.

— Ce se întâmplă? Mai întâi lucrurile mergeau prea repede, iar acum nu sunt suficient de rapide. Fac și eu ce pot.

— Oare tragi de timp…?

S-a întors încet și am văzut că o lacrimă i-a brăzdat obrazul.

— Pentru că nu trebuie să faci asta. Poți să-mi spui.

Și-a atins bănuțul de la gât și m-am panicat.

— Să nu mă părăsești.

A clipit.

— Nu… eu… voiam să ți-l dau ție. Un bănuț pentru gândurile tale. Nu mai funcționează atât de bine dacă doar te întreb.

Am oftat. Chiar trebuia să vorbim.

— Nu pot să mă întreb întruna ce se-ntâmplă, dar nici nu vreau să te supăr.

— În legătură cu ce?

— Sunt neliniștit.

— În privința căsătoriei...? m-a întrebat, uitându-se la mine ca și cum aș fi pălmuit-o.

— Nu. Nici vorbă.

M-am dus la ea și i-am luat mâinile în mâinile mele.

— Ai fost foarte tăcut. Te închizi în tine când te-ntreb despre nuntă. Eu sunt OK. Nu vreau să aștept, dar dacă asta e ce-ți dorești, o s-o fac.

A clătinat din cap.

— Nu vrei să aștepți? am întrebat și aproape că am răsuflat ușurat.

— Am tot auzit vorbe la muncă.

— Despre ce? Ce fel de vorbe?

— Michaels a zis că te-a văzut la Corner Hole noaptea trecută, când tu îmi ziseseși că ești la muncă. Nu mi-a spus mie, dar Deb a auzit-o spunându-i altcuiva.

Am clipit repede.

— Da, am fost.

S-a uitat la mine.

— Ți-am dat mesaj cu cincisprezece minute înainte să ajungi acasă. Ai zis că ești la muncă.

M-am strâmbat.

— La dracu'. Nu încercam să mint. Nici nu m-am gândit la asta până acum.

— De ce nu mi-ai spus că te duci la bar după muncă?

Am ridicat din umeri.

— Nu mi-ai cerut să-ți spun asta până acum.

S-a mai gândit o clipă la ce-i spusesem.

— Erai cu o fată? O blondă?

— Nu, am spus, crispându-mă tot.

Fusese o prostie să mă duc la Corner Hole.

— Avery, am spus și m-am uitat în jos, căutându-i privirea. Vreau să fiu cu tine mai mult decât *orice* pe lumea asta. Nu e nimeni altcineva, jur pe Dumnezeu. Nu va fi nimeni altcineva în afară de tine. Va trebui să ai încredere în mine.

A ezitat și s-a uitat în podea. Mi-am ținut respirația.

— Mai e și altceva? am zis și un milion de gânduri oribile mi-au străpuns creierul.

— Eu... te aud vorbind cu ea la telefon noaptea.

Vocea îi era firavă, dar eu am auzit-o clară și puternică în bătăile inimii mele.

— Poftim?

M-am întors cu capul într-o parte ca să o aud mai bine, întrebându-mă dacă nu cumva visez.

— Nu încercam să te prind sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu m-am trezit.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu despre ce vorbești, iubito.

I-am citit dezamăgirea din privire. S-a uitat la mine îndelung.

— Ăsta e răspunsul tău?

— Nu am un răspuns. Știi că fac planuri de nuntă. Ți-am zis c-o să mă ocup de asta și așa e. Ăsta e adevărul.

— Mă duc la culcare, a zis și a trecut pe lângă mine spre dormitor.

— Iubito, am spus și am încercat să o prind, dar n-am reușit. Nu ți-e foame?

— Nu mi-e foame, mi-a răspuns din baie.

A închis ușa și lumina din baie s-a strecurat în afară ca o aură.

M-am întors singur în dormitorul nostru întunecat. Fotografiile noastre înrămate, făcute în anul care trecuse, erau împrăștiate peste tot prin cameră, pe noptieră, pe măsuța din colț unde-mi țineam provizia de urgență. În apartamentul lui Avery nu fusese loc pentru dulapul meu, așa că-l vândusem. Acum mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să găsesc un scrin mic, cu cheie. Era mult prea ușor să deschizi un sertar.

A pornit apa de la duș și eu m-am așezat pe pat. Mă zbăteam între a-i spune adevărul ca s-o apăr de propria ei imaginație și a strica totul.

Am deschis ușa și i-am văzut silueta perfectă, goală, prin geam. Își ținea capul sub apa care-i curgea în cascadă peste mâinile cu care-și acoperea fața.

Trebuia să-i spun.

— Avery, am spus și m-am dus la ușă.

— Te rog, nu.

— Trebuie să vorbim.

— Nu. Vreau doar să stau puțin și să mă gândesc la toate.

— Pot să repar asta.

A rămas tăcută un moment și apoi a țipat.

— Te-ai gândit vreodată că poate nu vreau să repari totul? Poate că vreau ca totul să fie OK de la bun început. Poate că nu vreau ceva ce trebuie reparat.

Am rămas o clipă cu gura larg deschisă. Nu mai țipase la mine până acum.

— OK... m-am bâlbâit. Îmi pare rău... Eu... ăă... te las în pace.

— Perfect!

Am plecat, am închis ușa și mi-am scos pantofii. Ceasul lumina în dormitorul întunecat. Trebuia să fiu la muncă peste cinci ore și nu aveam nici cea mai mică idee despre cum aveam să adorm. Mi-am scos cămașa și jeanșii și m-am vârât sub așternuturi doar în chiloți. Dușul s-a oprit și Avery a mai rămas puțin în baie. Apoi ușa s-a deschis și Avery s-a prăbușit în pat, căscând și întorcându-se spre mine. Părul ei ud a lovit perna și ea a oftat prelung. Am zăcut un timp în tăcere și apoi m-am întins spre ea și i-am atins șoldul cu degetul.

— Nu mă simt în stare să plec. Mi-e teamă c-o să schimbi yala și c-o să mă trezesc cu lucrurile mele împrăștiate peste tot.

N-a răspuns.

— Jur pe Dumnezeu că nu te-am înșelat niciodată. Nici nu mi-a trecut prin cap. Nu vezi cât de mult te iubesc?

A suspinat.

— Ceva nu e în regulă, Josh. Simt asta de la o vreme încoace. Nu știu despre ce e vorba. Tu nu simți asta?

— Câteodată.

M-am gândit la momentele când a trebuit să mă opresc și să absorb realitatea din jurul meu. Câteodată, când stăteam de vorbă

cu Quinn, parcă vorbeam cu un străin. Uneori simțeam că sunt la muncă, dar în cele mai multe dintre momentele când nu eram cu Avery totul era încețoșat.

— Faptul că mă iubești a fost... nu știu... ireal pentru mine. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat.

A inspirat adânc. Acum plângea. M-am întors spre ea.

— Avery, am zis și am luat-o în brațe.

Și-a tras genunchii la piept.

— Doar să nu mă minți. Niciodată...

— Crezi că aș risca să pun în pericol relația cu cea mai importantă persoană din viața mea?

— Stresul face lucruri ciudate din cei mai buni oameni. Uită-te la doctorul Rosenberg.

M-am ridicat în cot și am privit-o. Avea obrajii uzi.

— Îmi doream să fiu ca el, dar numai pentru felul cum te uitai la el, Avery. Mă voi bucura de fiecare moment petrecut cu tine, cu copiii și nepoții noștri. Vom îmbătrâni împreună și o să mă uit înapoi la momentele astea și știu c-o să prețuiesc ce am avut împreună.

S-a întins să mă atingă pe obraz, încă nesigură.

— Spune-mi că-mi imaginez lucruri. Spune-mi că Michaels și-a imaginat lucruri.

Am oftat.

— Nu pot. M-am dus la bar. Am vorbit cu o fată. N-aș putea să-ți spun dacă era blondă sau nu, nu eram prea atent. Dar doar am stat de vorbă. Ți-am spus într-adevăr că vin acasă de la muncă și nu de la bar. Vorbesc cu oamenii la telefon târziu în noapte. Dar te vreau doar pe tine. Te rog să ai încredere în mine.

Buza de jos a lui Avery a tremurat, apoi m-a tras spre ea și și-a pus mâna pe gâtul meu. Mi-am îngropat mâinile între ea și saltea, ținând-o ca și cum ea m-ar fi ancorat de pământ.

*

Soarele de dimineață se revărsa prin ferestre, umplând camera cu lumină. Avery a gemut. Îi ținuse locul lui Deb cu o noapte înainte și se întorsese abia la 3 dimineața.

M-am ridicat și am tras draperiile.

— Nu e nevoie. Sunt trează.

M-am grăbit să mă întorc în pat.

— Încearcă să adormi din nou. Probabil ești epuizată.

— Nu pot. Au mai rămas doar zece zile din mai.

Am strâns-o tare.

— Și apoi e iunie.

S-a uitat la mine cu ochii obosiți și un zâmbet somnoros.

— Și apoi e iunie.

— Încă ești agitată.

— Sper doar că nu va fi nimeni dezamăgit. E doar o nuntă mică, nimic grandios.

— Eu am sugerat pizza.

Și-a ridicat capul.

— Aș prefer să nu le dăm deloc mâncare decât să-i servim cu pizza la nunta noastră.

Am ridicat din umeri și am zâmbit.

— Vor fi fericiți oricum, Avery. Vor să ne fie alături.

— Îmi doresc să fie o nuntă reușită.

— Chiar crezi că familia noastră și prietenii noștri ne vor judeca dacă nu le oferim cockteiluri cu creveți și o sculptură în gheață?

— Nu, dar cineva poate c-o să facă asta.

— Cine sunt personajele astea despre care vorbești și pe care le-ai invita la nunta noastră?

Chicotelile ei au umplut dormitorul și Avery s-a relaxat, în sfârșit.

— Ai dreptate, îmi pare rău. Nu-mi dau seama ce e chestia asta care-mi stă pe cap și care mă face să-mi imaginez lucruri.

— Ce vrei să spui?

— Știi? a zis și și-a răsucit o șuviță pe degete, uitându-se pe fereastră. Chestia aia.

M-am întrebat dacă se referea la același sentiment de nesiguranță care mă încerca pe mine. Sigur, niciunul dintre noi nu se îndoia de relația noastră. Era altceva și ea simțea asta.

— Cum mai ești? am întrebat și i-am dat părul de pe față.

A zâmbit amuzată.

— Sunt bine.

— Știi la ce mă refer, am spus și i-am dat un ghiont. Cum te simți?

— Cea mai norocoasă fată de pe Pământ.

M-a sărutat zâmbind, și-a pus mâinile pe gâtul meu și m-a tras mai aproape. Am mutat pătura dintre noi și m-am așezat peste Avery, dorind-o la fel de mult ca în prima noapte când făcuserăm dragoste. Mi-am pus șoldurile pe ale ei, și coapsele i s-au deschis, lăsându-mă să mă strecor. Avery s-a întins, m-a prins de penis și l-a poziționat între coapsele ei, piele pe piele. M-am uitat spre noptieră după prezervativ, dar Avery m-a tras înapoi, cu un sărut prelung.

— Vreau să te simt, a spus și și-a mușcat buza. Doar pe tine.

Mi-am ridicat s-o privesc în ochi și m-am împins în ea, umplând-o încet. Noua senzație o făcuse să respire întretăiat. A închis ochii și am sărutat-o pe fiecare pleoapă când am început să ne mișcăm împreună. Unghiile ei îmi intrau în carne.

— E ca și cum ai fost făcută pentru mine, am șoptit.

Respira întretăiat; a luat o gură de aer pe care mi-a suflat-o în ureche, făcându-mi tot corpul să mi se cutremure. Șoldurile i se ridicau și coborau și o auzeam cum gâfâie tot mai repede.

M-am rostogolit, am tras-o deasupra mea, iar ea a rămas cu pieptul lipit de mine.

S-a ridicat, și-a tras părul la spate și și-a arcuit spatele ca să-i apreciez în întregime formele.

— Doamne, cât ești de frumoasă, am spus și am mângâiat-o pe sânii moi și pe talie.

Își ținea limba între dinți. Din când în când și-o mușca ușor. Gestul aproape că m-a făcut să termin și am apucat-o de șolduri ca să-mi dau un răgaz și să mă concentrez din nou.

Un colț al gurii i s-a ridicat și o șuviță din părul ei auriu mi-a intrat în ochi când s-a uitat în jos la mine. Pentru prima dată de multă vreme părea încrezătoare și acest gând mi-a întărit și mai tare penisul. I-am mângâiat gura cu degetul. A continuat să se uite la mine, m-a sărutat pe piele, apoi și-a deschis buzele frumoase și mi-a luat în gură degetul, sugându-l încetișor.

Respirația mi s-a oprit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Avery...

A zâmbit.

— Îți place?

Și-a trecut din nou limba pe degetul meu și ceva i-a sclipit în ochi. N-am îndrăznit să întreb ce. Mi-a fost teamă că întrebările mele ar fi stins acea pâlpâire.

S-a împins în pieptul meu până când a ajuns călare pe mine. Sfârcurile i s-au întărit. Am strâns-o și mai tare de șolduri, timp în care ea se ridica și se lăsa la loc, încet, tachinându-mă.

— Te iubesc, i-am mărturisit pentru a mia oară, dar părea că nu e niciodată suficient.

A început să se miște din ce în ce mai relaxat, mai dezinhibată. Am început s-o mișc după propriul meu ritm, trăgându-i șoldurile în față și rotindu-le în valuri în sincron cu corpul ei care pulsa în jurul meu.

— Te iubesc, a murmurat și și-a trecut mâinile peste abdomenul meu, atât de mult.

— Arată-mi.

Cu acele cuvinte și-a dat drumul în brațele mele și imediat după aceea s-a prăbușit peste mine, copleșită.

17

Avery

— Mă sufoc, am gâfâit și mi-am tras pe mine rochia fină din mătase.
— Arăți ca o pereche nouă de țâțe pe o târfuliță cu un singur picior, m-a asigurat Deb. Sunt invidioasă.
— Ăsta e un lucru bun? am întrebat și m-am uitat la fața mea îmbujorată din oglindă.
— Rochia aia ar arăta ca o cârpă de bucătărie pe mine, a zis, ca și cum asta ar fi clarificat lucrurile.
Aerul era foarte uscat și era abia jumătatea lui iunie. Ne ocupaserăm de biletele de avion pentru părinții lui Josh, iar doamna Cipriani ne oferise cu multă generozitate dormitorul ei suplimentar și aranjase să închiriem un apartament liber din clădirea ei, mai ieftin, ca să ne ajute să reducem costurile.
— De ce zâmbești ca o perversă?
Vocea lui Deb m-a smuls din gânduri când mi-am pus cerceii de perlă.
— Te gândeai la scula lui Josh?
— Sunt doar... fericită.

Am ridicat din umeri. Deb s-a strâmbat dezgustată.
— Ei bine, oprește-te. Mă scârbești.
Am închis ochii și am zărit în mintea mea ca prin ceață spitalul, ca și cum m-aș fi uitat la una din camere prin jaluzele. I-am deschis la loc.
— Cred că am nevoie de mai mult somn.
M-am sprijinit de șifonierul aflat lângă mine.
— Ce?
Deb s-a aplecat și s-a uitat la ochii mei.
— N-o să leșini, nu?
— Nu, am spus și am clătinat din cap. N-am dormit prea bine azi-noapte.
— Tipic. Întreaga ta relație e tipică. Voiam și eu o sarcină surpriză, bătăi în public și Josh care să-l bată până la sânge pe doctorul Rosenberg pentru că se uita prea mult la tine. Dragostea e plictisitoare. Nu, mulțumesc.
— Nu te preface că nu știi ce e dragostea, Deb. Am văzut cum te uiți la Quinn ca și cum ai vrea să-l mănânci.
— Sunt femeie-n toată firea, Jacobs. Mănânc cam tot ce-mi pui în față.
A făcut cu ochiul, dându-mi un cot în coaste.
— Bine, bine. Îl iubesc. Este yin-ul pentru yang-ul meu, lubrifiantul anusului meu.
— Faci să sune totul atât de dulce.
Am chicotit, iar Deb a luat colierul și mi l-a pus la gât.
— Mersi.
Am pipăit colierul ca să simt perla ce-mi atârna la piept. Era colierul pe care bunica-l purtase când se căsătorise cu bunicul. Josh o rugase pe mătușa mea să mi-l expedieze din Florida ca o surpriză. Încercasem să nu mă simt jignită de faptul că nu reușea să vină la ceremonie, mai ales că știam că-i ceream mult și că fusese totul planificat în ultimul minut.
Am ieșit din micul centru comunitar și m-am uitat în sus, la razele de soare care străluceau printre ramurile stejarului.

Când razele soarelui s-au strecurat printre frunzele care se legănau în briză, o combinaţie de lumini şi umbre mi-a dansat pe piele. Ştiam că e o prostie, dar m-am gândit că sunt părinţii mei, care mă caută şi care mă conduc spre următorul capitol al vieţii mele. Deşi nu aveam pe nimeni care să mă conducă la altar, mi-am imaginat că e cineva cu mine şi asta mi-a dat o senzaţie de confort. Am zâmbit, m-am uitat în curte şi m-am simţit ca o prostuţă. Josh fusese acea persoană pentru mine de mai bine de un an şi, după ceremonie, promisiunile noastre aveau să se transforme într-un pact.

— Arăţi incredibil, s-a auzit o voce familiară în spatele meu.

M-am întors şi mi-am dus mâna la gură. Mătuşa Ellen stătea la cinci metri de mine, semănând atât de mult cu mama că a trebuit să caut ceva de care să mă sprijin ca să nu cad. De cealaltă parte erau verii mei, Zane şi Maggie.

— Arăţi...

Mi-a luat mâinile, ţinându-le în lături cât s-a uitat la rochie.

— Exact ca mama ta.

— Şi tu, am spus şi am simţit că mă înec de emoţie.

A zâmbit mândră.

— Ar fi aşa de fericită! Maggie a venit odată aici ca să termine cu planurile de nuntă. Josh mi-a spus că ai aflat şi că i-a fost foarte greu să păstreze surpriza. Am petrecut multe nopţi discutând, ca să organizăm totul.

M-a mângâiat pe obraz.

— Părinţii tăi ar trebui să te vadă în rochia asta. Ştiu că sunt mândri de cum ai trecut peste tot ce ţi s-a întâmplat ca să devii femeia care eşti acum.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

Şi eu am început să plâng. Avea privirea înceţoşată. M-am uitat la Deb.

— Verişoara mea era femeia de la Corner Hole şi tot timpul ăsta Josh a vorbit, de fapt, cu familia mea.

Mi-am acoperit gura, cuprinsă brusc de uşurare.

— Nu, m-a certat Deb. Să nu aud prostiile astea. Am stat patruzeci şi cinci de minute să te fardez.

Mi-a tamponat ochii cu un şervet, cu mare grijă la machiajul meu. Am izbucnit în râs şi m-am uitat la mătuşa Ellen, nevenindu-mi să cred.

— Nu pot să cred că eşti aici, era singurul lucru pe care puteam să i-l spun.

Era acolo, stând chiar în faţa mea, dar nu părea reală. Am închis ochii şi imagini ciudate mi-au umplut mintea. Am clătinat capul, dintr-odată confuză.

— Dragă, a zis mătuşa Ellen. Te simţi bine?

— Stai jos, a spus Deb şi m-a condus spre un taburet. Îţi aduc nişte apă. Nu uita să respiri.

Mătuşa Ellen a îngenuncheat în faţa mea şi m-a luat la pieptul ei într-o îmbrăţişare liniştitoare.

— Nu-ţi face griji, dragă. Viitorul tău soţ e un om bun.

A zâmbit.

— Un tânăr hotărât.

— Mda, am zis şi am zâmbit. Îi place să repare lucruri.

Deb mi-a adus nişte apă şi am luat o înghiţitură. Tot ea a încercat să mă răcorească puţin cu un evantai şi mi-a luat şi pulsul.

— Pulsul e OK. Spune-mi cum te simţi.

— Nu ştiu. E ciudat. Cred că mă ia o migrenă. Îmi tot vin în cap imagini ciudate.

— Anxietate. Ai creierul supraîncărcat.

Mătuşa Ellen a rugat-o pe Maggie să-i caute în geantă.

— Am Xanax.

Deb a clătinat din cap.

— Mulţumesc, Ellen, dar sunt sigură că Avery vrea să-şi amintească ziua nunţii.

Mătuşa Ellen a chicotit, arătând spre Maggie, verişoara mea, care cumpărase o sticlă mică de whisky.

— Dacă mă întrebi pe mine, a zis Maggie, asta e mai bună ca orice Xanax. Te relaxează și nu te simți deloc sedată.

Am luat sticla, am desfăcut dopul și m-am uitat la Deb, care a ridicat din umeri.

— Dacă o să bei din chestia asta, o să beau și eu.

Am luat o înghițitură mare și i-am dat lui Deb sticla.

După câteva minute m-am simțit mai relaxată. Mătușa Ellen s-a ridicat.

— Mi se pare că te simți mai bine, dar eu nu sunt asistentă. Deb?

— Eu mă simt mai bine, așa că diagnosticul meu e că și ea se simte mai bine. Am dreptate?

Am inspirat adânc.

— Mult mai bine. Mulțumesc. Ești acea mătușă care are literalmente orice în geantă.

Mătușa și-a mângâiat geanta supradimensionată Louis Vuitton. O lecție învățată de la stră-străbunica mea Celeste: o doamnă e mereu pregătită, indiferent dacă are o unghie ruptă sau o așteaptă o întâlnire importantă.

Am văzut-o pe Deb că face ochii mici.

— Ellen. Chiar ai un pistol în geantă?

Mătușa Ellen doar a făcut cu ochiul.

Zane a oftat, enervat pe maică-sa.

— Mamă. O să întârzie. Hai să lăsăm reuniunea de familie pe mai târziu, OK?

M-am ridicat, mi-am îmbrățișat verii și am ieșit în soare în parcul Myers, unde era un copac mare, aproape de unde locul unde mă dusese Josh într-una din întâlnirile noastre ciudate.

Ca să mă ajute să depășesc faptul că uram nucile de cocos, Josh îl rugase pe Quinn să facă rost de o piscină mică, pentru copii și de o cutie de nisip supradimensionată. Când am traversat curtea cu familia mea, mi-am amintit cum îl văzusem la acea întâlnire pe viitorul meu soț: într-un slip foarte mulat, galben, lângă o piscină de plastic. Mi-a

zis că trebuia să consider că la întâlnirea aceea o să scap și de ura mea pentru bananele coapte — și asta din motive evidente.

S-a dovedit a fi o escapadă surprinzător de romantică de care aveam amândoi nevoie într-o perioadă în care ne era imposibil să mergem în vacanță.

Aveam buchetul în mână și am simțit cum inima îmi bate cu putere în piept, știind că în orice moment îl voi vedea pe Josh. M-am gândit în continuare la întâlnirea noastră legată de nucile de cocos, la cum ne relaxaserăm ascultând muzică și stând la soare. Meritase să fim admonestați de un ofițer de poliție care nu putea să nu se holbeze la slipul în formă de banană al lui Josh.

Am izbucnit în râs și Deb mi-a dat un ghiont, împărtășind cu mine acel moment de pură fericire.

Gândurile mi s-au întors la spital și am clipit, confuză.

— Ce naiba?

— Migrenă?

— Văd lucruri, Deb.

— Ai halucinații?

— Nu. Doar când închid ochii.

Deb m-a privit îngrijorată și atunci l-am văzut pe ofițerul stării civile stând sub copacul din centru. Lumini albe atârnau de ramuri și, chiar dacă era zi, străluceau și pâlpâiau sub frunziș, amintindu-mi de Crăciunul când Josh mă ceruse în căsătorie. La baza copacului era o dâră albă, printre niște ghivece cu plante, dându-mi impresia că ne aflam pe o alee magică, în pădure.

Totul părea un vis din care nu voiam să mă trezesc. M-am uitat la copac, la lumânări, la flori, la familiile noastre și la Josh. Era lângă ofițerul stării civile, îmbrăcat cu jeanșii negri prespălați, cu cămașă neagră, închisă până sus și cu un sacou negru pe care-l ajutasem să-l cumpere cu câteva săptămâni înainte.

A ridicat din sprâncene, ochii i s-au umezit și buzele i-au format un singur cuvânt, *frumoasă*.

În depărtare, râsetele copiilor se amestecau cu sporovăiala prietenilor şi a familiei. Aşa cum promisese Josh, nunta noastră era perfectă.
M-am oprit şi am făcut semn că sunt gata să începem.

Dar înainte să fac un pas, tatăl lui Josh a venit lângă mine şi mi-a oferit braţul.

— Dragă, aş fi onorat să te conduc la altar, la băiatul meu, ca să te întâmpinăm în familia noastră.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am dat din cap că da, incapabilă să vorbesc. L-am luat de braţ. Silas a observat că eram agitată, nerăbdătoare să înceapă ceremonia. Genunchii ameninţau să mi se înmoaie de emoţie când am auzit cântecul *At Last* al Ettei James, în loc de Marşul nupţial.

Silas m-a condus la Josh. Eram înconjurată de oamenii pe care-i iubeam, veniţi să sărbătorească prima zi din viaţa noastră împreună.

Când am ajuns la capătul aleii, Silas mi-a sărutat mâna şi mi-a pus mâna în palma lui Josh.

Josh a zâmbit, i-a mulţumit, m-a strâns uşor de mână şi a inspirat adânc.

— Prieteni şi rude ale lui Josh şi ale lui Avery, a zis ofiţerul stării civile.

Cuvintele s-au amestecat, iar eu m-am pierdut în ochii cenuşii ai lui Josh.

— Eu, Joshua, promit să am grijă de tine când suferi şi să te fac să zâmbeşti când simţi că vrei să plângi. O să te sprijin când o să-ţi fie greu şi o să-mi petrec restul zilelor construind amintiri frumoase împreună cu tine. Promit să-ţi spun adevărul, a zis şi s-a uitat la mătuşa Ellen, chiar şi atunci când e dificil. Promit să te protejez, să te respect, să te iubesc pe tine şi numai pe tine.

A ridicat lănţişorul cu bănuţul.

— Şi jur să-ţi ofer *întotdeauna* un bănuţ pentru gândurile tale.

Mi-a pus inelul pe deget, a zis *Te iubesc*, apoi a luat lănţişorul şi mi l-a agăţat la gât.

Preotul şi-a îndreptat atenţia spre mine, spunându-mi că era rândul meu să vorbesc.

— Eu, Avery, promit să te ţin de mână prin momente grele, să te accept aşa cum eşti, să nu accelerez aiurea când nu porneşte maşina.

Mulţimea a râs.

— Adică, promit să fiu răbdătoare, să am încredere în tine chiar şi când cred că e dificil şi să-ţi ofer mereu un bănuţ pentru gândurile tale.

Mâinile mi-au tremurat când i-am pus verigheta pe deget. Când inelul a fost la locul lui, l-am strâns de mână.

— Vă declar soţ şi soţie. Poţi să săruţi mireasa.

Degetele lungi ale lui Josh au alunecat prin părul meu când s-a aplecat să mă sărute. La început şi-a lipit cu putere buzele de ale mele şi apoi s-a relaxat, sărutându-mă încet şi moale. Am scâncit când i-am simţit buzele şi el m-a lăsat pe spate, în aplauzele şi fluierăturile prietenilor şi rudelor noaste.

Ne-am ridicat la loc şi preotul şi-a înălţat mâinile.

— Aş vrea să vi-i prezint, pentru prima dată, pe domnul şi pe doamna Joshua Avery.

*

— Nu mi-am dat seama că e atât de bine să fii obosit.

Am oftat şi m-am lăsat să cad pe spate, pe cuvertura cusută de mână de pe patul matrimonial.

Josh s-a aşezat lângă mine şi mâinile i-au alunecat pe talia mea, cu un rânjet pe faţă.

— Putem să dormim când vom fi morţi, doamnă Avery.

Şi-a împletit degetele cu ale mele, admirând verighetele.

— Acum vom face dragoste până când managerii acestui hotel ne dau afară.

Am chicotit când şi-a lipit buzele de ale mele.

Nu înţelesesem de ce trebuia să cheltuim mulţi bani pentru a călători în luna de miere, când ştiam că niciunul dintre noi nu va vedea exteriorul hotelului, dar Josh insistase să plecăm oricum din oraş pentru câteva zile.

Făcuserăm un compromis, hotărându-ne pentru Lancaster. Voiam să părăsim realitatea unei vieţi trăite în ritm rapid într-un spital mare din oraş în schimbul a câtorva zile la ţară.

Ferma Altland avea două sute nouă ani. Cincisprezece acri de porumb şi cer albastru se întindeau cât vedeam cu ochii. Casa nu mai era locuită de amish, dar familia care locuia aici îşi deschidea porţile celor care doreau să experimenteze un stil de viaţă mai simplu. Lămpile cu petrol ofereau o lumină subtilă, romantică, şi fosta şcoală, care avea o singură încăpere, fusese transformată în apartament nupţial.

— Parcă suntem pe o altă planetă.

Mă uitam la tavanul cu grinzi, în timp ce buzele lui Josh se plimbau pe clavicula mea.

— Fac pariu că pot să te fac să vezi stele verzi, m-a tachinat şi mâna i s-a strecurat sub fusta mea, ca să-şi plimbe degetele în sus pe coapse, până la chiloţi.

Un ciocănit puternic în uşă l-a făcut să se oprească şi şi-a ridicat capul, după care a râs dezamăgit.

— Cina e servită în casa principală, a strigat omul de afară.

Josh s-a uitat la mine, sperând să spun nu.

— Mi-e foame, am recunoscut.

Fără prea multă tragere de inimă, Josh s-a dat jos de pe mine, îmbufnat ca un băieţel care tocmai fusese pedepsit.

— OK, a boscorodit şi şi-a trecut mâna prin păr. E ceva mai uşor să rezist ştiind că vom fi împreună pe vecie.

I-am tras un ghiont şi m-am dat jos din pat. Când am deschis, l-am văzut pe proprietarul fermei, care stătea la uşă. M-a salutat, mi-a dat un meniu scris de mână şi a zâmbit.

— Abia aşteptăm să vă vedem la masă.

A zâmbit şi a trecut pe lângă Josh.

— Venim imediat, am răspuns eu în locul lui Josh.

Am închis uşa şi m-am rezemat de ea. L-am văzut pe Josh cum se dă jos din pat, îşi descheie butonii de la mâneci şi le suflecă. Apoi a venit la mine, şi-a pus mâinile pe spatele meu, a coborât spre fund şi coapse. M-a ridicat în aer şi eu am scâncit când mi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui şi m-a lipit cu spatele de uşa din lemn.

M-a sărutat cu putere, amintindu-mi exact ce anume-mi lipsea. L-am luat de umeri, iar Josh mi-a ridicat fusta, apăsându-mă cu penisul. Ştia ce face şi funcţiona. Mă întrebam dacă aveam să mai părăsesc patul cu el acolo. Josh şi-a retras buzele. Am gâfâit rapid când m-a lăsat din nou jos.

Un colţ al gurii i s-a ridicat răutăcios când a făcut un pas în spate.

— Şi acum suntem chit.

Şi-a trecut degetul peste buza mea de jos, ştergându-mi urmele de ruj.

Mi-am aşezat rochia la loc şi l-am certat că mă aţâţase şi mă înfierbântase.

— Asta a fost crud, *bărbate*, am zis şi am surâs.

N-aveam decât să mă prefac că sunt supărată, dar când am rostit cuvântul *bărbat* am simţit că aveam în stomac mii de fluturi.

— Avem restul vieţilor noastre ca să ne achităm unul faţă de celălalt.

Şi-a ridicat mâna în semn de pace. Am ezitat doar un moment, dar apoi mi-am împletit degetele cu ale lui.

A deschis uşa apartamentului şi am dat să-l sărut pe obraz, dar el s-a opus.

— Ce mai aştepţi? Hai să mergem să ne începem veşnicia.

Josh m-a luat în braţe, m-a sărutat şi m-a purtat în braţe tot drumul.

Mi-am acoperit mâinile cu gura ca să-mi înăbuş geamătul când am intrat în casa principală, unde am văzut feţele zâmbitoare ale prietenilor şi familiei noastre.

— Cum?

Josh m-a lăsat jos, m-a luat de mână şi m-a condus la scaunele noastre.

— Nu puteam să venim atâta drum şi să nu petrecem timp cu ei.

A ridicat din umeri când mi-a tras scaunul.

M-am aşezat, încă în stare de şoc.

— Dar efortul de a-i aduce aici, toţi banii...

— Nu te îngrijora în legătură cu asta, a zis mătuşa Ellen. Doar bucură-te de ziua asta.

Josh m-a sărutat pe buze şi s-a aşezat lângă mine.

Mătuşa Ellen radia. Faptul că ne aşezaserăm la masă, înconjuraţi de toţi oamenii pe care-i iubeam, mă făcea să mă simt ca la cina de Crăciun. M-am tot uitat la micul grup de nuntaşi, încă nevenindu-mi să cred.

— Ce e?

— Eu doar... cred că nu înţeleg. Pur şi simplu pare imposibil.

— Destul, a zis Maggie cu un rânjet. Ne-am dorit cu toţii să facem asta. Nu e ca şi cum Josh a trebuit să organizeze un exod în masă de la Philadelphia încoace pentru trei sute de persoane. Am închiriat o maşină şi i-am luat şi pe părinţii lui Josh.

— Asta chiar a fost amuzant, a mormăit Zane.

Mătuşa Ellen şi-a înghiontit fiul în coaste, încă zâmbind larg.

— Au! a făcut Zane şi s-a frecat la locul lovit.

Maggie a ridicat paharul cu şampanie.

— Pentru Josh şi Avery.

Toată lumea a făcut la fel, cu excepţia lui Zane. Mătuşa Ellen îl plesnise peste mână când se întinsese după paharul ei.

— Pentru Josh şi Avery, au zis părinţii şi prietenii noştri la unison.

M-am uitat la Mary care a luat paharul, dar apoi l-a pus la loc pe masă.

— Ai văzut asta? i-am şoptit lui Josh.

— Tocmai a făcut treizeci de zile de când nu mai bea. Cred că vrea să o ia de la capăt cu nepoţii ei.

M-am uitat la el.

— Atunci să-i dăruim câţiva.

18

Josh

M-am plimbat în sus şi-n jos până m-au durut picioarele, aproape muşcându-mi unghiile până la carne.

— O să faci o gaură în podea, a zis Quinn cu un căscat, rezemându-şi capul de cadrul uşii.

Lucrasem toată noaptea, mai era şi lună plină şi abia mă mai târam când mi-a sunat telefonul.

— Ar trebui să vii, a zis, încercând să-şi ascundă entuziasmul din voce.

— Pe bune? am întrebat, clipind să-mi ţin ochii deschişi.

— Pe bune.

M-am grăbit la laboratorul spitalului. Liftul mergea prea lent, aşa că am urcat scările două câte două şi am împins uşa.

Avery stătea în camera de aşteptare. Era în uniformă şi avea stetoscopul la gât.

— Ai intrat deja?

A clătinat din cap, prea entuziasmată ca să vorbească.

M-am uitat atent la fața ei, încercând să rețin cât de frumoasă era în acel moment.

— Ești incredibil de frumoasă, știi asta, da?

Mi-a aruncat o privire duioasă și a dat să spună ceva, dar asistenta a deschis ușa. S-a uitat la dosar și apoi i-a strigat numele de două ori:

— Avery Avery?

Avery a zâmbit și s-a ridicat, dar când am făcut la fel, asistenta a arătat către mine cu stiloul.

— Va merge repede, așa că mai bine așteptați aici. Ar fi mai bine.

— Ăă… sigur, am zis și m-am încruntat când Avery a dispărut într-un hol mic.

Mi-am trecut mâinile prin păr și m-am învârtit încolo și-ncoace cât am așteptat. Am jucat Angry Birds pe telefon și m-am tot uitat la ceas.

— La dracu', am șuierat printre dinți.

Pleoapele îmi erau ca de plumb și-mi cădeau peste ochii injectați de oboseală.

— O să vă anunțăm cum au ieșit analizele, doamnă Avery.

Frumoasa mea soție a pășit în sala de așteptare, superbă în uniforma ei mov. Am micșorat distanța dintre noi, am prins-o de talie și am sărutat-o pe frunte.

— Primim rezultatele în câteva zile, mi-a reamintit ea cu un zâmbet.

Fața mi-a căzut.

— Câteva zile?

— Te porți ca și cum n-ai mai fi trecut prin asta.

M-am încruntat, nemulțumit de faptul că mi se reamintise.

— Nu și prin partea asta.

Am rămas cu palma pe spatele ei cât ne-am îndreptat spre lift. Avery părea atât de fericită și le zâmbea tuturor pe lângă care trecea. O mamă cu o sarcină avansată aștepta alături de noi.

M-am aplecat și am șoptit în urechea lui Avery:

— O să se întâmple de data asta. Așa simt.

I-am apăsat abdomenul cu palma și ea și-a pus mâna peste a mea.

— Deocamdată nu vreau să sper prea mult.

— Eu da. Sper foarte mult. Asta e. Pot să fac pariu cu salariul meu.

S-a aplecat spre mine.

— Încetează, mi-a zis, și avea deja atitudinea unei mame.

Mi-a prins încheietura și s-a încruntat când s-a uitat la ceas.

— Trebuie să mă duc la lucru.

Am dat din cap, chiar dacă nu voiam să facă asta.

— Abia aștept să ai concediu maternal ca să te văd mai des.

— Îți iubești serviciul la fel de mult cum mi-l iubesc eu, a zis și a ieșit din lift.

Ușile s-au deschis și ea s-a dus spre urgențe, iar eu m-am îndreptat spre parcare.

— Te iubesc, mi-a zis și mi-a făcut cu mâna.

Am lăsat-o să plece fără prea mare tragere de inimă și am privit-o cum mergea pe coridorul lung, alb, până când uniforma ei mov a dispărut brusc în spatele unor uși de la capătul coridorului.

Mi-am căutat cheile și am zâmbit la gândul unei micuțe Avery care să alerge prin jur.

— Te rog, lasă să se întâmple asta, am șoptit.

Credeam că n-o să-mi mai doresc nimic altceva după ce o cerusem pe Avery de soție. Dar acum îmi doream să fie însărcinată cu copilul meu.

*

Dădusem drumul doar la robinetul roșu și nu umblasem la cel albastru, dar apa tot nu era destul de fierbinte ca să-mi calmeze mușchii dureroși. Am închis robinetul și m-am dus să iau un prosop, lăsând căldura să iasă ca să pot respira. Oglinda s-a aburit imediat și baia micuță s-a umplut cu aburi groși.

Dax era afară, lângă ușa de la baie, și dădea din coadă când am ieșit pe linoleum.

— Va trebui să aştepţi un pic, l-am avertizat.
Nu aveam chef să cobor două etaje ca să-şi facă el nevoile.
Şi-a dat capul într-o parte şi am râs. Prosopul gros de bumbac îmi ştergea picăturile de apă de pe corp, făcându-mi pielea de găină în aerul răcoros al dimineţii.

Toamna era anotimpul meu preferat şi anul ăsta urma să fie cea mai frumoasă toamnă. Căldura dispăruse suficient cât s-o lase pe Avery să înoate din nou în hanoracul meu supradimensionat. Îmi plăcea imaginea picioarelor ei goale ieşind de sub hanoracul meu când se trezea dimineaţa şi făcea cafeaua. Din păcate, turele se schimbaseră din nou şi eu lucram mai mereu nopţile.

Dax a scheunat când m-am înfăşurat cu prosopul şi am observat că era tare scurt. Ar fi trebuit să folosesc unul din prosoapele uriaşe pe care ni le făcuse cadou de nuntă doamna Cipriani. Avery le folosise pe cele două pe care le aveam şi le lăsase pe cele mici pentru mine.

— Vezi asta? am zis şi am arătat către teancul de prosoape din colţ, iar coada lui Dax a început să se mişte mai tare. Nu sunt căsătorit cu tine. Nu poţi să-mi spui ce să fac.

Am mers spre dormitor, lăsând urme ude pe podea. Am luat o pereche de pantaloni scurţi din coşul de rufe curate, m-am îmbrăcat cu ei, mi-am răsucit gâtul într-o parte şi am închis ochii când a trosnit zgomotos.

— Să mergem.

M-am dus după Dax în dormitor, i-am luat lesa, i-am prins-o de zgardă şi ne-am pregătit să coborâm afară.

Hope încerca să bage cheia în uşă. Avea un scaun de copil în mână şi se chinuia să ţină şi geanta. Abia se mutase în apartamentul de sub noi acum câteva săptămâni şi camera copilului ei era chiar sub dormitorul nostru.

— Lasă-mă să te ajut, am zis şi m-am dus, grăbit, spre ea.

I-am luat scaunul din mână şi i-am zâmbit copilului dolofan dinăuntru.

— Mulţumesc.

Şi-a dat părul roz de pe faţă şi a oftat exasperată când cheia a intrat, în sfârşit. A deschis uşa cu umărul şi mi-a făcut loc să intru.

Apartamentul ei era exact ca al nostru, doar că avea multe lucruri de bebeluş. Arăta ca un magazin pentru copii.

Hope şi-a lăsat geanta şi celelalte lucruri în bucătărie.

— Mulţumesc mult, Josh. Poţi să-l laşi jos, dacă nu te deranjează.

Am pus căruciorul pe podea şi am început să-i desfac curelele.

— Cum îţi place locul? am întrebat, zâmbindu-i băieţelului.

— E un cartier liniştit, a spus şi a râs. Presupun că eu sunt cea mai zgomotoasă de aici. Îmi pare rău. Toby încă nu doarme bine noaptea.

— Nu te îngrijora.

L-am scos pe băiat din scaun şi am rămas cu el în braţe.

Hope s-a uitat la mine.

— Oh. Sper că e OK că-l ţin.

Hope a zâmbit.

— Te place.

L-am săltat puţin. N-aveam nici cea mai vagă idee dacă era OK sau nu, dar părea că-i place.

— Sperăm să avem şi noi un copil în curând.

— Oh, a zis ea, surprinsă.

— Ce? am spus, săltându-l uşor pe Toby.

— Oh, nimic. Credeam că aveţi o relaţie temporară. N-o văd prea des pe Avery şi aleargă mereu dimineaţa.

Obrajii i s-au înroşit, stânjenită de cât de multe ştia.

— Avery lucrează ziua şi deocamdată eu lucrez noaptea. Dar relaţia cu Avery nu e temporară. E soţia mea.

— Soţie? Felicitări.

— Ştiu, nu e de nasul meu, am zis.

Hope mi l-a luat pe Toby din braţe.

— Voiam doar să spun că pari prea tânăr ca să fii căsătorit.

— Ăă... păi, când ştii, ştii.

— Mda... adică, aşa cred.

Hope şi-a pus fiul în leagăn şi l-a pornit să cânte. Era un cântec de leagăn şi Toby se uita uimit la lumini.

— Cea mai bună invenţie din lume.

Hope s-a întors spre mine.

— Ştii... Josh, şi eu am crezut odată că ştiu. Crede-mă, nu era deloc în planul meu să-l cresc pe micuţ de una singură.

Dax s-a frecat de piciorul meu, nerăbdător să coboare.

— Bine, căţeluşule. Hai la aer.

— Mulţumesc, Josh, eşti vecinul meu preferat.

Hope s-a ridicat şi a ţinut uşa deschisă pentru mine.

— Oricând... dacă aveţi nevoie de ceva... suntem sus.

— Cred c-o să ţin minte asta, a zis şi a dat din cap, zâmbind, iar eu am plecat din apartamentul ei.

*

Răcoarea de dimineaţă începuse să se risipească. Dax rătăcea pe aleea îngustă dintre blocuri, ducându-se spre curtea mică din spate. M-am gândit la Avery şi la posibilitatea de a avea un copil împreună. Aveam nevoie de o casă mai spaţioasă, cu o curte unde să poată să alerge şi destul de mare pentru un copac unde să prindem un leagăn. M-am uitat la stejarul cu trunchiul gros care oferea singurul loc umbros de acolo.

Nu eram sigur dacă proprietarul ne va permite să atârnăm de crengi vechiul leagăn de lemn pe care tata îl prindea pentru noi... *noi.* Am simţit un ghem în stomac şi am scuturat din cap ca să îndepărtez amintirea tristă a surorii mele.

Tata făcuse tot posibilul să ne ofere o copilărie perfectă. Toate orele petrecute împreună să demontăm motoare şi să le reconstruim nu era ca să ne rotunjim veniturile, ci ca să ne vindecăm. Asta ne ţinuse pe linia de plutire. În plus, era ceva la care mă pricepeam. Am

clipit, emoţionat. *Aş fi putut să fac cu uşurinţă acum acelaşi lucru şi mi-ar fi rămas mai mult timp pe care să-l petrec cu soţia mea.*

M-am întins şi am desprins o bucată mică din coaja bătrânului copac. Aveam nevoie de o casă a noastră, cu o curte largă şi nu un singur copac, ci mai mulţi. Puteam să mi-o imaginez pe Avery afară, bronzându-se şi lucrând în grădină, iar pe copiii noştri alergând în jurul ei şi jucându-se.

Era raiul pe pământ.

— Josh, a strigat Hope de la etaj.

Ţinea în mână o cutie de plastic albă, din care ieşea o antenă.

— Da? am spus, împărţindu-mi atenţia între ea şi Dax.

— Toby a adormit. Mă întrebam dacă nu vrei să vii la un pahar de vin sau bere sau de lapte praf dacă-ţi place...

A chicotit uşor.

Hope era o femeie frumoasă. În urmă cu un an şi jumătate, aş fi dus-o la mine-n apartament din prima noapte când s-ar fi mutat în clădire. Dar acum o priveam, vedeam că e atrăgătoare, dar nu mă simţeam atras de ea. Era ciudat şi era încă unul din lucrurile care mă asigurau că eram îndrăgostit de Avery.

— Nu pot, am zis. Mulţumesc pentru invitaţie.

Hope a dat din cap şi a zâmbit. Ştiam cum se simte şi singurătatea nu era cu siguranţă un lucru bun pentru o mamă singură.

— O să vorbesc cu Avery. Poate că trecem pe la tine weekendul ăsta?

Hope a râs şi s-a uitat în jos.

— Ăă, trebuie să lucrez în weekendul ăsta, dar poate altă dată. Ce program ai?

— Lucrez nopţile, de marţi până sâmbătă. Deocamdată.

— Şi Avery lucrează ziua?

Am dat din cap, ţinându-l pe Dax care trăgea de lesă.

— În general, da.

Hope a dat din nou din cap.

— Ne vedem mai încolo.

I-am făcut cu mâna şi m-am întors la Dax care stătea încovoiat şi făcea o mizerie urât mirositoare pe care eu trebuia s-o şterg.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Poate Hope o să-mi împrumute nişte scutece.

*

Am dormit toată după-amiaza, sperând să mă trezesc până când Avery o să-şi termine tura. Patru ore şi jumătate nu erau deloc suficiente. Devenise aproape imposibil să ne vedem în afara orelor de lucru.

M-am scărpinat în cap, m-am dat jos din pat şi mi-am pus treningul gri. Avery urma să ajungă în douăzeci de minute. Nu-mi reveneam din entuziasmul de a avea o casă, unde s-o privesc pe Avery crescându-ne copiii.

Am luat telefonul şi am tastat numărul lui tata. Am vorbit mult până ne-am decis că dacă mi-aş vinde maşina aş avea destui bani cât să dau un avans pentru casă. Ar fi trebuit să ne mutăm în afara oraşului, în suburbii, dar merita. Mi-am imaginat un garaj mare. Aş fi avut nevoie de un vehicul cu patru uşi când aveam să ne mărim familia.

Nu eram sigur ce-o să creadă Avery dacă mă apuc să repar maşini pentru un ban în plus, dar dacă totul mergea bine, puteam să-mi clădesc o afacere şi o carieră. Era un risc, dar dacă aveam răbdare şi dacă făceam lucrurile cum trebuie, am fi putut să petrecem mai mult timp împreună cu copiii noştri.

M-am dus la bucătărie şi am scos ingredientele pentru paste Alfredo, preferatele lui Avery. Era lună plină şi Quinn zisese că Deb se plânsese de un accident multiplu care avusese loc în acea seară. Probabil că Avery era epuizată. Dacă ţineam cont şi de stresul legat de analizele pentru care aşteptam răspuns, atunci probabil că era prea mult pentru ea.

Am pus pe masă setul drăguţ de farfurii cu flori, primit de la asistente ca dar de nuntă. Când s-a auzit maşina afară, reuşisem să atârn

câteva becuri albe de Crăciun, pentru atmosferă, ca să-i amintesc subtil de ziua când îmi devenise soţie. Speram să fie mai mult decât o simplă încercare de a o înveseli. Speram să vină acasă cu vestea că e însărcinată.

După câteva minute şi niciun semn de la Avery, m-am uitat pe fereastră. Nu auzisem maşina ei, ci pe a tipului de la 14B, care avea un Mustang. M-am încruntat. Mai aveam de lucru la maşină, dacă putusem s-o confund cu Mustangul ăla pipernicit.

Soarele apunea în spatele clădirilor de peste drum, lăsând în urmă nuanţe subtile de portocaliu şi albastru care păleau în întuneric, sparte în milioane de mici pete strălucitoare.

M-am uitat la ceasul pe care mi-l dăduse Avery de Crăciun. Amintirea m-a făcut să zâmbesc, dar zâmbetul mi-a dispărut când am văzut cât era ceasul.

Am scos telefonul şi i-am format numărul. Abia după patru apeluri, i-am auzit vocea. Părea grăbită şi copleşită.

— Ce faci, iubito?

— Ai văzut ştirile?

— Nu, iubito. Am făcut cina.

A gemut.

— Mor de foame.

— Să vin să-ţi aduc de mâncare? Pot s-o pun în sufertaşul pe care ni l-a făcut cadou mătuşa ta.

A oftat.

— Mersi. Dar nu am timp. Un autobuz plin cu bătrâni e la urgenţe. A fost un incendiu masiv la azilul Oakridge.

— Vrei să vin acolo?

— Nu, nu. Totul e sub control, dar n-o să ajung acasă prea curând.

M-am întors şi m-am uitat la luminiţele pâlpâitoare.

— E în regulă. Doar să mă ţii la curent.

— Aşa o să fac.

Telefonul s-a închis chiar când voiam să îi spun *Te iubesc*.

— Perfect, am murmurat şi am pus telefonul înapoi în buzunar.

— Nu e mare lucru, i-am șoptit lui Hope.

Încă se uita înspăimântată la Toby care reușise să adoarmă, în cele din urmă.

Îi ascultasem țipetele mai bine de o oră până m-am decis să cobor și să-i ofer ajutorul meu, chiar dacă asta însemna doar să i-l iau un pic din brațe până nu-și pierdea mințile.

L-am legănat, iar lui Toby îi curgeau balele pe mâneca mea, dar eram îngrijorat că s-ar putea trezi dacă mă opream.

Hope vorbea încet, rearanjându-și cocul și strângându-și halatul de baie. I-am zărit cămașa de noapte neagră, scurtă și picioarele goale.

— Ești un înger, Josh. Pe bune. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu erai acasă.

— Știi, am o prietenă, Cinda, care locuiește la trei străzi mai încolo. E bonă. Uneori are grijă și de Dax.

Hope s-a uitat la podea.

— Dacă nu acceptă ajutor de la stat, nu mi-o permit.

— Poate o să-ți facă o ofertă avantajoasă.

— Sunt convinsă că întreaga clădire ne urăște, a zis și a lăcrimat privindu-și băiatul. Probabil că Avery doarme cu dopuri în urechi.

— Avery e încă la lucru. A trebuit să facă tură dublă. Toby nu are cum s-o trezească.

— Nu știu ce altceva să mai fac. Adică, poate e ceva în neregulă cu el? Niciun copil n-ar trebui să fie treaz la trei dimineața.

Am ridicat din umeri.

— Cred că toți bebelușii plâng noaptea. Nu?

— Nu așa. Plânge de zici că-l omor.

— Avery s-ar descurca mai bine ca mine. Ar trebui s-o întrebi pe ea.

— De ce? Pentru că e femeie? Eu habar n-am ce fac și sunt mama lui.

— Nu, Avery lucrează tot timpul cu copii și bebeluși.

— Avery muncește mereu, a zis Hope. Nu cred c-o să primesc sfaturi de la ea prea curând.

— Știu, am zis, încercând să-mi ascund amărăciunea.

— Îmi pare rău. Probabil că ți-e greu.

Am ignorat-o. Căsnicia mea nu era treaba lui Hope.

— Poate că-i ies dinții.

M-am uitat la gura lui deschisă.

— Poți să-l pui în leagănul din camera mea, a zis Hope.

Am ezitat.

— Dacă se trezește?

— O să te ajut, a zis și s-a dus pe hol ca să-mi deschidă ușa.

M-am aplecat asupra leagănului care era luminat de o veioză mică în formă de inimă.

Când l-am așezat ușor pe spate, s-a mișcat și atât eu, cât și Hope ne-am ținut respirația și am rămas încremeniți. S-a frecat la un ochi cu pumnul lui mic și dolofan, apoi s-a relaxat și a adormit.

Am ieșit în sufragerie, râzând, iar Hope s-a așezat jos și a început să înfulece pastele Alfredo. Când m-a văzut c-o privesc, a făcut ochii mari și și-a șters gura cu mâna.

— Sunt așa stânjenită. Probabil că mănânc ca un câine turbat. Nu-mi vine să cred ce bucătar bun ești.

M-am așezat pe canapea lângă ea și mi-am luat și eu farfuria.

— Sunt mulțumit doar că se bucură cineva de mâncare.

19

Avery

Când în sfârşit am deschis ochii, partea de pat a lui Josh era goală. Am luat telefonul de pe noptieră, l-am dus la ochi şi am văzut că era zece dimineaţa.

— Josh? am strigat înainte să arunc aşternuturile de pe mine.

Era prea cald şi simţeam că iau foc.

M-am dus la bucătărie în picioarele goale şi m-am uitat în jur. Josh nu era acasă. Am verificat termostatul. Josh dormea mai bine când era răcoare. Probabil că-l trezise căldura.

Am deschis frigiderul şi am văzut un castron mâncat pe jumătate cu paste. L-am scos şi am văzut că mai rămăsese doar puţin. Am luat sos rece, spaghete şi pui, le-am pus într-o farfurie şi apoi în cuptorul cu microunde şi i-am trimis un mesaj lui Josh. Nu-i stătea în fire să plece fără să lase un bilet.

Cuptorul a făcut bip, dar când să-l deschid, am auzit că bătea cineva la uşă.

Mi-am aranjat cocul ciufulit, dar am renunţat după ce am văzut că aveam şi pijamaua şifonată. M-am uitat pe vizor şi am văzut-o pe noua vecină, Hope, cu o farfurie goală.

Lanțul de la ușă a zăngănit când l-am deschis și la fel și balamaua.

— Bună, a zâmbit larg Hope.

S-a uitat la mine din cap până în picioare, surprinsă.

— Credeam că ești la muncă.

— Am schimbat turele. Pot să… despre ce e vorba?

Mi-a dat farfuria și atunci am recunoscut modelul.

— Voiam doar să vă dau farfuria înapoi.

Am luat-o în mână, confuză.

— Mulțumesc.

A așteptat o clipă și apoi a vorbit din nou.

— Spune-i lui Josh că pastele sunt grozave. Ești o fată norocoasă.

— O să-i spun, am zis și am privit-o cum se întoarce și coboară săltând scările.

Am închis ușa și am dus farfuria la chiuvetă.

Ce naiba?

A sunat telefonul și m-am întins să-l iau, dar nu era Josh, ci de la spital.

— Nu, nu, am șoptit. Vă rog să nu mă chemați.

Am răspuns.

— Doamna Avery? a întrebat vocea de femeie de la celălalt capăt.

— Da.

— Bună ziua. Sunt Evelyn, de la biroul doctorului Weaver. Avem rezultatele de la analize. Sunteți pregătită?

M-am uitat în jur, la apartamentul gol și la farfuria goală.

— D… da.

— Felicitări! Sunteți însărcinată. Se pare că aveți între șase și șapte săptămâni. Să programăm o ecografie azi sau reveniți dumneavoastră cu un telefon?

— Hm, am spus și m-am scărpinat în cap. Lăsați-mă să vorbesc cu soțul meu și vă sun eu.

— Perfect. Pe curând.

A închis și am rămas singură în apartament, cu telefonul în mână. Apartamentul era tăcut. Nici măcar Dee nu era acasă. Probabil că plecase să plimbe câinele.

Am alergat la geam și am văzut că locul de parcare al lui Josh era gol. L-am sunat. A intrat mesageria vocală.

Bună ziua. Sunt Josh Avery. Probabil că sunt la muncă sau cu soția. Sunați-mă înapoi. Nu-mi verific mesajele.

— Bună, am zis și vocea mi-a sunat nesigură și tăcută. Aici e soția ta. Nu ești cu mine. Unde ești? Sună-mă.

Am pus telefonul pe masă, m-am uitat în jos și mi-am pus o mână pe abdomen.

— Sunt însărcinată, am zis către nimeni.

Buza de jos mi-a tremurat.

— Sunt însărcinată.

S-a deschis ușa și am auzit gheruțele lui Dee făcând zgomot pe pardoseală.

— Șșș, amice, i-a șoptit Josh când a intrat și el.

A înghețat când m-a văzut stând singură în bucătărie.

Apoi expresia i s-a îndulcit și a închis ușa.

— Bună, iubito. Mă gândeam că dormi.

— Sunt însărcinată.

Punga i-a căzut din mână.

— Pe bune?

— Pe bune.

A venit spre mine.

— Cum ai aflat?

— Tocmai m-a sunat asistenta doctorului Weaver. Au venit rezultatele la analizele de sânge. Sunt însărcinată. Vrea să programăm o ecografie.

Din trei pași mari a ajuns în fața mea și a îngenuncheat. Și-a pus mâinile pe șoldurile mele și obrazul pe abdomenul meu.

— Sunt siguri? Adică, *siguri* siguri?

Lanțul de la ușă a zăngănit când l-am deschis și la fel și balamaua.

— Bună, a zâmbit larg Hope.

S-a uitat la mine din cap până în picioare, surprinsă.

— Credeam că ești la muncă.

— Am schimbat turele. Pot să… despre ce e vorba?

Mi-a dat farfuria și atunci am recunoscut modelul.

— Voiam doar să vă dau farfuria înapoi.

Am luat-o în mână, confuză.

— Mulțumesc.

A așteptat o clipă și apoi a vorbit din nou.

— Spune-i lui Josh că pastele sunt grozave. Ești o fată norocoasă.

— O să-i spun, am zis și am privit-o cum se întoarce și coboară săltând scările.

Am închis ușa și am dus farfuria la chiuvetă.

Ce naiba?

A sunat telefonul și m-am întins să-l iau, dar nu era Josh, ci de la spital.

— Nu, nu, am șoptit. Vă rog să nu mă chemați.

Am răspuns.

— Doamna Avery? a întrebat vocea de femeie de la celălalt capăt.

— Da.

— Bună ziua. Sunt Evelyn, de la biroul doctorului Weaver. Avem rezultatele de la analize. Sunteți pregătită?

M-am uitat în jur, la apartamentul gol și la farfuria goală.

— D… da.

— Felicitări! Sunteți însărcinată. Se pare că aveți între șase și șapte săptămâni. Să programăm o ecografie azi sau reveniți dumneavoastră cu un telefon?

— Hm, am spus și m-am scărpinat în cap. Lăsați-mă să vorbesc cu soțul meu și vă sun eu.

— Perfect. Pe curând.

A închis și am rămas singură în apartament, cu telefonul în mână. Apartamentul era tăcut. Nici măcar Dee nu era acasă. Probabil că plecase să plimbe câinele.

Am alergat la geam și am văzut că locul de parcare al lui Josh era gol. L-am sunat. A intrat mesageria vocală.

Bună ziua. Sunt Josh Avery. Probabil că sunt la muncă sau cu soția. Sunați-mă înapoi. Nu-mi verific mesajele.

— Bună, am zis și vocea mi-a sunat nesigură și tăcută. Aici e soția. Nu ești cu mine. Unde ești? Sună-mă.

Am pus telefonul pe masă, m-am uitat în jos și mi-am pus o mână pe abdomen.

— Sunt însărcinată, am zis către nimeni.

Buza de jos mi-a tremurat.

— Sunt însărcinată.

S-a deschis ușa și am auzit gheruțele lui Dee făcând zgomot pe pardoseală.

— Șșș, amice, i-a șoptit Josh când a intrat și el.

A înghețat când m-a văzut stând singură în bucătărie.

Apoi expresia i s-a îndulcit și a închis ușa.

— Bună, iubito. Mă gândeam că dormi.

— Sunt însărcinată.

Punga i-a căzut din mână.

— Pe bune?

— Pe bune.

A venit spre mine.

— Cum ai aflat?

— Tocmai m-a sunat asistenta doctorului Weaver. Au venit rezultatele la analizele de sânge. Sunt însărcinată. Vrea să programăm o ecografie.

Din trei pași mari a ajuns în fața mea și a îngenuncheat. Și-a pus mâinile pe șoldurile mele și obrazul pe abdomenul meu.

— Sunt siguri? Adică, *siguri* siguri?

— Sunt siguri. Zice că am între şase şi şapte săptămâni. Ecografia ne va spune mai multe.

Mi-a sărutat abdomenul o dată şi apoi de încă trei ori, s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat. Braţele lui erau atât de strânse şi era aşa de fericit că aproape uitasem de farfuria din chiuvetă.

— Mai zi-mi o dată.

Am izbucnit în râs.

— Sunt însărcinată. Nu contează de câte ori zic, tot nu pare real.

S-a lăsat pe spate. Mi-a văzut expresia şi s-a îngrijorat.

— Nu eşti fericită?

— Ba da, am zis şi am dat din cap. Da, am spus emoţionată. Sigur că sunt fericită.

Josh m-a îmbrăţişat din nou.

— Exact când crezi că lucrurile nu pot merge mai bine, uite ce se întâmplă. Sunt atât de fericit, iubito.

S-a dat în spate puţin, cu pumnii în faţă.

— Sunt al naibii de fericit!

A alergat la geam şi a strigat:

— O să fiu tată!

Apoi s-a dus la uşă şi a urlat pe hol:

— O să fiu tată!

Am zâmbit şi am clătinat din cap. Josh m-a luat din nou în braţe, m-a ridicat şi m-a învârtit. Când am ajuns din nou cu picioarele pe podea, m-a sărutat puternic pe buze.

Zâmbetul i-a pălit.

— Ce e? E ceva ce nu-mi spui. Îmi dau seama. Ţi-au zis doctorii ceva?

A clipit repede.

— S-a întâmplat ceva cu copilul?

— Nu cred, am spus şi m-am uitat în jos. Mi-au zis doar cât are sarcina. Vor să sun şi să fac o programare, dar voiam mai întâi să vorbesc cu tine.

A înghiţit cu greutate.

— Despre ce? E normal să ceară o ecografie?

— Da.

M-am uitat la el încercând să văd dacă-i citesc ceva în ochi — vinovăţie, nevinovăţie, teamă, dar, în schimb, l-am văzut pe Josh, pe Josh al meu, bărbatul care mă iubea. Asta nu se schimbase.

— Unde ai fost?

Josh m-a lăsat jos şi a alergat să ia punga albă care-i căzuse. Era de la JayWok.

— Mi-ai zis azi-noapte că ţi-era poftă de pui cu orez prăjit.

— Pentru micul dejun?

A ridicat din umeri.

— M-am gândit că e romantic.

M-am chinuit să nu zâmbesc.

Fusese primul lucru pe care mi-l spusese după accident, răspunsul cu care începuse totul.

— Dar încă n-au deschis la ora asta.

— Le-am cerut să-mi facă o favoare.

— Îţi datorează o favoare?

— Suntem buni clienţi. Despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

M-am uitat la farfurie şi înapoi la el. În ziua nunţii îi promisesem să am încredere în el, aşa cum şi el îmi promisese să mă iubească doar pe mine. Era fericit că vom avea un copil. Nu puteam să trag concluzii pripite.

— Voiam doar să vorbim despre turele tale ca să programăm o ecografie.

— Lucrez nopţile, iubito. Stabileşte o dată şi sunt acolo.

L-am îmbrăţişat strâns şi mi-am presat obrazul de pieptul lui.

— O să fim părinţi, Josh.

A răsuflat.

— Nu. O să fim nişte părinţi grozavi. Mă gândeam că poate… ar trebui să căutăm o casă.

Mi-am dat capul pe spate.

— Nu ne permitem o casă.

— Dacă vând maşina am avea aproape tot avansul pentru o căsuţă în suburbii. Am primi o reducere.

— Şi cum ai ajunge la muncă?

A ridicat din umeri.

— M-ar aduce Quinn.

— Va face naveta Quinn până la Haddonfield?

Josh s-a strâmbat.

— Mă gândeam mai degrabă la Devon sau Blue Bell.

M-am uitat la el.

S-a lovit cu palmele peste şolduri:

— OK, Cherry Hill.

— Vrei să ne mutăm în Jersey?

Vocea mi s-a ridicat cu o octavă.

— Bine, nu te stresa. Nu trebuie să vorbim despre asta chiar acum. Dar dacă găsesc o casă frumoasă într-un cartier drăguţ..., ne gândim la asta.

Am oftat.

— Deja lucrez cincizeci-şaizeci de ore pe săptămână, Josh.

— Ştiu.

— Nu avem destule economii nici dacă-ţi vinzi maşina şi apoi stresul de a avea o singură maşină la trei persoane...

— OK, a zis. Respiră adânc. O să fac un calcul şi dacă nu ne iese, nu facem asta.

M-am uitat la el.

— Ştiu că vrei tot ce e mai bun pentru copil şi eu vreau acelaşi lucru. Dar nu putem să schimbăm totul într-o zi.

— Ai dreptate. E prea devreme. O să mă ocup de asta. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Am dat din cap.

— Mulţumesc.

M-am uitat la farfuria cu mâncare răcită, trântind uşa când am deschis cuptorul.

— Îmi pare rău că n-a rămas mai mult.

A ridicat sacoşa.

— Am cumpărat tăiţei.

— Da, am spus şi am luat punga.

M-am uitat la el, incapabilă să tac:

— Aşadar, lui Hope i-au plăcut pastele?

A ridicat din umeri şi a scos o cutie cu tăiţei din pungă.

— Le-a înfulecat pe loc. A fost cam dezgustător.

— Când? I-ai dus tu?

Mi-a dat cutia şi beţişoarele de plastic.

— Copilul ei plângea, tipul de la 2E striga să înceteze. Mi s-a făcut milă de ea. Aveam o tigaie plină, tu erai la lucru, aşa că i-am dus de mâncare şi l-am legănat pe copil. Plângea de... nu ştiu... de vreo două ore. Nu ştiam dacă mă întorc acasă înaintea ta.

Am ridicat din sprâncene.

— Înaintea mea?

A oftat şi s-a gândit.

— Da, m-am dus cam la trei dimineaţa şi m-am întors acasă pe la patru.

— Erai la ea în apartament la trei dimineaţa?

A ezitat.

— Da, eram treaz. Tu nu erai acasă. Toby plângea de vreo oră. M-am gândit c-aş putea să ajut. Mă place.

— Te place.

Josh s-a uitat în jur, confuz.

— Cum de ştii că te place? Ţi-a zis el?

A chicotit.

— Nu, iubito, are cinci luni. Hope mi-a zis.

Mi-am ridicat bărbia şi am simţit că-mi zvâcneşte o venă de iritare.

— Bineînţeles că ţi-a spus.

Josh a clătinat din cap.

— Iubito, nu e vorba de asta.

— Nu e OK să fii în apartamentul unei femei singure la miezul nopții. Nu-ți dai seama? Și să-i mai și duci mâncarea mea preferată, iar mie să nu-mi lași mai nimic!

Am simțit că-mi iau foc obrajii.

— Avery, îmi pare rău. N-aş fi mâncat dacă ştiam.

— Nu despre asta e vorba.

— Bine.

Am respirat adânc, apoi am luat farfuria goală.

— A adus-o azi. Se gândea că sunt la lucru. Sunt femeie, Josh. Lucrez cu zeci de femei şi i-am văzut privirea. Nu e prietena ta. Are nevoie de un tată pentru copil.

— Haide, Avery, nu e corect.

— Eşti tată, dar Toby nu e copilul tău.

— Exact, a zis Josh şi a venit lângă mine. Vom avea un copil. Nu pe ea o vreau, a zis şi s-a încruntat, cu ochii la uşă.

Mi-a mângâiat abdomenul prin materialul bluzei. M-a sărutat în colțul gurii şi apoi s-a aplecat, sărutându-mă pe gât.

— Ai ziua liberă.

— Până la cinci.

— Mănâncă şi hai să mergem în pat.

Am strâns din buze şi m-am uitat în altă parte, încercând să rămân furioasă. Ştiam că nu mă înşală, dar fusese o prostie să meargă în apartamentul ei.

— Nu.

Josh mi-a lins gâtul cu limba, apoi lobul urechii, muşcându-l uşor. S-a retras şi mi-a sărutat pielea în acel loc.

— Te vreau. Doar pe tine. De prima dată când te-am ținut în brațe.

M-am uitat la el şi m-a sărutat deschizându-şi gura. Am făcut la fel şi limba i s-a strecurat înăuntru. L-am atins pe față, iar mâinile i-au alunecat pe sub bluză, pe abdomen.

— Eşti familia mea, Avery. Acest copil este familia noastră.

Am zâmbit şi el a desfăcut capacul cutiei cu tăiței, lăsând să iasă aburi. Stomacul meu a gemut.

Am luat bețişoarele şi am început să mănânc.

— Oh, Doamne, am mormăit. Nu mi-am dat seama ce foame îmi era.

— Hrăneşte bebeluşul, a zis Josh zâmbind. El... sau ea o să fie cât un tanc.

— Aflăm în câteva săptămâni, am zis cu gura plină.

— Vezi că e fierbinte. Nu sunt sigur că pot să aştept să termini înainte să te duc în pat.

— Dacă încerci să-mi iei mâncarea, ultima ta grijă va fi să mă auzi vorbind cu gura plină.

Josh şi-a ridicat mâinile şi a făcut un pas în spate.

— Era o glumă, iubito. Pot să te ajut dacă vrei.

Josh a luat nişte tăiței, iar eu m-am lăsat pe spate cu gura larg deschisă. Am chicotit când a ratat de câteva ori, dar în cele din urmă a reuşit.

Am terminat micul dejun, m-am spălat pe față şi pe dinți şi m-am băgat în pat lângă bărbatul meu. Corpul îi era mult mai cald când stătea în pat şi avea toată pielea acoperită cu o peliculă subțire de sudoare.

— Va trebui să dăm drumul la aerul condiționat.

Josh şi-a înălțat capul şi s-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă.

— Serios?

— Serios. Poți? Te rog?

— Ştii că n-o să mă cert pentru asta. O să-mi placă la nebunie sarcina ta.

— Însărcinată.

Josh s-a dus la termostat, a pornit aerul rece, şi s-a băgat la loc în pat, lângă mine.

— Da, însărcinată. Am creat o viață împreună. Ce nebunie! a zis Josh, admirativ.

— Să vezi nebunie când vom încerca să-l creştem.

Josh a zâmbit şi mi-a masat gâtul, iar eu m-am holbat la tavan, gândindu-mă la copilul nostru.

*

— V-ați gândit deja la un nume? ne-a întrebat asistenta care trecea cu aparatul peste gelul pe care mi-l întinsese cu câteva momente înainte pe burta mea abia puțin umflată.

Camera era în obscuritate, dar îi puteam vedea buclele care-i încadrau fața.

— Da, am zis, cu mâna sub cap.

M-am aplecat spre Josh, încercând să văd mai bine.

— Joshua Todd dacă e băiat.

I-am zâmbit lui Josh.

— O să-l cheme Todd, ca pe tata.

— Poți să vezi, iubito, m-a întrebat Josh care se uita fix la imaginile alb-negru de pe ecran.

Asistenta a apăsat pe câteva taste și apoi a zâmbit.

— Și dacă e fată?

— Penelope Anne, a răspuns Josh. O să-i zicem Penny.

A continuat să se uite la ecran, dar mă mângâia cu degetele prin păr.

Asistenta a arătat spre ecran.

— Ei bine… ea este bănuțul vostru norocos[4].

A zâmbit și Josh a râs.

— E fetiță? a întrebat și m-a luat de mână.

— Da. E fetiță.

S-a întors spre noi și a înghețat imaginea, apoi a scris „fetița Penny" cu litere mari, albe, pe ceea ce păreau a fi organele unei fetițe.

— Aia e… ?

— Arată ca un hotdog sau ca un hamburger, în funcție de direcție, a zis asistenta.

Josh s-a șters repede la ochi.

— Vai, iubitule, am spus și l-am strâns de mână.

4 Joc de cuvinte: în engleză, „Penny" înseamnă ban și e folosit și ca nume propriu pentru persoane de genul feminin. (N. red.)

Mi-a luat degetele și mi le-a sărutat.

— Pare ireal. Ai văzut?

Se uita la imaginea alb-negru, unde se vedea fetița noastră mișcându-se încolo și încoace.

— Ce e asta? a întrebat Josh, uitându-se îngrijorat la ecran.

Asistenta a râs.

— Sunt un fel test Rorschach mișcător. Fiica dumneavoastră e OK.

I-am zâmbit.

— Sunt atât de obosită. Cred că mă dă gata, am zis și am căscat, dar Josh tot mai părea îngrijorat.

— Ai grețuri dimineața?

Am dat din cap că nu.

— Nu. Mă simt perfect.

— Ești norocoasă.

M-am uitat în sus la Josh, a cărui față era parțial umbrită în camera mică, întunecată. Privea atât de intens ecranul că îmi părea rău să-l întrerup.

— Celelalte asistente îmi spun că e ciudat să nu am grețuri.

Asistenta a clătinat din cap.

— Nu e prea obișnuit, dar poți să te simți norocoasă. Din când în când mai vine câte o mamă care are energie, nu are deloc grețuri și nici n-ai zice că e însărcinată până nu începe să i se vadă burta.

M-am uitat în jos.

— Am doar o umflătură.

— Este o chestie micuță și mișcătoare, a zis asistenta și mi-a arătat-o, chicotind.

Josh a râs, uimit.

— E atât de ciudat s-o văd mișcându-se pe ecran, deși eu nu-i simt mișcările.

— O s-o simți. Ar trebui s-o simți deja, dar fiecare sarcină e diferită, a zis asistenta și a oprit aparatul.

Ecranul s-a înnegrit și mi-a șters pielea cu o cârpă.

Josh m-a ajutat să mă ridic.

— Fetița e OK?

Asistenta a zâmbit.

— O să-i trimit imaginile doctorului și el vă va spune tot.

— Dar..., a zis Josh îngrijorat.

— Fetița e OK?

Asistenta s-a uitat în jur. Nu știam la cine, pentru că eram doar noi în cameră. S-a aplecat.

— E perfect sănătoasă din punctul meu de vedere.

Josh a oftat și m-a ajutat să mă ridic, apoi m-a sărutat pe frunte.

— Mulțumesc.

— Felicitări!

Asistenta ne-a arătat drumul și, în drum spre urgențe, lui Josh i-a sunat telefonul. S-a uitat, și-a dat ochii peste cap și l-a pus pe difuzor.

— Alo?

— Josh? Sunt Hope. Azi lucrezi?

— Sunt la o programare cu Avery, de ce?

A ezitat.

— Ah, e OK.

— Are numărul tău de telefon? am șoptit.

A ridicat degetul.

— Ai nevoie de ceva?

Hope a oftat.

— Toby are febră și e mai agitat decât de obicei. Mă întrebam dacă n-ai putea să iei niște scutece în drum spre casă. Mărimea trei.

M-am strâmbat.

— Ăă... sigur. Pot să fac asta. Vreo anume marcă de scutece?

— Luvs, te rog. Îți mulțumesc mult de tot.

Josh a închis telefonul și m-am uitat la el.

— Ce să fac, iubito? E bolnav și ar trebui să-l târască la supermarket în țipete dacă nu-i ajut.

— Nu țipă. L-ai auzit țipând? E ciudat pentru un copil care a avut deja colici.

Privirea lui Josh s-a înduioșat.

— Aș vrea să te ajute cineva dacă eu n-aș fi prin preajmă.

— Crezi că Hope m-ar ajuta? am întrebat, sarcastică.

Josh a deschis ușa.

— Da. Cred că da. E o persoană drăguță, Avery. Ți-ar plăcea dacă ai ajunge s-o cunoști.

M-am așezat pe locul din dreapta și am așteptat ca Josh să urce și el în mașină.

— Dacă ar fi fost interesată să mă cunoască, m-aș fi împrietenit cu ea. Nu-ți dai seama, Josh? Nu poți să fii atât de orb.

— Lucrez noaptea. Se întâmplă des să fiu liber când și ea e liberă. Altfel, te-ar stresa pe tine să-i faci comisioane.

M-am încruntat.

— E prima dată când te-a rugat ceva?

— Ăăă... nu. Dar uneori sunt ocupat.

— Josh! Nu ești soțul ei! N-o mai ajuta!

— OK, Avery. Nu te supăra. O să mă ocup de asta.

— Păi ar fi cazul, am zis și m-am lăsat pe spate, în scaun.

20

Josh

Am dus sticla la buze și am lăsat berea să-mi curgă pe gât, ca să-mi mai calmeze mâncărimea. Iarna venise și trecuse. Aerul de martie era călduț, dar încă purtam vechiul hanorac. Mirosea ca Avery.

— Nu-ți mai plac shoturile? m-a întrebat Ginger, care curăța barul cu o cârpă.

Zâmbea, dar în ochi i se citea cât de lungă fusese ziua de muncă.

— Aveam nevoie de o schimbare, am răspuns și am înclinat din nou berea ca să citesc eticheta.

— E totul OK cu tine și cu bătrâna doamnă?

Am dat din cap și m-am gândit la ce cuvinte folosise. Ginger îl cunoscuse recent pe Bear, un motociclist idiot, care se spăla rar. Deja o molipsise.

— E un pic stresată.

— Hormonii.

Am dat din cap și am mai luat o gură. Era ceva mai mult decât sarcina. De fapt, Avery se bucura de fiecare moment, în ciuda durerilor care veneau la pachet cu cele treizeci și două de săptămâni ale

sarcinii. Dar, pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai agitată. Începuse chiar să aibă halucinaţii, care erau din ce în ce mai frecvente.

Era al naibii de înfricoşător, dar fuseserăm la doctor, care-i făcuse toate analizele posibile şi singura variantă care ne mai rămăsese era să încercăm nişte medicamente pe care nu voia sau nu putea să le ia.

— Nu sunt doar hormonii, Ginger.

— Cum au ieşit analizele?

Am ridicat din umeri şi am mai luat o gură.

— Din cauză că hormonii fluctuează, doctorul nu prea vrea să-i dea un diagnostic. La RMN nu s-a văzut nimic. Încep să cred că e doar în capul nostru.

— Lucrează la fel de mult? Asta nu e bine.

— Nu.

O convinsesem să mai renunţe la muncă pentru că stresul părea să înrăutăţească lucrurile. La început, Avery nu voia să asculte, până când a văzut ce speriat eram de ce putea să i să-ntâmple ei şi fetiţei.

M-am dus cu gândul la Kayla, la cum ar fi arătat azi, când ar fi împlinit douăzeci şi trei de ani. Întotdeauna simţeam un nor negru pe 6 martie, de ziua ei, dar anul ăsta era şi mai rău, ştiind că în curând va veni pe lume fetiţa de care va trebui să am grijă. Îmi făceam griji că Penny va moşteni ghinionul meu.

Mă întrebam dacă avea să semene cu mine, cu păr negru şi ochi albaştri, şi să-mi aducă aminte de Kayla. Poate chiar va avea cârlionţi ca sora mea, de care-o trăgeam şi râdeam când se răsuceau la loc.

M-a trecut un fior când mi-am amintit de cârlionţii Kaylei uzi şi întinşi pe iarbă.

— Acum mă urmăreşti?

M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Hope aşezându-se pe un scaun lângă mine şi legându-şi părul roz în coadă. Încă mai purta tricoul alb şi colanţii negri de la uniforma de chelneriţă.

— Am ajuns prima aici. Nu funcţionează aşa când urmăreşti pe cineva.

Am ridicat un deget ca să-i indic lui Ginger că mai voiam un rând. S-a uitat la Hope şi apoi a ridicat din sprânceană.

— O să plătesc şi băutura ei, am zis, simţind cum whisky-ul şi berea îmi ardeau venele.

— Mersi, a zis Hope şi şi-a dat părul de pe umeri pe spate.

— Unde e Toby?

— E cu Cinda. Femeia aia e pâinea lui Dumnezeu. Mersi că mi-ai zis de ea. Toby o iubeşte.

Am dat din cap şi am cojit eticheta de pe bere.

— E grozavă cu copiii.

— Mersi şi că m-ai lăsat să-ţi folosesc uscătorul. Cred că va trebui să caut unul la second hand. Îmi e greu să car toate rufele ude la spălătorie, cu Toby după mine.

— E OK.

— E ciudat că are mai multe haine decât mine? Am cinci cămăşi albe pentru muncă, două perechi de jeanşi, şase tricouri, doi pantaloni scurţi din bumbac, două cămăşi de noapte, o cămaşă, o rochie neagră elegantă, patru perechi de şosete, două sutiene, zece chiloţi.

S-a strâmbat.

— Eşti sărac când ştii exact câte haine ai.

— Prefer să-i zic stilul minimalist.

— Ce s-a întâmplat?

Hope şi-a lovit umărul de mine. M-am legănat pe scaun.

— Te îngrijorează c-o să devii tată?

Am clătinat din cap, cu ochii la tejgheaua de lemn din faţa mea. Nu eram îngrijorat pentru mine. Mi se făcea rău doar simţind c-o înşel pe Avery cu gândul.

— Am văzut cum te porţi sub presiune. O să te descurci. Şi dacă ai nevoie de ajutor… îţi sunt oricum datoare.

Cuvintele lui Hope nu m-au ajutat şi strânsoarea din piept a devenit tot mai puternică.

Ginger a pus băuturile în faţa mea şi s-a uitat când la mine, când la Hope.

— Josh, a zis Ginger, pe un ton de avertisment. Poate ar trebui să-ți chem un taxi.

Am ignorat-o. Nu făceam nimic rău. Nici măcar nu era ceva plă-nuit. M-am uitat la Hope care mi-a zâmbit cum o făcea Avery pe vremuri.

Ginger s-a dus în cealaltă parte a barului, uitându-se din când în când la mine între comenzi.

— Deci, dacă nu te îngrijorează că devii tată, atunci ce e?

— Crezi în blesteme? am întrebat și am băut din bere.

— Blestem tot timpul, a glumit ea, făcându-mă să râd.

— O să beau pentru asta.

Hope și-a ridicat paharul și a așteptat să fac la fel. Am ciocnit, mi-am dat capul pe spate și am băut.

Hope s-a strâmbat.

— Deci… ai furat vreo comoară care nu trebuia și acum te caută pirații?

— Ceva de genul acesta, am zis și am mai luat o gură. Nu știu. Doar că pare că indiferent ce fac…

— Nu te mai chinui. Ai totul și te simți ca și cum nu ai merita. Am dreptate? Așa că acum cauți vreun defect, ceva pe care să dai vina când fugi la St. Louis?

— St. Louis?

Am ridicat din sprânceană și am mai luat o gură.

— Nu acolo fug *toți* tații neputincioși?

Și-a rotit paharul, cu bărbia sprijinită în mână.

— Îmi pare rău. Nu ești ca el. Nici pe departe. Nu sunt sigură că ești apreciat suficient.

Pentru o clipă nu m-am mai simțit exclus din propria-mi viață.

— Tipul era un idiot.

— Nu e nevoie să-mi spui. Am trăit cu el.

A chicotit, mi-a luat berea din mână și a terminat-o ea.

Râsul mi-a înghețat când am dat cu ochii de o față familiară care stătea la bar. Carissa Ashton se uita la mine intens.

— La dracu', am mormăit, dând din cap în direcția ei.

A zâmbit larg și s-a îndreptat spre mine.

— Cine e? a întrebat Hope în șoaptă.

— O agățătoare de prima mână.

— Nu mă așteptam să te văd aici, Josh, a zis Ashton, apoi a văzut-o pe Hope. Cine e *prietena*?

— Hope, Carissa Ashton. Ashton, ea e Hope, vecina mea.

— Oh, a făcut Ashton și i-a întins mâna lui Hope, care a strâns-o fără tragere de inimă. Eu lucrez cu *soția* lui Josh, Avery.

— Drăguț, a zis Hope și a ridicat paharul ca să-l vadă Ginger.

— Chiar, ce mai face soția ta, Josh? Arată de parcă o să nască dintr-o clipă-n alta.

— Nouă săptămâni, am mormăit, urând faptul că trebuia sa fac conversație cu ea.

De când începuse să se vadă sarcina, Ashton nu rata nicio ocazie să vorbească despre kilogramele lui Avery.

Ashton a rânjit când și-a dus paharul de martini la buzele nefi-resc de roz.

— Spune-i c-o salut dacă se întâmplă s-o vezi în seara asta.

— De ce n-aș vedea-o?

Ashton a ridicat din umeri inocent, uitându-se la Hope.

— Pari ocupat.

Am oftat, dat fiind că băutura îmi luase din răbdarea pe care o aveam de obicei față de Ashton.

— Du-te dracului. Și când ajungi acolo, du-te din nou dracului până te întorci. Și o să te *întorci* pentru că nu mă lași *dracului* nicio-dată în pace.

Ashton s-a întors cu spatele, prefăcându-se că nu la ea țipasem. S-a dus înapoi la locul ei de la bar, cu un rânjet satisfăcut.

Hope a căscat ochii.

— Asta a fost…

— O prostie, am zis. Ashton e o cățea răzbunătoare.

M-am ridicat de pe scaun.

— Mai bine mă-ntorc acasă.

Hope s-a ridicat și ea.

— Ai condus până aici? m-a întrebat, dând peste cap și ultimele picături din pahar.

Mi-am scos portofelul din buzunarul de la spate, aruncând banii pe tejghea.

— Mda.

— Eu am venit cu taxiul. Ar trebui să te duc acasă. Trebuie să ajungi întreg înapoi la Avery.

M-am gândit o clipă, apoi am dat din cap.

— OK.

I-am dat cheile lui Hope, știind că Ashton înregistrează fiecare mișcare. Chiar dacă Avery ar ști adevărul, tot ar durea-o. Între sarcină, migrene și halucinații, devenise foarte fragilă.

*

Am deschis ușa de la micul nostru apartament și m-am strecurat înăuntru. Luna se ascundea după nori, luminile erau stinse și din cauza asta îmi era greu să-mi găsesc drumul. Am auzit ghearele lui Dax pe linoleum și asta m-a ajutat să mă orientez. M-am aplecat și l-am mângâiat, lăsându-l să-mi lingă degetele recunoscător.

— Unde e Avery? l-am întrebat în drum spre dormitor și m-am oprit puțin când am auzit un foșnet care mi-a atras atenția.

Ușa de la baie era întredeschisă. Am deschis-o, am aprins lumina și am văzut-o pe Avery pe podea, cu genunchii la burtă și cu fața plină de lacrimi.

— N-a pierdut deloc timpul, nu? am întrebat-o și am îngenuncheat în fața soției mele.

— Pleacă, a suspinat ea și și-a șters obrajii cu mâna.

— Nu eram acolo cu Hope.

M-am aplecat până am ajuns la nivelul ei și am văzut că strângea mobilul în mâna stângă.

— O conversație în miez de noapte? am întrebat și i-am luat telefonul.

— Nu, m-a avertizat ea.

Avea ochii larg deschiși, o privire sălbatică, iar rimelul îi era întins peste tot.

— OK.

M-am așezat pe podea și mi-am încrucișat picioarele.

— Avery.

— Am zis nu.

— Vreau doar să vorbim.

— Pare că ai vorbit destul de mult în seara asta.

Am râs, încercând s-o înveselesc.

— Da, am vorbit cu ea. Și tu vorbești toată ziua cu alți bărbați, dar știu că pe mine mă iubești. Și ești singura femeie pe care am iubit-o, pe care *o s-o* iubesc vreodată.

— Mda, a zis și a înghițit în sec, înainte să se uite din nou la mine. Știu că nu le-ai iubit pe femeile de dinaintea mea, dar asta nu te-a împiedicat să te culci cu ele. De ce ar fi diferit acum?

— Datorită *ție*.

A clătinat din cap. Părul ei de culoarea grâului îi cădea pe față, nelăsându-mă s-o văd bine.

— Nu-i face bine copilului să te superi.

Corpul i-a fost cuprins de suspine și și-a pus brațele în jurul genunchilor, îmbrățișându-se strâns.

— Te rog să vorbești cu mine, Avery. A sunat Ashton? Ce a zis? Orice ar fi, pot să-ți explic. Întreab-o pe Ginger. A fost acolo și a văzut totul. Eram la bar să beau, a venit Hope, am stat de vorbă, apoi a venit Ashton și a început să ne facă probleme. I-am zis să se ducă dracului și am plecat. Sfârșit.

Am auzit o bătaie în ușă care mi-a distras atenția o clipă, dar apoi m-am uitat din nou la Avery.

— Iubito…

— Avery? s-a auzit vocea lui Deb și ușa din față s-a luminat.

— Aici, a strigat Avery.

S-a uitat, iar trădarea i se citea în ochi.

— Ce faci? De ce e Deb aici?

Avery s-a ridicat în picioare.

— Avery? a întrebat Deb și s-a oprit când și-a văzut prietena. Ești gata?

— OK, am zis, încercând să nu intru în panică. Gândește-te puțin. Sun-o pe Ginger. Poate să-ți explice.

— Nu mă interesează niciun fel de poveste pe care o inventezi cu Ginger. E prietena ta, Josh. Nu a mea.

Rămăsesem fără suflu, vorbele ei mă loviseră dur.

— Trebuia să-mi dau seama. Distruge tot.

Avery și-a mijit ochii.

— Cine? Ce?

— Sunt blestemat, Avery.

Am început să vorbesc fără să știu ce spun.

— Ar fi trebuit să-ți spun până acum, dar am sperat că dacă mă port bine cu tine… eu… distrug tot ce ating.

Avery s-a întors spre mine.

— *Blestemat*? Crezi că e amuzant?

— Sora mea, părinții mei, Brooke, copilul… sunt pedepsit pentru ce i-am făcut Kaylei.

— Nu ești pedepsit. Erai doar un puști.

— Credeam că dacă mă port bine cu tine, dacă nu fac prostii, poate…

M-am uitat în jos.

— Ghinionul e o scuză folosită de lașii care nu-și asumă responsabilitățile pentru propriile acțiuni.

— Nu înțelegi, Avery, am zis și m-am întins după ea. Pare o nebunie, dar am trăit asta. Lucruri rele se întâmplă oamenilor la

care țin. De asta nici nu mi-a mai păsat de nimeni până nu te-am cunoscut pe tine.

— Lucruri rele se întâmplă, Josh. Dar nu poți să renunți la alegerile corecte.

Avery s-a aplecat stângaci să ia o geantă pe care n-o remarcasem până atunci, lângă ușa dormitorului.

Deb părea tristă. Și-a pus brațul pe umerii lui Avery și a condus-o afară.

Am alunecat de-a lungul peretelui, cu mâinile în păr.

— Pot să repar asta, mi-am șoptit mie însumi. O să repar asta.

Am văzut cum lumina din sufragerie se reflecta într-un lănțișor de argint de pe măsuța de cafea.

Lănțișorul cu bănuțul lui Avery zăcea pe sticlă. Inima a început să-mi bată cu putere și am închis ochii.

— Ce dracu' fac?

M-am ridicat și m-am dus împleticindu-mă până la lănțișor. Sub el era o pereche de chiloți roșii de dantelă care sigur nu-i aparținea lui Avery. I-am luat și i-am răsucit în mână.

— Ce dracu'?

Am auzit o bătaie în ușă și am alergat să deschid. Avery n-ar fi ciocănit, dar în acel moment nu-mi păsa. Tot ce voiam era să-mi văd soția în ușă.

— Bună, a zis Hope.

Mi-a văzut mutra și și-a vârât capul pe ușă.

— Ești singur?

— Nu pot să vorbesc acum, am spus și m-am întors să închid ușa.

Nu s-a închis. În schimb am auzit pașii lui Hope.

— Ăăăă, ăia sunt ai mei… în mâna ta.

M-am oprit și m-am uitat la chiloți, încercând să-mi păstrez calmul.

— Ce caută chiloții tăi la mine în apartament?

A ridicat din umeri, părând stânjenită, dar fără să-și ceară scuze.

— Probabil că i-am lăsat la tine în uscător.

— Soția mea i-a găsit. M-a părăsit, Hope.

Hope a făcut un pas către mine.

— Îmi pare foarte rău. Pot s-o sun dacă vrei.

M-a atins pe umăr.

— A fost așa irațională, chiar și pentru o femeie însărcinată. E… nu voiam să spun asta înainte, dar e rea cu tine. Îmi pare rău să te văd mereu abătut. Ești așa de bun și așa de iubitor. Avery nu vede asta. Nu cred că va vedea vreodată. Vrei să vin să vorbim? Toby doarme.

Pentru prima dată am zărit dorința din ochii lui Hope.

— Vreau să te ajut să te simți mai bine. Putem să stăm pe canapea sau să facem ce vrei tu, Josh. Uneori avem nevoie de o noapte în care să nu ne gândim la nimic. Haide. Nu trebuie să te gândești la nimic. Tot ce vreau e să te simți bine.

Hope și-a pus mâna pe pieptul meu și pe abdomen. S-a uitat la gura mea și și-a lins buzele.

Când s-a aplecat, m-am ferit repede.

— Ai făcut-o intenționat.

— Ce? a spus ea, prefăcându-se surprinsă.

— Mi-ai spus mai devreme exact câte perechi de chiloți ai. I-ai lăsat intenționat ca să-i găsească Avery.

— Josh, a zis ea, ești supărat, ești ridicol.

I-am aruncat chiloții, lovind-o în față.

I-a luat de pe jos.

— Afară! Ieși până nu te dau eu afară!

— Ești nebun, a zis, îndepărtându-se.

S-a oprit în hol.

— Tu și Avery vă potriviți.

— Da, așa e, și i-am trântit ușa în față.

*

Mâinile mi-au tremurat când am dus la gură al cincilea pahar cu băutură, închizând ochii când licoarea mi-a ars gâtlejul. Mai rămăsese foarte puțin pentru că dădusem gata aproape toată sticla. Am aruncat sticla, care a căzut cu zgomot.

A trebuit să încerc de două ori să mă ridic în picioare, împiedicându-mă și chinuindu-mă să rămân drept. Lumea din jur era în ceață și se învârtea, iar eu clipeam ca să-mi rețin lacrimile.

Obținusem tot ce-mi dorisem vreodată. O avusesem pe Avery, femeia pe care n-o meritasem niciodată, și un copil. Cumva reușisem să distrug totul.

Am scos cheile de la Dodge-ul Durango, neagră, mașina noastră de familie, pe care te puteai baza. Un alt vis care se năruise. Reușisem să-mi vând mașina avantajos, dar după ce am plătit pentru noua mașină și am cumpărat câteva lucruri pentru fetiță, nu-mi mai rămăseseră destui bani să închiriez un magazin până găseam o casă potrivită unde să ne creștem copiii.

În loc să stăm mai mult timp împreună, ne vedeam din ce în ce mai puțin. Munceam mai mult ca să avem mai mulți bani. Și chiar dacă o făceam pentru un viitor mai bun, tot se sfârșise rău. Distrusesem totul, indiferent cât mă luptasem să țin totul împreună.

Un ciocănit în ușă m-a făcut să mă întreb dacă Avery mai simțea oare că asta era și casa ei. *Își lăsase cheile aici*? M-am uitat în jur, dar n-am putut să mă concentrez.

— Haide, frate, s-a auzit vocea lui Quinn din hol. Deschide ușa.

Am simțit că mi se frânge inima. Simțeam nevoia să aud vocea soției mele. Trebuia să știu că e OK. M-am împleticit prin cameră și am descuiat ușa.

Quinn a trecut pe lângă mine, clătinând din cap.

— De data asta ai făcut-o de oaie, m-a certat el.

— Unde e? Am nevoie s-o văd. Mi-am dat seama de ce e așa supărată. A găsit chiloții lui Hope în uscătorul pe care i-l dădusem mai devreme să-l folosească. Hope a făcut asta intenționat, iar Avery a știut tot timpul. Trebuie să-i spun.

Quinn s-a întors spre mine, dar furia era mai puternică decât mila.

— Trebuie s-o laşi puţin în pace, frate. Deb e foarte îngrijorată pentru ea. Şi eu. Nu e prea bine. Are nevoie de timp să se gândească.

— Poate să-şi ia un răgaz, poate să facă exact ce vrea, dar trebuie să ştiu că se întoarce.

Am văzut muşchii încordându-se pe faţa lui Quinn.

Am început să mă panichez.

— Se întoarce, nu?

Quinn a ridicat din umeri şi a pus jos o geantă de voiaj.

— Nu ştiu. Deb n-a dormit de douăzeci şi patru de ore pentru că e cu ochii pe ea.

— Ce? Are gânduri sinucigaşe? Are migrene şi halucinaţii, Quinn. Nu i-ar face rău copilului.

Quinn a desfăcut geanta.

— N-ai fost în preajma ei. În primele trei ore a fost isterică. Nu puteam s-o calmăm. Vorbea prostii despre spital şi despre cum nimic nu e real. A fost foarte ciudat.

Am încercat să mă lupt cu ceaţa care mă făcea să gândesc cu dificultate. Eram din nou furios pe mine. *Dacă venea Avery acasă şi mă găsea aşa?*

— Ar trebui să te speli, omule, a zis Quinn, dezgustat. Ar fi devastată să te vadă aşa.

S-a dus la coşul cu rufe curate.

— Nu poate să mă urască mai mult ca acum.

M-am uitat la mâinile mele, deschizându-le şi am văzut sânge pe degete. După ce băusem cam jumătate din sticla de whisky, îl dusesem pe Dax afară şi mă hotărâsem să pocnesc copacul din grădină.

Quinn s-a uitat la mine şi a dat din cap. Apoi a îndesat nişte bluze de-ale lui Avery în geantă.

— Nu la fel de mult cum te urăşti tu, presupun.

— Nu am înşelat-o. *Ştie* asta. Doar că… are o perioadă mai grea.

— Îmi pare rău să spun asta, frate, dar toate semnele indică o altă concluzie. Poate că trece printr-o perioadă mai grea, cum zici tu, dar femeile care nu sunt lovite la cap au fost suspicioase şi cu dovezi mai puţine.

— Chiar *trece* printr-o perioadă mai grea.

— Nu o ajuţi dacă inventezi scuze. Are nevoie să discute cu cineva. Are nevoie de tratament, Josh, nu s-o scuzi în faţa lumii.

— Nu o scuz. N-a făcut nimic rău.

— Ştiu, Josh, dar asta — şi a arătat la masa răsturnată şi la sticlele goale — n-o ajută.

— Ştiu.

— Atunci încetează să-ţi mai fie milă de tine şi fă ceea ce trebuie.

— Ştiu!

M-am prăbuşit pe marginea patului, cu capul plecat şi toată lumea din jurul meu prăbuşindu-se.

— Nu ştiu cum.

Vocea mi-a devenit ca o şoaptă pentru că mi-am adus aminte de Kayla. Nici pe ea nu putusem să o ajut.

— Revino-ţi din beţie şi du-te la ea. O să te asculte.

— Nu va face asta. Mă urăşte.

Am închis ochii şi am lăsat lacrimile care-mi înţepau ochii să-mi şiroiască pe faţă.

— E speriată, Josh. Nu-nţelege ce se întâmplă cu sănătatea ei şi acum şi căsnicia i se duce de râpă. Poate că e furioasă, dar are nevoie de tine.

Am dat din cap şi am înghiţit cu greutate

— O să… o să fac un duş să-mi revin. Faci tu nişte cafea, te rog?

M-am uitat la Quinn care stătea în faţa mea, cu geanta în mână.

— Culcă-te. Nu pleacă nicăieri.

M-a atins pe umăr şi apoi a dispărut pe uşa de la dormitor. După câteva clipe, am auzit uşa de la apartament închizându-se şi am căzut pe saltea, lăsându-mă cuprins de tristeţe.

Deşi eram ameţit de la băutură, mi-era imposibil să dorm. Aţipeam şi mă trezeam, visând că Avery venea acasă sau având coşmaruri că nu se mai întoarce. Când soarele a răsărit, în sfârşit, m-am uitat la telefon. Era şapte şi patru minute dimineaţa. Nu era prea devreme să merg la Quinn. Probabil că Avery se trezise deja. Poate că şi ei îi fusese dor de mine.

M-am spălat, m-am bărbierit, m-am spălat pe dinţi, simţindu-mă ca înainte de prima noastră întâlnire. Am căutat cămaşa care-i plăcea ei şi mi-am dat cu parfumul despre care zicea că o făcea mereu să nu-şi poată lua mâinile de pe mine. Dacă era să o cuceresc înapoi, aveam nevoie de tot ajutorul posibil.

Mi-am pus jeanşii şi pantofii, mi-am luat portofelul, telefonul, cheile şi m-am dus la uşă. Am deschis-o, simţindu-mă oarecum încrezător. Avery mă iubea şi ştia că nu mă interesează Hope.

Cheile mi-au căzut din mână când am recunoscut-o pe femeia care stătea în hol, umflată şi roşie de la urcatul scărilor.

— Avery, am zis.

21

Avery

Geanta mi-a alunecat când am luat-o de pe masă şi a ajuns pe podea. M-am ghemuit, am adunat banii şi guma de mestecat, gemând când a trebuit să mă ridic din nou în picioare.

— Lasă-mă să te ajut, a zis Josh.

— Mă descurc, am gemut eu.

— Putem să vorbim?

— Mi-am uitat vitaminele şi azi lucrez.

— Lucrezi? Avery, eşti cu nervii la pământ. Deb ţi-a luat pulsul azi-dimineaţă?

— E un pic mărit, am zis şi mi-am dat părul de pe faţă. Hai să nu ne prefacem că-ţi pasă.

— Ascultă doar ce am de zis.

Arăta atât de epuizat, de disperat, că aveam nevoie de toate forţele ca să nu-i cad în braţe. Dar trebuia să fiu puternică pentru Penny. Trebuia să plec de lângă bărbatul în care nu aveam încredere, care nu mă respecta şi care nu respecta nici promisiunile pe care mi le făcuse, chiar dacă el era tatăl fetiţei mele.

Am trecut pe lângă Josh spre dormitor ca să caut o uniformă care să mi se potrivească.

Josh stătea în uşă şi se uita la mine cum mă schimbam din hainele de gravidă în uniforma care aproape plesnea peste burta mea umflată.

Josh a zâmbit şi ochii injectaţi i s-au umplut cu lacrimi.

— Te iubesc.

Am oftat şi m-am uitat în jos la burtă, fiindcă nu mai puteam să văd podeaua.

— Te rog, nu. Îmi îngreunezi situaţia. Asta a fost alegerea ta, nu a mea.

— Încerci aşa de mult să nu plângi, încât mă faci să-mi doresc şi mai mult să te ţin în braţe.

— Trebuie să ajung la spital într-o oră. Nu pot să fac asta acum.

Am ezitat, ştiind că voi spune lucruri cu care, dacă Josh va fi de acord, va fi începutul sfârşitului.

— Tu trebuie să… Penny şi cu mine nu putem să stăm la Deb. Trebuie să-ţi iei lucrurile până mă întorc acasă.

S-a înfuriat.

— Ce? Nu, Avery. Nu ne dai nicio şansă.

— Ba ţi-am dat o mulţime de şanse.

— Nu plec. Nici tu nu pleci, a zis Josh, cuprins de agitaţie. Dacă mă laşi să-ţi explic…

M-am ridicat şi am luat geanta din pat, ţinând-o la piept. Prin deschizătura fermoarului era gata să cadă portofelul, dar am reuşit să-l bag la loc.

Aveam ochii umflaţi şi, când m-am ridicat, aerul rece mi-a trecut peste abdomen. Am încercat să-mi acopăr burta, dar uniforma era prea mică.

Josh a venit spre mine cu o privire speriată.

— O să plec. Mă duc la Quinn şi poţi să stai aici să te gândeşti. Nu poţi să conduci aşa, iubito, e o nebunie.

Am simţit că-mi pierd răbdarea.

— Oh, *acum* îți pasă de mine și de Penny? Strici totul, Josh! Te-am iubit!

— Nu știu cum să te fac să mă crezi. Știu că toate lucrurile care s-au întâmplat te-au făcut să te gândești că e ceva între mine și ea. Tot ce pot să fac e să-ți promit...

— Vine un moment, Josh, când trebuie să încep să-mi ascult instinctele. Nu pot să stau cu tine doar pentru că te iubesc. Acum trebuie să mă gândesc la Penny.

— OK. Putem să vorbim mai târziu. Plec eu.

— Ți-ar plăcea asta? Nu? Să fugi la ea când eu stau acasă, în timp ce copilul nostru crește și ei să-i pară rău că ai o soție nebună.

Am simțit că mă lasă puterile și că furia mi se risipește.

— Nu ești nebună, Avery. Îmi dau seama de ce ești supărată. Dar toate acele lucruri... sunt multe, dar pot fi explicate.

Mi-am stăvilit lacrimile.

— Oh, să te ia dracu' pe tine și explicațiile tale.

Am luat cheile de pe masă și m-am îndreptat spre ușă.

Josh s-a așezat în fața mea.

— Nu pot să te las să pleci așa.

A încercat să mă prindă de umeri, dar i-am dat peste mâini.

— OK, OK. Nu te ating. Dă-mi cheile și plec eu.

— Nu mă *lași* să fac nimic, i-am zis printre dinți. Și să nu ai tupeul să te prefaci că-ți pasă de noi când i-ai tras-o femeii care stă lângă noi! Toată lumea m-a avertizat în privința ta, dar i-am ignorat.

Râuri de lacrimi au început să-mi șiroiască pe obraji.

— Sunt însărcinată și mai sunt doar câteva săptămâni până la nașterea copilului tău. Ai tot ce spui că ți-ai dorit vreodată, Josh! Nu poți să-ți retragi cuvintele.

— Știi că e periculos să conduci, a zis el, încercând să-și păstreze calmul.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul și s-a așezat în fața mea.

— Gândește-te un pic la asta, Avery. Ceva nu e în regulă. Uită-te adânc în inima ta și spune-mi dacă tu crezi că sunt capabil să fiu un așa nenorocit.

M-a privit atent, așteptând să-mi schimb părerea.

Am clătinat din cap, epuizată. M-am frecat la tâmple.

— Migrenă? m-a întrebat și mi-a atins umerii.

Când și-a dat seama că n-o să mă lupt cu el, m-a tras încet la pieptul lui.

— Lasă-mă să-ți aduc ceva.

Am clătinat din cap.

— Avery, doctorul a zis că e OK să iei ceva.

Am dat din cap din nou.

— Nu.

— Îți aduc niște apă.

S-a dus la bucătărie, a deschis frigiderul și a scos o sticlă cu apă. S-a întors și mi-a întins-o.

— Ia o gură, iubito.

M-am uitat la sticlă și apoi la el.

— De acum trebuie să am singură grijă de mine.

A clătinat din cap.

— Avery, nu poți să te duci la muncă așa.

Am dat din cap.

— Ai dreptate.

Am luat mobilul și am sunat-o pe Michaels, care era mereu dornică să facă de gardă.

— Mulțumesc, a zis Josh când am terminat conversația.

— N-am făcut-o pentru tine. Mă duc la Deb. Vreau să fii plecat când mă întorc.

Expresia i s-a schimbat.

— Nu plec. N-am făcut nimic rău. Nu renunț.

— E apartamentul *meu*.

— E apartamentul *nostru*.

Am oftat. Capul mă durea prea tare ca să continui să mă cert.

— Mută-te cu Hope. Cel puțin așa o să fii aproape de Penny.
Obrajii lui Josh s-au aprins și a lovit cu pumnul în masă. Rănile de la degete i s-au deschis din nou.

— Nu ești o mamă singură, Avery! Ești *soția* mea. Nu facem asta. Nu s-a întâmplat nimic! Nu ai capul limpede, nu-l ai de mai multă vreme. Am încercat să ignor, dar e deja prea mult. Dacă mă părăsești, o să sun doctorul. O să le spun tuturor despre halucinații. N-o să te lase să ai custodia lui Penny.

Am rămas cu gura căscată, simțindu-mă ca și cum m-ar fi lovit în față.

— Ești un ticălos egoist.

Sprâncenele i s-au apropiat și a inspirat adânc. I-a căzut o singură lacrimă pe obraz.

— O să fac tot ce trebuie ca să țin familia unită. După ce te odihnești, o să vezi lucrurile altfel. Aveai dreptate în legătură cu Hope. Putem s-o confruntăm împreună, dacă asta vrei. Pot să repar asta, Avery.

— Nu, Josh. De data asta nu mai poți.

M-am întors și m-am dus la ușă. A alergat după mine și și-a pus mâna pe metalul rece.

— Te rog, m-a implorat el. Te rog să nu faci asta.

— Dacă nu te furișai cu femeia aia, aș fi putut să te rog și eu același lucru. Și nu am fi ajuns în situația asta.

Am prins mânerul și Josh a făcut un pas în spate pentru că nu voia să mă țină cu forța. După ce am trântit ușa, Josh a deschis-o din nou și a ieșit pe hol.

— O să fiu aici când te întorci, iubito. Ai grijă.

Am coborât scările, mi-am șters lacrimile și am ieșit din bloc. Am rămas la intrare și m-am uitat în jur, la felul în care lumea își vedea în continuare de treburi fără să știe că a mea tocmai se prăbușise.

Mașina a pornit imediat, hârâind când am băgat-o în viteză, și am plecat. Am lăsat în urmă cartierul și am dat drumul la muzică, tot schimbând canalele până am găsit ceva mai vesel. Am mers cu mașina prin Philadelphia, până ce luminile de pe străzi au început

să pâlpâie și spatele a început să mă doară. M-am frecat pe burtă și m-am întors spre casă, sperând că Josh se mutase la Quinn cu mare parte din lucrurile sale.

Cerul era negru și stelele începuseră să străpungă întunericul când am încetinit la un semafor, așteptând să se schimbe culoarea roșie. Vedeam etajele superioare ale spitalului deasupra vârfurilor copacilor și apoi m-am uitat jos și am simțit că Penny se mișca înăuntrul meu. Când mi-am dat seama unde sunt, am început să suspin. Se vedeau indicatoarele arterelor Holly Road și Jackson Avenue, intersecția unde începuse totul.

— Nu e adevărat, am zis și am început să plâng.

Halucinațiile, migrenele. Începuse totul de la nuntă.

— E doar un vis urât, am zis, inspirând de mai multe ori.

Un nou hohot de plâns mi-a zguduit trupul.

— Pur și simplu vreau să mă trezesc.

M-am prăbușit cu capul pe volan.

— Pur și simplu vreau să mă trezesc.

Am închis ochii și am văzut imagini din camera de spital, am clipit și m-am văzut din nou în mașină. Poate că Josh avea dreptate, poate că înnebuneam. Totul se dusese de râpă de la accident. Poate că-mi imaginam lucruri. Nebunii nu știu că sunt nebuni.

Privirea încețoșată mi-a devenit iar clară și am văzut un cerculeț la picioarele mele. M-am aplecat, am luat bănuțul și m-am jucat cu el în palmă.

Am simțit că rămân fără aer și un vaiet mi-a izbucnit din piept, străpungând noaptea. Două lumini strălucitoare s-au apropiat și mi-am ținut respirația, închizând ochii.

M-am trezit gâfâind de groază, ținându-mă de ambele mânere ale patului de spital. În jurul meu se auzeau bipuri din toate părțile și m-am uitat în jos. Nu mai aveam uniforma și purtam o cămașă de spital. Mi-am pus mâna pe abdomenul plat. Nu mai era nici Penny.

Am izbucnit în plâns, acoperindu-mi fața, și Michaels a intrat în fugă.

— Avery?
Puteam doar să plâng.
Michaels striga frenetic pe hol.
— S-a trezit! Avery s-a trezit!
A intrat alergând și mi-a verificat semnele vitale.
— Știi unde ești? a întrebat cu vocea calmă.
— La spital, am spus.
O doctoriță a dat năvală în cameră. Avea părul negru, strălucitor, până la umeri și o aluniță mare într-o parte a bărbiei.
Mi-a pus o lumină în ochi, apoi a închis-o și și-a pus stetoscopul în urechi.
— Poți să-mi spui cum te cheamă?
— Avery... Avery, am zis, ferindu-mă de lumină.
— Mă bucur să te întâlnesc în sfârșit, Avery. Sunt dr. Weaver. Ai avut un accident de mașină.
M-am încruntat, confuză.
— Am așteptat să te întorci printre noi.
Și-a frecat stetoscopul de uniforma ei albă și mi l-a băgat sub cămașă, pe piept.
— Poți să inspiri adânc?
Am făcut cum mi se spusese.
— Penny... bebelușul e în regulă?
Vocea mi-era întretăiată, speriată că i-am rostit numele cu voce tare.
Dr. Weaver și-a scos stetoscopul din urechi.
— Avery, mai avem de făcut niște analize, dar trebuie să stăm de vorbă. S-ar putea să ai un șoc.
Buza de jos mi-a tremurat și apoi mi-am acoperit fața, iar lacrimile au început să-mi curgă printre degete.
— Puteți să-l chemați pe soțul meu?
Dr. Weaver m-a atins pe umăr.
— Avery..., a zis pe un ton extrem de îngrijorată. Nu ești căsătorită.

Nu ești căsătorită.
M-am uitat în sus și am clipit:
— Ba da, sunt.
Am arătat spre Michaels.
— Cheamă-mi soțul, te rog. Probabil că e foarte îngrijorat. Trebuie să-i spun eu despre Penny. Trebuie să-i spun ce am făcut.
Am început să plâng și dr. Weaver m-a mângâiat pe picior.
— Dă-i un sedativ ușor. Am nevoie de analize de sânge și de o tomografie. Vreau să văd cum se vindecă contuzia.
— Contuzia? am întrebat-o pe Michaels când pleca din cameră. Asta am pățit?
Dr. Weaver mi-a zâmbit liniștitor.
— Ai dormit ceva timp, Avery. Corpul tău s-a vindecat.
M-am uitat la ea, simțind cum ceva întunecat și înspăimântător mă apăsa pe piept.
— Vă rog să-mi găsiți soțul.
Și-a strâns buzele, încercând să înțeleagă teama ce mi se citea în ochi.
— O să fac tot posibilul.
Am rămas singură în camera întunecată, aceeași cameră pe care o văzusem de atâtea ori în halucinațiile mele. Același tapet care acoperea camerele de la recuperare, aceeași cameră în care mă trezisem după accident. M-am uitat în jur după geantă, telefon, ceva. Eram înconjurată doar de monitoare, aparate și de un tapet urât.
Michaels a venit în ușă.
— Avery, ți-o mai amintești pe Deb?
M-am șters pe față.
— Da, poți s-o chemi?
— E aici. Poate să intre?
Am dat din cap și am privit-o pe Deb intrând în cameră. Și-a acoperit gura și a alergat să îngenuncheze lângă mine.
Mi-a luat mâna în mâinile ei. Slăbise și avea părul mai lung.
— Doamne, colega, ai dormit cel mai lung somn cu putință.

— Te rog să-l chemi pe Josh, am zis, cu un nod în gât. Nu am telefonul şi ştiu că e foarte îngrijorat.

— Josh? a întrebat Deb, clătinând din cap.

— Da, Josh. De ce se poartă toată lumea atât de ciudat?

— Josh Avery? a zis şi s-a uitat la mine cu îngrijorare.

— Deb, opreşte-te! Mă sperii de moarte!

— Avery, a zis, cu vocea nefiresc de liniştitoare. Josh Avery e peste drum.

M-am ridicat.

— Spune-i că m-am trezit. De ce nu-l aduce nimeni? Nu vrea să mă vadă? Mi-a zis să nu plec şi am pierdut copilul. Mă urăşte, nu?

Eram din ce în ce mai panicată.

— Scumpo, a spus şi a făcut o pauză, încercând în mod clar să găsească cuvintele potrivite. Josh e în cealaltă cameră, vizavi.

Am apucat-o de braţ.

— E rănit? Deb? Du-mă la el!

Michaels mi-a injectat în perfuzie sedativul recomandat de dr. Weaver.

— Nu, am zis, luptându-mă cu ea.

Mi-a administrat medicamentele şi a făcut un pas în spate, cu o privire tristă şi confuză.

— Nu!

M-am uitat la Deb.

— Am nevoie să-l văd.

— Odihneşte-te, dragă, a zis, cu mâna în părul meu. Odihneşte-te. O să-l vezi mâine când te trezeşti.

Deb s-a uitat la Michaels, care a clătinat din cap şi a plecat din cameră.

Ochii mi-au devenit tot mai grei şi am plonjat în întuneric. N-am plâns, n-am simţit, n-am visat. Doar am dormit.

*

Când ochii mi s-au deschis, în cele din urmă, îmi aminteam doar un moment de panică înainte să fiu sedată. Deb stătea într-un scaun şi răsfoia o revistă *Cosmopolitan*.

Cearşafurile au alunecat pe saltea când m-am ridicat şi Deb a lăsat deoparte revista, grăbindu-se să mă ajute.

— Bună dimineaţa, rază de soare, a zis. Vrei să ridic jaluzelele?

Am dat din cap.

A mers la fereastră şi a ridicat jaluzelele, lăsând soarele să intre. Dincolo de fereastră se vedea un panou mare de publicitate pentru J.C. Penny.

Am privit chiorâş până ochii mi s-au obişnuit cu lumina şi mi-am dus mâna la piept unde ştiam că am lănţişorul.

— L-am lăsat.

— Ce? a zis Deb, stând lângă mine pe pat.

— Lănţişorul cu bănuţ pe care mi l-a dat Josh. Ne-am certat. L-am lăsat când m-am năpustit afară din apartament.

Deb părea încurcată.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Ochii lui Deb se mişcau neliniştiţi, tot încercând să spună altceva.

— Dr. Weaver a trecut azi-dimineaţă. Toate analizele au ieşit grozave. Azi te mută la etajul doi.

— La recuperare?

— Trebuie să-ţi refaci muşchii de la picioare, Avery. Nu va dura mult. Apă? a zis şi mi-a turnat într-o cană mare înainte să-i răspund.

M-am uitat pe fereastră, simţindu-mă copleşită de emoţii. Ieri fusesem aşa de grăbită să renunţ la viaţa mea cu Josh. Azi aş fi făcut orice să mă întorc la ea.

Mi-am atins abdomenul, simţindu-mă mai singură ca niciodată. Îmi pierdusem părinţii, prietenii, dar asta era mult mai rău. Lacrimile îmi curgeau pe obraji.

— Dr. Weaver a făcut o programare cu dr. Livingston şi dr. Brock pentru după-amiaza asta.

— Cine sunt ăştia? am întrebat şi am pufnit.

— Dr. Livingston e neurolog, a ezitat Deb. Dr. Brock e psihiatru.

Când am dat să protestez, Deb mi-a prins mâna în mâinile ei.

— Nu te judecă nimeni, Avery. Corpul tău a trecut prin atâtea. E oricum un miracol că ai supravieţuit. Creierul tău a făcut ce a trebuit ca să te distragă cât te vindecai. Sunt atât de multe lucruri despre creier pe care nu le ştim. E important să le spui totul.

— Vreau să-l văd pe soţul meu.

Mi-am luat mâinile din mâna ei şi mi-am acoperit faţa. Pieptul şi faţa mă dureau de la cât plânsesem după soţul şi fiica mea.

Deb doar a dat din cap, privindu-mă cu simpatie.

— Deb, am zis, pe un ton foarte serios. Mă duci să-l văd pe Josh?

— Da, a zis, tristă, dar asta te va necăji.

— Du-mă la el.

Josh era singurul care putea să mă calmeze.

Deb mi-a periat părul murdar, l-a împletit şi mi-a ţinut o cană cu apă cât m-am spălat pe dinţi. Mi-a dat un prosop.

— Spală-te pe faţă până găsesc un scaun.

M-am şters cu prosopul moale. Nu voiam să mă uit în oglindă.

— Gata?

Mi-a luat perfuzia într-o mână şi cu cealaltă mână a împins de cărucior.

Am dat din cap. Când am trecut pragul camerei şi am ieşit pe hol, ceva din mine s-a aşezat la loc.

Senzaţia că era ceva în neregulă dispăruse.

Deb a trecut pe lângă patru camere şi s-a oprit.

— Eşti sigură, Avery? Chiar cred că trebuie să-ţi mai dai un răgaz. Eşti confuză şi…

— Sunt sigură, am zis şi am pus mâna pe cadrul uşii.

Cu greutate, m-am împins singură până în cameră. Am rămas fără suflare când i-am văzut corpul lui Josh. Era întins pe spate, legat de tot atâtea tuburi şi aparate ca mine, cu ochii închişi, iar pieptul i se ridica şi cobora.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat încet, căutându-i mâna.

Degetele lui păreau străine în mâna mea şi nu avea verigheta de aur pe care i-o dădusem în ziua nunţii. M-am uitat la propria mână, care şi ea era goală. *De ce a trebuit să te cerţi cu el? De ce n-ai putut să vorbeşti cu el ca să rezolvaţi lucrurile?*

— Eraţi amândoi în drum spre casă de la muncă. Ai oprit la intersecţie, în faţa unei dube, şi maşina ta a fost proiectată în cea a lui Josh. Maşinile erau prinse una în alta.

— Nu, Deb, ce s-a întâmplat de data *asta*?

— Asta s-a întâmplat de data *asta*, Avery. Colegul lui, Quinn, a zis că atunci când a sosit la locul accidentului, eraţi amândoi inconştienţi, dar că maşinile voastre erau atât de prinse una în cealaltă încât degetele voastre se atingeau.

— Colegul? Vrei să spui *iubitul* tău, Quinn?

Deb s-a uitat la mine amuzată.

— Nu, scumpa.

M-am uitat în jur.

— Cum nu? Te vezi cu Quinn de aproape doi ani.

Deb a chicotit, dar când şi-a dat seama că sunt serioasă ,s-a încruntat. A clătinat încet din cap.

— Da, am zis, aplecându-mă şi ţinându-l pe Josh de mână. Josh, trezeşte-te. Trebuie să le spui. Nu sunt nebună.

M-am uitat la Deb.

— Ce s-a întâmplat cu Penny?

A clătinat din cap şi a ridicat din umeri.

— Cine e Penny?

— Copilul nostru. Al lui Josh şi al meu. Eram însărcinată în 31 de săptămâni, Deb. Am pierdut-o? Mi-au luat-o?

Deb a încercat să mă scoată de acolo, dar m-am prins de pătura lui Josh. A îngenuncheat lângă mine.

— Avery, nu ai fost însărcinată. Nu ai fost căsătorită cu tipul ăsta, a zis şi a arătat spre Josh.

— Încetează, am zis, simţind cum mă cuprinde tot mai mult panica.

— Amândoi aţi fost implicaţi în accident şi amândoi aţi fost în comă.

Am clătinat din cap.

— Minţi.

— Avery, a zis şi mi-a atins mâna. Aş minţi despre ceva atât de dureros? Ai fost inconştientă timp de şapte săptămâni.

— Şapte săptămâni? Sunt cu Josh de doi ani. Am ieşit la întâlniri. Ne-am logodit. Îmi amintesc ziua nunţii şi ziua când am aflat că sunt însărcinată. N-a fost un vis, Deb. Aş şti diferenţa dintre un vis şi o amintire. S-a întâmplat.

M-am uitat disperată la Josh.

— Te rog, trezeşte-te. Trezeşte-te şi spune-le. Îmi e aşa de frică.

— Avery… Avery, trebuie să ne întoarcem la tine în cameră. Trebuie să-ncerci să mănânci ceva. Ai nevoie de odihnă.

Mi-am dus mâna lui Josh la obraz şi am închis ochii.

— Trezeşte-te, Avery. E doar un vis urât. Trezeşte-te! Trezeşte-te! am ţipat.

— Bine, scumpo, a zis Deb şi m-a luat de lângă Josh. Vizita s-a terminat.

M-am întins spre el, disperată.

— Josh! *Josh*!

22

Josh

— Știu că mi-ai zis că i-ai preluat tura, dar n-a venit acasă. Unde ar putea să fie?

— N-am văzut-o toată noaptea, mi-a zis Michaels.

I-am mulțumit și am închis telefonul, plin de îngrijorare.

L-am sunat pe Quinn și am început să mă plimb agitat până a răspuns.

— V-ați certat din nou?

— Quinn, Avery a plecat cu mașina și nu s-a întors. Au trecut mai bine de patru ore și nu răspunde la telefon.

— Calmează-te. Sunt sigur că umblă cu mașina și că a pierdut noțiunea timpului.

— Ai văzut în ce stare era. Dacă a făcut pană și are telefonul descărcat? Dacă a făcut un accident?

— Ai sunat la spital?

— Da.

Îmi mușcam degetele, continuând să mă învârt de colo-colo.

— Michaels i-a preluat tura și mi-ar fi spus dacă Avery ar fi fost adusă la spital.

— Și poliția?

Vocea îi era precaută.

— Și să le spun că m-am certat cu soția și că nu se mai întoarce la mine? Or să-mi râdă în nas.

— Spune-le, a zis pe un ton coborât, că a avut niște probleme în ultima vreme și că ai motive să fii îngrijorat pentru siguranța ei.

M-am prăbușit pe canapea, cu capul în palme.

— Nu e atât de rău, m-am mințit singur.

— Nu poți s-o protejezi dacă minți la infinit pentru ea, Josh. Poate c-o să se supere, dar așa e cel mai bine.

Am dat din cap, chiar dacă nu mă putea vedea, simțind că mi se taie respirația.

— Trebuie să faci asta, Josh. E cel mai bine pentru Penny.

— Știu, am șoptit.

Am lăsat telefonul jos și l-am închis cu lacrimi în ochi. Totul se prăbușea atât de repede.

Avery n-avea să mă ierte niciodată pentru asta, dar trebuia să aleg între siguranța ei și căsnicia noastră.

Degetele îmi tremurau când am sunat la urgențe. Am explicat operatorului situația și m-am rugat să fiu eu cel care exagerează și Avery să intre pe ușă. Când vorbeam, mi-a sunat telefonul și am văzut numele lui Avery și poza ei apărând pe ecran.

— Trebuie să plec. Mă sună soția, am zis panicat și am închis telefonul.

Vocea lui Avery părea distantă și înăbușită, ca și cum mă sunase din întâmplare, și nu înțelegeam ce spune.

— Avery, mă auzi? Unde ești?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

O altă voce a răspuns, dar era neclară.

— Ai oprit la o intersecție în fața unei…

Telefonul s-a întrerupt.

— Mașinile erau lovite, lipite practic una de alta.

— Avery? Iubito? Vin. Rămâi acolo.

Intrasem pe pilot automat. Mi-am luat pantofii, am coborât în fugă pe scări și am ieșit s-o caut.

— Trebuie să le spui! Nu sunt nebună!

Vocea îi părea panicată și eu mă simțeam neputincios că nu pot să fiu alături de ea.

— Nu te îngrijora, iubito. Sunt pe drum. N-o să las să ți se-ntâmple nimic, am spus și am pornit mașina.

— Ce s-a întâmplat cu Penny?

— Cine e Penny? a întrebat cealaltă voce.

— Copilul nostru. Al meu și al lui Josh. Eram însărcinată în 31 de săptămâni, Deb. Am pierdut-o? Au luat-o?

— Avery? Răspunde-mi. Ai zis Penny? am mormăit și lacrimile nu mă lăsau să văd clar drumul. Avery? Mă auzi? Vin.

Am simțit că mi se taie picioarele. Era cu Deb, dar unde? Am apăsat pe frână la roșu. Degetele mi s-au strâns de volan, așteptând să se facă verde. Probabil că era la spital.

— Încetează!

Vocea îi era panicată și mă rugam să ajung s-o țin în brațe în curând.

— Minți!

Când luminile de la semafor s-au schimbat, am apăsat pe accelerație. Ploua mărunt. Cu traficul redus de la ora aceea puteam să merg cu viteză.

— De ce aș minți... Mi-e atât de teamă! a strigat ea.

— Nu te speria, iubito! am strigat și am apăsat pe accelerație. Vin. Jur că vin după tine.

— Josh! *Josh!*

Telefonul s-a închis și l-am ținut în palmă, rugându-mă să mă sune din nou.

Câteva minute mai târziu, am oprit la urgențe, lângă ambulanțe. M-am năpustit pe uși, cu răsuflarea întretăiată.

Holul era plin cu bătrâni și copii bolnavi, dar nu mi-am văzut soția.

— Avery?

Recepționera mi-a făcut semn din spatele biroului.

— Josh? E totul OK?

— Angie, am zis, ușurat să văd o față cunoscută. M-a sunat Avery. Cred că e aici. Cred că e rănită. E aici?

— Respiră, Josh, a zis Angie.

Vocea ei era prea calmă, speriindu-mă și mai tare.

— Josh!

M-am răsucit și am văzut-o pe Ashton cu un dosar în mână.

— Tocmai voiam să te sun. Avery e aici.

— E OK? Ce s-a întâmplat?

— A intrat în curbă prea repede și s-a răsturnat cu mașina. Avea centură, dar...

Am așteptat câteva secunde să-și găsească cuvintele. Nu mă interesa să mă menajeze, voiam doar ca soția mea să fie bine.

— Dar ce? Ashton, spune-mi, ce dracu'?

— Starea ei e stabilă. Dr. Weaver tocmai a plecat, dar se va întoarce. Dr. Rosenberg i-a dat ceva pentru durere.

— Și Penny?

— Cine?

— Copilul, am izbucnit.

Am urmat-o în holul de lângă camera de consultații.

— Îmi pare așa de rău, Josh.

Ashton s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Am făcut tot ce s-a putut.

Am dat din cap și genunchii mi s-au înmuiat. *Am făcut tot ce am putut*. Cuvintele mi se învârteau în minte. *Oare*? Se putea face mai mult? N-ar fi trebuit s-o las să plece. Ar fi trebuit să ascult când a zis că era supărată în loc să zic că era nebună. Viața mea cu Avery era tot ce visasem vreodată și o lăsasem să-mi scape printre degete.

M-am oprit din mers și mi-am dat seama că Ashton mă ghidase la una din ușile de pe hol. Fiecare ascundea câte o tragedie.

— O să fie bine, a zis Ashton.

Am dat din cap, ştiind că era o minciună. Le spusesem aceeaşi frază atâtor soţi şi taţi. Erau doar nişte cuvinte pe care personalul medical se simţea dator să le spună, ca să mai uşureze sentimentul de vinovăţie. Nu era uşor să te simţi neputincios când principala noastră misiune era să-i ajutăm pe oameni. Dacă nu-i ajutam, la ce mai eram buni?

Am împins uşa unde mă dusese Ashton. Cuvintele nu aveau să schimbe nimic.

Avery zăcea în pat ca şi cum adormise. Avea părul blond răsfirat pe perna albă şi pe pielea ei de porţelan se vedea o vânătaie mov, chiar pe frunte.

Monitoarele bipăiau în jurul meu în ritm regulat. Mi-am pus mâna pe mâinile ei, strângând-o de degete uşor, ca şi cum ar fi fost aşa de fragilă că s-ar fi risipit sub atingerea mea. Am început să plâng şi lacrimile mi-au căzut pe pătura albă care o acoperea.

— N-ar fi trebuit să te las niciodată să pleci.

I-am sărutat mâna şi am dus-o la obraz ca să-i simt pielea moale. Am închis ochii şi mi-am imaginat-o zâmbind în ziua nunţii noastre.

— Nu-mi place deloc să te văd aşa. Nu-mi place să văd că ai dureri. O să pun asta pe listă, bine?

Am încercat să zâmbesc, simţindu-mă dărâmat. I-am dat deoparte câteva fire de păr răzleţe.

— O să repar asta.

Viaţa mea cu Avery se transformase dintr-un vis într-un coşmar, unul din care nu puteam să ne trezim. Era ca şi cum ne aflam suspendaţi într-o zonă de trecere, în purgatoriu. Ochii i se zbăteau în spatele pleoapelor închise, dar nu se deschideau. Inima care-i bătea mai tare la auzul cuvintelor *te iubesc*, dar care n-o trezeau din somnul profund. Nu puteam să renunţ la noi. Am refuzat să plec de acolo. M-am dus în fiecare zi şi am aşteptat. Am aşteptat ceva imposibil, un semn, o privire de la ea… sperând că şi păcătoşii au parte de miracole.

23

Avery

Scanned by CamScanner

Mă uitam pe fereastră şi-mi simţeam ochii roşii şi umflaţi. Prânzul era pe masă, neatins, şi Deb stătea în fotoliu, prefăcându-se că citeşte o revistă. Am auzit o bătaie în uşă şi două femei în uniforme albe au intrat, împreună cu un asistent, un tip slăbănog.

Deb s-a ridicat.

— Avery, aceştia sunt doctorii de care ţi-am vorbit.

Mi-a arătat-o pe bruneta cu părul până la umăr. Avea buzele date cu un ruj de culoarea pielii care îi scotea în evidenţă tenul întunecat şi cald.

— Ea este dr. Livingston, neurologul.

— Mă bucur să vă cunosc, am zis.

Deb a arătat spre o femeie scundă, îndesată, cu ochi calzi, de culoarea alunei şi părul cărunt.

— Ea e Dr. Brock.

Dr. Brock a vorbit prima şi zâmbetul ei a luminat încăperea.

— Mă bucur mult să te cunosc, Avery. Sunt convinsă că a fost foarte supărătoare această situaţie, dar, dacă nu te deranjează să vorbim, poate reuşim să-ţi fim de folos.

— Nu puteţi să mă ajutaţi, am zis, ursuză.

Dr. Livingston a făcut un pas în faţă:

— Ne-ar plăcea să încercăm.

Deb a verificat monitoarele şi a dat din cap.

— Da, i-am zis, făcându-i semn să plece. Eşti aici de mai multe ore. Du-te după Quinn.

Când am rostit cuvintele, inima mi-a luat-o la goană şi am simţit o apăsare în piept.

Ambele doctoriţe s-au uitat la monitoare şi au schimbat priviri.

— Adică, am zis, încercând să nu plâng, fă o pauză.

— Cine e Quinn? a întrebat dr. Brock.

Am clătinat din cap, incapabilă să răspund.

Deb s-a întors lângă mine şi m-a prins de mână.

— Quinn a fost colegul lui Josh Avery înainte de accident. Îmi spune că aş fi avut o relaţie cu el.

— Ai avut? a întrebat dr. Livingston.

Deb a clătinat din cap şi a vorbit încet:

— Nu, niciodată.

A fi în spital făcea ca tot ce era personal să devină impersonal: respiraţie grea, mirosuri urâte, zgomote, chiar şi relaţiile trecute şi obiceiurile proaste nu mai erau private, ci *trecut medical*. Într-un spital, doctorii erau preoţi şi dacă nu-ţi uşurai sufletul, era ca şi cum ai fi comis un act de agresiune împotriva propriei tale persoane. În acest caz, probabil că Deb a simţit că va acţiona împotriva mea.

Dr. Livingston i-a făcut un semn asistentului. A ieşit şi s-a întors cu două scaune, pe care s-au aşezat doctorii, la căpătâiul meu.

— Ar fi interesant să-i punem întrebări în timpul magnetoencefalografiei[5], a zis dr. Livingston.

Dr. Brock a dat din cap şi s-a holbat în continuare cu zâmbetul ei fals.

— Şi ai amintiri cu Josh care se întind pe doi ani?

5 Magnetoencefalografia este o tehnică neuroimagistică prin care se verifică activitatea cerebrală. (*N. red.*)

— Da, am zis, simțindu-mă mai mult ca un experiment decât ca un pacient.

Dr. Brock încerca să pară dornică să mă ajute, dar vedeam deja cum își planifica articolele pentru *The New England Journal of Medicine*. Și eu mă făcusem vinovată de aceeași curiozitate și entuziasm pe care le citeam acum în ochii lor. Lucram în domeniul sănătății și vedeam zi de zi cam aceleași boli. Să vezi ceva diferit era extraordinar. Nu însemna că nu empatizam, dar încercam să echilibrăm empatia cu entuziasmul, o luptă pe care doctorii de față păreau s-o piardă.

Dr. Brock și-a încrucișat picioarele și s-a așezat mai bine pe scaun, apoi a scos un pix și un carnet:

— Cum te-ai simțit când l-ai văzut pe Josh?

I-am arătat carnetul.

— N-am fost de acord cu o ședință. Nu mă simt confortabil când luați notițe.

— Înțeleg, a zis dr. Brock, pot să arunc toate notițele la sfârșit dacă nu vrei să continuăm.

Deb s-a uitat la mine.

— Dar, a zis dr. Brock, e clar că experiența a fost traumatizantă pentru tine. Ar putea fi copleșitor să treci prin acest proces de pierdere, să-l jelești și pe Josh și propria-ți viață din perioada cât ai fost inconștientă și totuși să funcționezi în ziua de azi, de mâine sau de poimâine. Te-ai gândit la ce faci când ieși din spital?

— Trebuie să facă o săptămână de terapie fizică, a zis Deb. O mută mâine la recuperare.

— Și apoi? a întrebat dr. Livingston.

— Nu... nu știu. Josh locuia cu mine în apartament. Nici nu știu dacă mai am apartamentul.

— Îl ai, mi-a zis Deb și mi-a strâns mâna.

— Mai povestește-mi din acele amintiri, a zis dr. Livingston. Și problemele fizice care le însoțesc.

M-am încruntat.

Dr. Brock s-a crispat.

— Dr. Livingston, dacă nu vă deranjează, la prima ședință e mai bine ca Avery să se concentreze pe starea ei emoțională.

— Sau să nu amestece cele două câmpuri, complet diferite. Ce-o fi fost în capul doctorului Weaver? a mormăit Deb.

— Poftim? a izbucnit dr. Livingston.

— E terminată, a zis Deb, uitându-se la mine. Ați abordat-o amândouă pe dr. Weaver, nu?

Dr. Brock a râs scurt:

— Hamata, recuperarea lui Avery va avea loc în mai multe direcții. Vrem doar s-o ajutăm să se adapteze la realitate.

— Sunt foarte interesată să..., a început dr. Livingston, uitându-se la dr. Brock, nicidecum la mine.

Deb a ridicat o mână.

— Știm că sunteți foarte interesate, dar cred c-ar trebui să plecați amândouă și să vă întoarceți când nu veți mai vorbi ca și cum Avery nu s-ar afla în cameră.

Asistentul a zâmbit.

— Hamata, a zis dr. Livingston.

Deb a mers la ușă, a deschis-o și a zâmbit politicos. Doctorii au schimbat priviri, s-au ridicat și au dat din cap către mine. Asistentul a luat scaunele și a făcut la fel.

— Să te faci bine, Jacobs, a zis el.

— Mulțumesc.

Deb a dat să închidă ușa în urma lor, dar a intrat o asistentă ca să verifice monitoarele și să scrie ceva în dosarul meu.

— Uite, Jacobs, e fata cea nouă, a zis Deb.

— Bună, a zis asistenta.

Vocea ei m-a înfuriat imediat, dar nu știam de ce.

— Nouă?

— Am început să lucrez aici chiar înainte de accident. Îți aduci aminte de mine?

Frumoasa brunetă îmi amintea de cineva, dar nu-mi dădeam seama de cine anume. Nu-mi aminteam s-o știu de la spital. Ceva îmi spunea că nu aducea nimic bun.

— Nu, am zis.

Voiam să plece. Prezența ei mă făcea să-mi doresc să arunc cu lucruri prin cameră.

— Arăți obosită, Parsons, a zis Deb.

— Da, o înlocuiesc pe Michaels. Sunt destul de sigură că e un concert cu Bruno Mars în seara asta.

Deb a chicotit. Asistenta mi-a zâmbit.

— Îmi cer scuze că nu m-am prezentat. Am presupus că ne-am mai întâlnit. Sunt Hope Parsons. De fapt, chiar m-am mutat în blocul tău acum câteva săptămâni.

S-a aplecat și mi-a întins mâna.

Nu am luat-o.

Parsons s-a ridicat, încet și stângaci.

— Mă bucur să te cunosc din nou. Trebuie să-l verific și pe Josh.

— Sunt convinsă că da, am murmurat.

S-a uitat la mine, apoi i-a spus lui Deb:

— O asist pe dr. Weaver cu o procedură.

— Pe Josh? am întrebat.

Parsons a făcut ochii mari.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Nu pot să vorbesc despre starea lui de sănătate…

— Poți să discuți cu mine, a zis Deb. Mâine mă ocup eu de el.

Parsons a clătinat din cap.

— Nu pot, Hamata. Nu în fața lui Avery. Am nevoie de slujba asta.

— De ce? Pentru că ești o mamă singură?

Parsons a ezitat.

— Da. De ce?

— Când te-ai mutat la mine în bloc?

Parsons era confuză, dar știam că număra în gând.

— La câteva săptămâni după accidentul tău.

— Ți-am cunoscut fiul?

— Nu.

Mi-am mușcat limba. Eram nebună fie că aveam dreptate, fie că nu.

— Îl cheamă Toby?

Parsons a zâmbit precaut.

— Da. Probabil că am vorbit despre el când veneam să verific ce faci. Vorbeam singură, a zis și obrajii i s-au îmbujorat.

A notat ceva în fișa mea, apoi a agățat-o de marginea patului.

— Chiar trebuie să plec. Mă bucur că ești OK, Jacobs.

A ieșit și Deb s-a încruntat la mine.

— Ce-a fost asta?

— Nu crezi că e ciudat că-i știu numele băiatului? Că știu că are un băiat?

Deb a ridicat din umeri.

— Recunoaște că a vorbit despre el. Știi că cei dragi sunt încurajați să le vorbească pacienților aflați în comă. Ai auzit. Asta e tot.

— Sună-l pe Quinn, am zis.

Deb a tresărit:

— Nu-l sun pe Quinn. A trecut printr-o perioadă mai grea și…

— Deb. Ești prietena mea?

— Da, dar…

— Atunci, cheamă-l. Spune-i că vreau să-l văd. Am câteva întrebări.

S-a ridicat și și-a strâns lucrurile.

— Bine.

A arătat către mine.

— Dar dacă nu încetezi, unul din doctorii ăștia te va interna ca să-ți facă cine știe ce analize. Ai grijă.

I-am zâmbit.

— Mulțumesc.

— Ca să fiu sinceră, a zis, oprindu-se în ușă, sper să ai dreptate. Quinn e sexy și nu m-ar deranja să mă culc cu el în fiecare noapte.

— Într-o viață mai bună e îndrăgostit de tine.

Zâmbetul ei era pe jumătate trist, pe jumătate plin de speranță.

— Poate că mă vor lăsa să locuiesc acolo cu tine.

24

Josh

În sfârșit, se întâmplase. Brooke îmi zisese că sunt un ticălos egoist. Câțiva ani mai târziu, Avery făcuse la fel. Și Hope gândea același lucru. Toate aveau dreptate. Eram ca otrava, dar tot trebuia s-o caut pe Avery.

Sperasem că dacă făceam tot ce trebuie, dacă eram cinstit și o tratam cu respect, dacă tratam relația noastră cu respect, poate că persoana care mă blestemase avea să-mi dea a doua șansă.

M-am uitat la Avery, care era înconjurată de aparate și de tuburi, de zgomote iritante care însemnau că era în viață, dar prea departe de mine ca să ajung la ea. I-am luat mâinile fragile, nesigur dacă avea să mă mai accepte când se va trezi. *Dacă se va trezi.*

Ușa s-a deschis și am auzit un zgomot. Păreau niște pași de asistente, dar de fapt erau bocancii lui Quinn.

— Ce mai faci, colega?

Am oftat.

— Tot nicio schimbare.

— Vrei să rămân eu cu ea? Trebuie să mănânci ceva, să iei o gură de aer proaspăt, să faci un duș.

— Și dacă se trezește pentru două secunde și nu sunt aici?

— Și dacă se trezește pentru două secunde și miroși a salam vechi? O să adoarmă din nou doar ca să treacă mirosul.

— OK, am zis și m-am ridicat. N-o să pleci de lângă ea, da?

Quinn s-a așezat în locul meu și a luat-o de mână.

— Nici măcar o secundă. Nu mă duc nici la baie. Stau aici până te întorci tu. Nu uita să te bărbierești și să te speli pe dinți. Pe bune. Nu te-am mai văzut niciodată atât de murdar.

Am dat din cap, încercând să râd la gluma lui. Dacă Avery nu se trezea, nu eram sigur c-o să mai râd vreodată.

25

Avery

25

AVERY

Îmi rodeam unghiile, agitată din cauza lui Quinn. Ultima dată când îl văzusem nu era chiar ultima dată când mă văzuse şi nu prea ştiam cum să-l salut. Nu reuşeam să-mi dau seama cât de bine ne ştiam unul pe celălalt. M-am gândit la perioada de dinainte de accident. Schimbaserăm câteva replici spirituale. Flirtase cu mine de câteva ori înainte să devină coleg cu Josh. După asta, n-a prea mai vorbit cu mine. Trebuia să mă port cu el ca şi cum abia ne ştiam şi era dificil. Pentru că, între timp, Quinn aproape că făcea parte din familia mea.

Am auzit un ciocănit uşor în uşă. Au intrat întâi Deb şi apoi Quinn. Şi el părea agitat şi, în mod ciudat, asta m-a făcut să mă relaxez.

— Bună.

— Bună, Jacobs, a zis Quinn, cu tristeţe în glas.

— Poţi să-mi spui Avery.

Era îmbrăcat în uniforma lui de paramedic, cu tricou bleumarin, pantaloni de aceeaşi culoare şi bocanci. Voiam să-l îmbrăţişez măcar ca să simt din nou materialul acela atingându-mi pielea

am continuat să-mi rod unghiile. Genunchiul lui Quinn tremura. Şi-a dres glasul.

— M-am bucurat să aud că te-ai trezit. Asta îmi dă speranţe pentru Josh.

— O să se trezească, i-am zis, nesigură de unde îmi venise atâta încredere.

Gura lui Quinn s-a strâmbat uşor.

— Am auzit că ai avut ditamai visul.

— Veştile ciudate circulă repede.

— Lui Josh i-ar plăcea să audă asta. Te plăcea. Vorbea mult despre tine înainte… Quinn a oftat. Ştiam că te place, dar… când am ajuns la locul accidentului…

A clătinat din cap şi şi-a ridicat mâinile ca şi cum ar fi presat o minge invizibilă de metal.

— Partea unde stăteai tu s-a lovit de partea unde stătea el şi geamurile erau prinse unul în altul. Cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut.

— Ar fi trebuit să fiu mai atentă la semafor. A fost o prostie.

Expresia de pe faţa lui Quinn se tot schimba.

— M-a sunat de la locul accidentului. Părea confuz şi nu putea să respire. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost *ia-o de acolo* şi *ajut-o pe Avery*.

— Te-a sunat? După accident?

Quinn a dat din cap.

— Am sunat la urgenţe, dar am ajuns mai devreme ca ei. Încă eram la spital, încercând să obţin o întâlnire cu Nikki Liberty.

Am zâmbit.

— E drăguţă.

Quinn s-a încruntat.

— Când am ajuns acolo, am alergat şi a trebuit să mă uit prin geamul din spate ca să văd mai bine. Te ţinea în braţe, Avery. Te-a ţinut până când a leşinat. Tot nu-mi dau seama cum maşina ta a fost aruncată în a lui — în felul ăla. Fizic nu pare posibil.

Fața îmi ardea și am dat din cap. Nimic din ce se-ntâmplase nu părea posibil și cu toate astea se-ntâmplase. Totul.

— Deci cred că e drăguț că l-ai visat. Nu cred că e deloc ciudat. De fapt, pot să pariez că și el te visează pe tine.

Am clipit și mi-au căzut câteva lacrimi pe care le-am șters repede.

— Ai ceva vești? Mie nu-mi spune nimeni nimic.

Quinn a oftat.

— Tatăl lui voia să-ncerce să-l scoată azi de pe ventilație. Are funcțiile cerebrale intacte, dar nu s-a descurcat fără aparate. Se gândesc cât să-l mai țină.

— Vor să-l deconecteze de la aparate? am întrebat, ridicându-mă.

— Nu prea au bani, Avery. Josh a avut asigurare minimă. O să-l țină în viață cât pot ei. Mă înfurie toată situația. Băieții au început să strângă donații.

Mi-am mușcat limba. Mă simțeam cuprinsă de disperare...

— Quinn? Pot să te întreb ceva foarte ciudat?

— Sigur, a zis el, amuzat în ciuda tristeții.

— Numele tău de familie e Cipriani?

— Da.

M-am uitat la Deb care a ridicat din umeri.

— Probabil că ai auzit lucrurile astea, Avery. Știi că vreau să te cred, dar asta nu dovedește nimic.

— Nu dovedește ce? a întrebat Quinn.

— Mama ta face niște plăcinte grozave?

Quinn a înțepenit, înainte să vorbească.

— E italiancă. Tot ce face e grozav. Lui Josh îi plac plăcintele ei.

Am zâmbit.

— Avery, m-a avertizat Deb.

Quinn a închis un ochi:

— Ce încerci să spui, Avery?

— N-a fost un vis, Quinn. Trebuie să mă crezi.

Deb a venit de cealaltă parte a patului și m-a atins pe umăr.

— Quinn, Avery e foarte obosită. Poate ar trebui să pleci.

I-am dat mâna deoparte.

— Pot să descriu apartamentul mamei tale. Pot să descriu gustul plăcintelor. Pot să-ți povestesc despre părinții lui Josh.

Quinn s-a ridicat și s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost dintr-odată periculoasă.

— Nu știu ce faci, Avery, dar nu e OK.

— Știu ce gândești. Nu sunt vreo hărțuitoare nebună, Quinn. Sunt căsătorită cu Josh. Am petrecut timp împreună, mult timp împreună, și am amintiri despre lucruri pe care nu le-aș fi putut avea altfel. N-a fost un vis. A fost o altă viață și o vreau înapoi.

— Îmi pare rău, Avery, dar nu ai fost în casa mamei mele.

— Casă? am întrebat, înghițind în sec.

— Avery, oprește-te, m-a implorat Deb.

— Ce vrei să spun? m-a întrebat Quinn.

— Vreau să-i spui doctorului Weaver că mă crezi și s-o convingi să mă bage din nou în comă.

— Avery, a zis Deb.

M-am uitat în jos, hotărâtă.

— Comele induse medicale sunt o chestie banală. Poți să-mi vinzi toate lucrurile și să mă trimiți într-un azil.

— Avery, destul, a zis Deb, înfuriată.

— Probabil că e foarte îngrijorat din cauza mea! am țipat. Trebuie să mă-ntorc cumva la el.

Quinn a făcut câțiva pași în spate și Parsons a intrat grăbită.

— E totul OK aici?

M-am uitat la Quinn.

— Erai îndrăgostit de Deb. Erai așa de fericit. Aveai de gând s-o ceri în căsătorie.

Fața lui Deb s-a îmbujorat și i-a făcut semn lui Parsons să-l scoată pe Quinn din cameră. Quinn a făcut ce i s-a cerut, dar s-a întors să se mai uite o dată la mine înainte ca Parsons să închidă ușa.

Deb a clătinat din cap.

— De ce nu mi-ai spus că ăsta era planul tău? Îţi fac o favoare şi tu mă minţi?

— Îmi pare rău.

Mi-am şters obrazul.

— Mai am doar câteva zile şi nu ştiu cât timp îl mai lasă pe Josh în viaţă. A fost o decizie de ultim moment.

Deb s-a aşezat, cu capul în palme.

— Mai povesteşte-mi.

Mi-am suflat nasul.

— Asta vrei?

A dat din cap, cu o expresie sinceră.

— Tocmai terminasem de agăţat ultimul tablou în apartament.

— Serios? Credeam că nu-ţi place să faci găuri în pereţi.

— Pentru că nu mai era apartamentul meu. Josh n-a înţeles de ce eram aşa de fericită că făcea acele găuri. Pentru că era apartamentul nostru. Îl făcusem să fie un cămin.

Deb a dat din cap, cu bărbia în palme.

— Josh tocmai terminase de instalat pătuţul copilului. Voia să decoreze camera copilului cu chestii de pompieri. Eu nu voiam, aşa că am făcut un compromis: maşinuţe de pompieri şi ambulanţe roz şi gri.

Mi-am pus mâna pe abdomen.

— Era un tată aşa mândru. Acum nu va putea niciodată s-o ţină în braţe. Nu voi putea să-l îmbrăţişez. Poate că nu voi mai putea niciodată să-l îmbrăţişez.

— Îl iubeşti chiar atât de mult? Te-ai întoarce pentru el în comă?

— Asta nu e viaţa mea, Deb. Ştiu că pare o nebunie.

— Te cred.

— Da?

A dat din cap.

— Dar nu poţi să te-ntorci. Trebuie doar să ne asigurăm că se trezeşte Josh.

— Cum?

— O să te duc în fiecare zi acolo după recuperare. Îl mai convingi o dată să vă căsătoriţi. Îl convingi să se trezească.

*

Mă trezisem de zece zile din ceea ce crezusem că fusese viaţa mea. Terapia fizică era nemaipomenit de grea. După şapte săptămâni de stat în pat nemişcată, muşchii mi se atrofiaseră, dar voiam să fac progrese. În fiecare zi, corpul îmi devenea mai puternic şi chiar dacă în fiecare zi voiam să ies din spital cu soţul meu, dorinţa mea de a progresa se diminua. Aveam inima zdrobită. Iubirea pe care o simţisem fusese reală.

Deb mă ducea în fiecare zi în cameră la Josh după recuperare. Avea corpul nemişcat, o umbră a omului care fusese înainte. Era dureros să-l văd atât de slăbit, dar îi vorbeam ore întregi, povestindu-i despre cealaltă viaţă a noastră şi despre cum puteam s-o recăpătăm dacă se trezea. L-am ţinut de mână, în ciuda zvonurilor care pluteau prin aer. Dr. Weaver mai ceruse nişte analize când a văzut cum reacţiona Josh când mă aflam la el în rezervă.

— Abia aştept să te iau acasă şi să-ţi gătesc o masă gustoasă.

Mătuşa Ellen şi-a strecurat mâna în mâna mea şi m-a strâns uşor.

— Eşti aşa de slabă.

I-am zâmbit, sperând să par convingătoare. Îi eram recunoscătoare pentru ajutor şi ştiam că-şi cheltuise economiile ca să-mi fie alături.

— Aş vrea să-l văd din nou pe Josh. Poţi să-i spui lui Deb când se întoarce?

— Azi ai stat cu el două ore, draga mea.

Am încercat să-mi stăvilesc zâmbetul, simţind că mă dezintegrez dacă nu-i vedeam chipul.

— Mâine o să fiu externată. Azi e ultima mea zi.

— Poți să te-ntorci când reîncepi să lucrezi, a zis mătușa Ellen, dându-mi părul după ureche.

— Nu voi putea lucra o perioadă. Nu am mașină. Nu știu când mă-ntorc.

— O să găsești o cale.

La fel ca toți ceilalți, nici mătușa nu-nțelegea. Spera c-o să uit de cealaltă viață. Credea că, dacă o să fie destul spațiu și timp între noi, dragostea și amintirile despre căsătoria noastră aveau să pălească.

— Ar trebui să mă duc acum, înainte de prânz, am zis, știind că-mi forțez norocul.

Probabil că mătușa Ellen auzise ce se șoptea prin spital.

— E vina mea, am explicat. Mi se pare corect să-i ofer măcar compania mea.

M-a ținut în continuare de mână fără tragere de inimă, dar am îndepărtat-o și m-am ridicat în picioare. Aveam corpul rigid, mă durea de la terapie fizică, dar nici nu se compara cu durerea sfâșietoare din suflet.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi când am luat bastonul care mă ajuta să-mi păstrez echilibrul. Fiecare pas era o luptă, dar am ieșit pe hol. Terapia era dureroasă, dar era o ușurare să nu mai depind de nimeni care să mă ducă să-l văd pe Josh.

În fața camerei lui Josh m-am oprit ca să-mi recapăt suflul.

Quinn tocmai ieșea din camera lui.

— Vreo schimbare? am întrebat, plină de speranță.

Quinn a clătinat ușor din cap.

— Nimic. Cu excepția momentelor când vii în vizită. Când pleci, activitatea lui cerebrală scade din nou.

M-am uitat la pantofii ridicoli pe care mi-i cumpărase Deb. Aveau urechi roz de iepure.

— O să se trezească, am zis și mi-am șters lacrimile de pe obraz.

— Avery, probabil că ar trebui să-ți spun ceva. A venit tatăl lui azi-noapte.

Și-a băgat mâinile în buzunare.

— A hotărât să...

A făcut un pas înainte, oprindu-se când mătușa Ellen și-a pus mâna pe umărul meu.

— Bună, Quinn. Mă bucur să te văd din nou, a zis mătușa Ellen.

— Doamnă Collins.

— Avery o să fie externată. Ar vrea să-i spună la revedere lui Josh.

— Nu la revedere, am zis.

— La revedere deocamdată, a rectificat mătușa mea.

Quinn s-a uitat la ea, cu un aer supus.

— Baftă cu recuperarea, Avery! Sper să te văd cât mai curând înapoi la lucru, a spus și a plecat.

M-am forțat să merg mai departe și mi-am lipit palma de ușă, spunând o rugăciune mută, înainte s-o deschid. Un bărbat era ghemuit pe scaunul de lângă patul lui Josh. Capul i s-a ridicat când a auzit sunetul bastonului pe podea. Când s-a întors, am văzut un om pe care ajunsesem să-l îndrăgesc în cealaltă viață.

— Bună ziua. Sunt Avery. Avery... Jacobs, m-am bâlbâit și numele mi s-a părut ciudat.

S-a ridicat și a venit la mine cu mâinile ridicate.

— Mă bucur așa de mult că ești bine...

Vocea îi era gâtuită, plină de emoție. M-a luat în brațe și eu am acceptat, simțind, în sfârșit, ceva familiar.

— Îmi pare *atât de* rău, am șoptit când domnul Avery m-a strâns la piept.

Arăta un pic diferit de cum mi-l aminteam, dar mirosul de ulei de motor era același. Când am simțit mirosul familiar, mi-au dat lacrimile și în curând am simțit că și lui îi tremura corpul. L-am ținut în brațe, cu ochii închiși, luptându-mă să nu cădem amândoi în prăpastia disperării.

Ne-am desprins din îmbrățișare când dr. Rosenberg a bătut la ușă și a intrat. Mi-a zâmbit, arătând bronzat și odihnit.

— Bună, Avery. Mătușa ta mi-a spus că ești aici. Îmi pare rău că n-am venit mai devreme. Am fost cu familia în vacanță, în Fiji.

— E în regulă, am zis, încercând să nu mă feresc de el.

Dr. Rosenberg s-a uitat pe dosarul lui Josh și apoi și-a îndreptat atenția spre tatăl lui Josh.

— Domnule Avery, am vorbit cu dr. Weaver despre decizia dumneavoastră. Putem să discutăm mai târziu.

Doctorul a făcut un semn spre mine, cu un zâmbet prietenos. Încerca să-mi facă semn să plec, dar am făcut un pas înainte.

— Ce decizie?

Domnul Avery părea și mai devastat.

M-am uitat când la unul, când la celălalt, și apoi l-am privit pe Josh, înspăimântată.

— Ce decizie ați luat?

— Avery, a zis dr. Rosenberg, și și-a pus mâna ușor pe umărul meu.

M-am îndepărtat de el.

Toată lumea a înghețat când monitorul lui Josh a pâlpâit.

— Vedeți? am zis, sărind ca să mă așez lângă el.

Bastonul îmi căzuse.

— Poate să ne audă. Știe că suntem aici cu el. Doar că are nevoie de ceva mai mult timp. Eu m-am trezit. Când va fi gata, se va trezi și Josh.

Dr. Rosenberg s-a uitat la mine cu ochi triști și a apăsat pe buton să cheme asistenta.

— Pot să vă ajut? a spus o asistentă prin interfon.

— Trebuie să vorbesc singur cu domnul Avery. Vă rog s-o duceți pe doamna Jacobs la ea în cameră. Îmi pare rău, Avery, dar ești prea supărată.

— Normal că sunt supărată, am zis, clătinând din cap și uitându-mă la tatăl lui Josh. Să nu faceți asta, vă rog, am implorat, cu lacrimile curgându-mi pe față. Are nevoie doar de un pic mai mult timp. Doar puțin mai mult timp.

Parsons și Smith au venit și m-au luat, ghidându-mă ușor spre ușă. M-am răsucit.

— Vă rog!

Avea fața roșie și pătată, iar obrajii îi erau umezi.

— E OK, Avery, ssst, a zis Parsons. Hai înapoi în camera ta.

— Un sedativ ușor, Parsons, a ordonat dr. Rosenberg, pe un ton sec.

— Nu, am plâns eu. Vă rog să mă lăsați să stau cu el.

Mătușa Ellen m-a așteptat afară și le-a ajutat pe asistente să mă bage în pat. Eram disperată. Nu avea niciun sens ca eu și cu Josh să trecem împreună printr-un accident, să am amintiri pe care nu puteam să le uit. Nu avea niciun sens ca activitatea cerebrală a lui Josh să crească atunci când îmi auzea vocea, dacă totul nu fusese decât un vis. Iubirea era ceva invizibil, o variabilă intangibilă în ecuația vieții. Cine erau ei să-mi spună că nu era real ceea ce simțeam? Dacă ne separau, poate că-l condamnau pe Josh la moarte, iar Josh era singura persoană de care nu voiam să mă despart.

— S-a întâmplat cu adevărat! am strigat. Ne-am iubit. Am avut o viață împreună.

Parsons s-a aplecat și m-a mângâiat pe păr cât Smith mi-a făcut o injecție cu un sedativ. Mintea mi s-a încețoșat și corpul mi-a devenit prea greu ca să mă lupt cu ele.

— Odihnește-te, dragă, a zis mătușa Ellen.

Ochii mi s-au închis, dar nu am visat. Îmi amintesc doar că m-am cufundat în întunericul și în tristețea care mă trăgeau și mai mult în adânc. M-am întrebat dacă aveam să-mi mai văd vreodată soțul.

*

Am așteptat-o pe mătușa Ellen într-un scaun cu rotile, privind cum mașinile și dubițele aduceau cu ele pacienți și pasageri. Frunzele copacilor începuseră deja să cadă și vântul de toamnă îmi pătrundea prin puloverul subțire. Un taxi s-a apropiat, am auzit frânele scrâșnind și portiera șoferului s-a deschis.

— Aveţi nevoie de un taxi?
Ochii mi s-au umplut de lacrimi.
— Nu, mulţumesc. O aştept pe mătuşa mea.
— E pe drum?
— Vine chiar acum din parcare.
— Vă las cartea mea de vizită, a zis şi a scos din buzunar un cartonaş pe care mi l-a pus în mână. Să mă sunaţi dacă aveţi nevoie.
M-am uitat în jos şi am inspirat adânc.
— Mulţumesc, Mel.
Mel s-a îndreptat spre maşină şi mi-a făcut un semn de la revedere.
Cum a plecat taxiul, a apărut şi mătuşa Ellen cu maşina închiriată şi a oprit lângă mine. A sărit din maşină să mă ajute să urc.
— Cine era? a întrebat.
— Era Mel, am zis, ţinându-i cartea de vizită la piept.
S-a uitat o clipă la mine, curioasă, apoi a închis portiera şi s-a grăbit să urce la volan.
— Şi gata, am plecat, a zis, înscriindu-se în trafic.
Cu cât ne apropiam de blocul meu, cu atât mă simţeam mai golită.
— Fac pariu că abia aştepţi să te întorci acasă, a zis mătuşa Ellen.
— Nu prea.
— Nu?
— M-am mutat din apartament. Casa mea e în Cherry Hill.
— Cherry Hill? m-a întrebat mătuşa, chicotind. Dar ştiu că ai avut un vis grozav!
Am ieşit de pe autostradă şi am făcut un ocol la farmacie înainte să ajungem la blocul meu.
— Am ajuns, a zis ea veselă, oprind motorul.
Am ieşit din maşina închiriată pe pământul acoperit de frunze. Mătuşa şi-a frecat palmele.
— Doamne-Dumnezeule, e cam frig pentru perioada asta a anului, nu? Nu e doar pentru că vin eu din Florida?
Am aprobat.

— E mai frig ca de obicei.
Bastonul meu se lovea de trotuar într-un ritm lent.
— Am făcut nişte cumpărături. O să-ţi gătesc spaghete.
A chicotit.
— E singurul lucru de care-mi amintesc că-ţi place. Adică, îţi plăceau când aveai opt ani.
— Încă îmi plac.
Am încercat să zâmbesc, dar nu am reuşit.
Hope a venit la intrare, iar uşa automată i s-a închis în spate. Avea faţa lucioasă şi nasul i se înroşise deja din cauza frigului de afară.
— Avery! Ce mă bucur să te văd! Tocmai mă duceam la muncă. Cum te simţi?
— Sunt... bine.
Îmi era greu să-i vorbesc pe un ton civilizat. Mă simţeam uşurată că încercarea lui Hope de a-mi seduce bărbatul fusese doar un vis, dar în sinea mea mă blestemam. Aş fi păstrat cu drag momentele dureroase, dacă asta ar fi însemnat să rămân şi cu cele bune.
Hope a râs şi m-a mângâiat pe umăr.
— Mă bucur să aud asta. Am nişte lasagna şi m-aş bucura să-ţi aduc şi ţie diseară, dacă eşti de acord.
— Bineînţeles. E foarte drăguţ din partea ta.
Apoi Hope a fugit spre parcare. Am văzut-o scoţându-şi cheile şi îndreptându-se spre maşină. Am clătinat din cap. Era parţial şi vina ei şi ea nici măcar nu ştia. Era foarte complicat s-o urăsc pentru ceva ce nici nu făcuse. M-am prins de balustradă şi am început să urc cu greutate. Nici înăuntru nu era mai uşor, dar măcar nu mai stăteam în frigul de afară. Apartamentul mirosea a clor şi a flori artificiale.
— Sper că nu te deranjează. Am aranjat un pic.
Mi-a luat geanta de pe umăr şi a pus-o în bucătărie.
M-am uitat la spaţiul gol unde ar fi trebuit să fie o masă. M-am uitat în altă parte. Amintirea era din altă viaţă, cea pe care o preferam.
— Îţi place simplitatea, a glumit mătuşa şi a scos o oală din cuptor. O să ne fie mai uşor când ne mutăm.

— Să ne mutăm? am întrebat și m-am cufundat în canapeaua mică din sufragerie.

Îmi lipseau oalele și cratițele noi, masa de bucătărie, salteaua nouă, pătura și fețele de pernă, dar cel mai mult îmi era dor de Josh. Am așteptat să aud ghearele câinelui pe podea și atunci mi-am acoperit gura.

— Dee, am șoptit, jelind și pierderea lui.

— Oh, dragă, a zis mătușa. Nu pot să stau aici o veșnicie.

A râs și a continuat să caute prin plasele de cumpărături.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar erai prea supărată. M-am gândit c-o să-mi fie mai ușor să am grijă de tine în Florida.

— Nu am nevoie să ai grijă de mine.

A așezat cu zgomot un borcan de sos pe blat și s-a uitat la mine cu asprime, apoi a oftat.

— Faci terapie fizică, mașină nu mai ai și nu poți încă să mergi la muncă. Nu poți să stai singură aici.

— Am pus deoparte niște bani și o am pe Deb. O să mă descurc o vreme.

— Și facturile de la spital, chiria, întreținerea? Nu s-au oprit doar pentru că erai inconștientă. Viața a continuat.

Viața a continuat.

Mă durea pieptul și mi-aș fi dorit să fiu eu cea care nu se trezise. Mi-am atins pieptul, simțind durere reală. Aveam nevoie de Josh. Aveam nevoie de fetița noastră. Aș fi dat orice să adorm din nou și să fiu lângă Josh, cu mâna lui pe burtă când Penny mișca.

— Trebuie să mă duc la baie, am murmurat și m-am dus încet spre baie.

Mirosul de ceapă tăiată mi-a întors stomacul pe dos, dat fiind că se amestecase cu izul produselor de curățat.

Am aprins lumina și m-am uitat la podeaua unde, cu doar câteva ore înainte mă ghemuisem și plânsesem, știind că viața mea cu Josh se termina.

Mi-am lăsat bastonul să cadă pe podea și m-am prins de marginea chiuvetei. M-am uitat în oglindă.

— Avery? Ești OK, dragă?

— Da.

Era prima dată când vedeam urmările accidentului. Aveam vânătăi galben-cenușii pe piele. Sub ochi aveam cearcăne albăstrii. Am ridicat mâna și mi-am atins pielea cu degetele. Abia dacă mă mai recunoșteam pe mine, abia dacă recunoșteam ceva din jurul meu. Fusesem prinsă doi ani în trecut și acum nu mai aveam nicio speranță că acel trecut putea să aibă un viitor. M-am ghemuit pe podea, hohotind, incapabilă să suport realitatea oribilă.

— Avery, a strigat mătușa Ellen care a alergat la mine și mi-a ridicat bărbia ca să mă privească în ochi.

Prin minte mi-au trecut un milion de gânduri, până să mă ridic iar la suprafață. M-am uitat în sus, așteptându-mă să-l văd pe Josh, devastat. Când colo, era mătușa.

— Nu, am strigat și m-am ghemuit la podea.

Mătușa s-a așezat în genunchi și m-a luat în brațe.

— S-o chem pe Deb?

— Nu, e la lucru. Tocmai am leșinat, am zis și mi-am dus mâna la încheietură.

Am numărat ca să văd cum am pulsul.

— Sunt bine. Doar slăbită. Ar trebui să mă odihnesc.

Mătușa m-a ajutat să mă bag în pat.

— Vrei să sun pe cineva?

Pe soțul meu, m-am gândit și am simțit că mă dezintegrez.

26

Josh

M-am grăbit să fac duş, incapabil să-mi iau ochii de la locul unde stătuse Avery, cu genunchii la gură şi expresia rănită din ochi. Nu puteam să-mi scot imaginea ei din minte. Vinovăţia mă consuma, ştiind câtă suferinţă îi provocasem şi inevitabila durere care o aştepta când avea să se trezească.

Ochii mă dureau de la lacrimile care-mi curgeau pe faţă şi care se amestecau cu apa fierbinte de la duş. Îmi dădeam seama, în sfârşit, de cât de gravă era situaţia. Chiar dacă Avery se trezea, tot puteam s-o pierd. Mi-am rezemat mâna de perete şi am lăsat ca durerea şi furia să se scurgă din mine până când am fost prea epuizat să-mi mai susţin greutatea.

— De ce nu am fost eu în locul ei? am spus sufocându-mă.

Aş fi dat orice să fiu eu în acea maşină, pe patul de spital, pierdut într-o stare veşnică de visare.

A început să bipăie telefonul fix, avertizându-mă astfel că era plin de mesaje. Am ignorat zgomotul. Dacă vorbeam cu cineva despre asta, devenea totul prea real.

Am oprit apa, m-am înfășurat într-un prosop și m-am uitat la propria-mi imagine în oglindă. Aveam cercuri vineții sub ochii injectați, iar durerea de cap mi se citea pe chip. Mi-am ferit privirea, m-am șters pe față cu prosopul pufos și am îndepărtat lacrimile care continuau să curgă. Avery era peste tot în jurul meu, în periuța de dinți roz, în sticluța de parfum și chiar în prosopul pufos cu care mă înfășurasem.

Casa părea atât de goală. Era greșit s-o numesc casă fără ca ea să fie acolo. Șansele ca ea să se-ntoarcă la mine erau foarte mici. Eram captiv într-un coșmar. Lacrimile au continuat să curgă, scurgându-mi-se de pe nas în chiuvetă.

Mi-am ridicat capul când Dax a schelălăit la ușă, am deschis-o și el a intrat, cerând să fie scos afară. Mi-am suflat nasul și m-am șters pe față.

— Lasă-mă un minut, OK?

M-am dus în dormitor și m-am îmbrăcat rapid. Am trecut iute de bucătărie la care nici nu m-am uitat. Stomacul meu a scos câteva sunete de protest, dar nu-mi puteam imagina că iau o masă copioasă cât Avery era în spital.

Începeam să resimt efectele epuizării și ale înfometării. Abia mă târam prin casă. Mi-am scotocit buzunarele și m-am dus în dormitor după portofel. Pe drum am trecut pe lângă camera lui Penny și am înghețat în prag. M-am simțit copleșit. Egoismul meu o atinsese și pe ea.

M-am întors în hol și am căutat acolo. Când mi-am găsit portofelul, m-am dus înapoi la ușa apartamentului, cu Dax după mine, care a gâfâit când i-am pus lesa.

Am stat în iarbă, așteptând ca Dax să-și facă nevoile. Ginger mă mai ajutase cu el, dar era singur în casă toată ziua. M-am uitat la cățel.

— Am sunat-o pe Cinda, amice. O să stai cu ea o vreme. Cum ți se pare?

Sunetul vocii mele era și mai deprimant. Nu puteam să mă prefac nici măcar de dragul cățelului.

Cu picioarele din spate, Dax s-a frecat de iarbă și și-a scuturat tot corpul.

— Bun băiat, am zis și l-am mângâiat pe spate.

Telefonul a început să sune și l-am scos, răspunzându-i lui Quinn.

— S-a trezit? am izbucnit, pregătit să fiu dezamăgit.

— Trebuie să vii aici, omule.

— Ce s-a întâmplat? am zis și vocea mea a fost mai acuzatoare decât voiam.

— E trează... eu doar... întoarce-te, Josh. Vino chiar acum.

Auzeam voci în fundal, care plângeau și țipau.

— Îmi pare rău, Avery, ești prea supărată, am auzit o voce din fundal.

— E doctorul Rose? Ce se-ntâmplă acolo?

— Normal că sunt supărată! Nu faceți asta! Vă rog! *Vă rog*! am auzit-o pe Avery implorând.

Mi-a stat inima în piept auzindu-i vocea.

— E trează. Slavă Domnului! am zis, copleșit de emoție.

Cu o mână am ținut telefonul la ureche și cu cealaltă mi-am dat părul pe spate.

— Mai are nevoie de puțin timp. Doar de puțin timp.

Teama ei era atât de reală.

— E... OK? l-am întrebat pe Quinn, ducându-l pe Dax la intrarea blocului. S-a trezit confuză?

Am bâjbâit după cheia potrivită, am băgat-o în încuietoare și am deschis suficient cât să-l las pe Dax să intre.

Am fugit la garaj, cu telefonul la ureche, sprijinit de umăr, și am pornit motorul.

— Mai ești acolo, Quinn?

— Da, da, dar...

— Dar ce? Sunt în mașină. Nu... nu vrea să mă vadă?

— Ba da. Sigur te vrea aici. E singurul lucru care are sens din tot ce spune.

— Spune-i că sunt pe drum.

— Nu pot.

Am lăsat telefonul să-mi cadă în poală şi l-am pus pe difuzor. Am accelerat şi am ieşit pe stradă.

— Cum adică nu poţi?

— Nu mai ascultă. Se luptă. Spune chestii ciudate.

— Cum ar fi? am întrebat şi am apăsat pe acceleraţie.

Îmi fusese atât de teamă că nu se va trezi sau că nu va vrea să vină acasă, dar nu-mi trecuseră prin cap celelalte zeci de probleme pe care le-ar fi putut avea.

— Doctorul a cerut o tomografie? Ar putea avea hemoragie, am zis, înghiţind cu greutate. Are nevoie de analize. Acum.

— N-o să accepte ordine de la mine, Josh, ştii asta, a zis Quinn, pe jumătate îngrijorat, pe jumătate frustrat. Ea… tot îţi cere să te trezeşti.

— Ce?

— Spune asta tot timpul. Vrea să te trezeşti.

A început s-o imite.

— *Trezeşte-te, Josh. Ascultă-mi vocea. Întoarce-te la mine. Am nevoie să te trezeşti*. Are ochii larg deschişi, omule. E ca şi cum vorbeşte cu tine, deşi tu nu eşti aici. E… trebuie să vii aici.

— *Trezeşte-te*? am întrebat. Mă roagă să mă trezesc?

— *Trezeşte-te*, a zis Quinn. Tot timpul. *E timpul să te trezeşti.*

27

Avery

Am bătut cu unghiile în masă, privind fix la stradă. În locul mașinii lui Josh era parcat un Buick. Quinn a zis că Josh n-ar mai fi putut să conducă vechea mașină, care era lovită și dezmembrată, într-un cimitir de mașini lângă Priusul meu.

Avusesem câteva nopți, puține, binecuvântate, când îl visasem pe Josh, dar nu era ca înainte. Fața îi era încețoșată și vocea nu reușea să mă liniștească la fel ca înainte.

— Avery? m-a strigat Deb din bucătărie.

Mi-a adus un castron cu supă fierbinte.

— Dacă reacționezi așa de fiecare dată când îți aduc vești despre Josh, n-o s-o mai fac. Nu-ți face bine.

— Nu, am zis E OK. Vreau să știu.

— Mă gândeam c-o să fii fericită. Asta a făcut el: a ajutat alți oameni. Faptul că tatăl lui îi va dona organele are logică.

Am înghițit în sec.

— E greșit să-i plănuiești moartea înainte să fie mort. Nu e mort. Indiferent cum privești lucrurile, Josh m-a protejat. Acum se va transforma în niște organe.

M-am gândit la Prius și m-am cutremurat.

— Pot să te duc mâine să-l vezi.

— Da, am zis.

— Cred că-i place când vii în vizită.

Am zâmbit și am luat o lingură de carne și legume.

— Nu-i place suficient de mult cât să se trezească.

M-am simțit brusc prost dispusă.

— Dacă nu se trezește curând, tatăl lui nu va avea de ales și o să-l deconecteze de la aparate.

— N-o să se întâmple asta. Tu te-ai trezit. O să se trezească și el.

Am încercat să zâmbesc, dar uitasem cum se face.

— Poate ar trebui să-ți vizitezi mătușa în Florida? Știu că v-ați apropiat când a fost aici.

— Vrea să mă mut.

— Nu sunt de acord cu asta, dar poate că soarele ți-ar face bine.

— E soare și aici, am murmurat.

— Nu ca în Florida. Stă aproape de plajă, nu? Imaginează-ți că ai putea să înoți cât vrei în ocean. Ar fi grozav.

— Nu-l părăsesc pe Josh.

Deb mi-a turnat suc de portocale și apoi și-a pus și ei.

— Ar fi mai bun cu vodcă.

— Nu mă tenta.

— La ce te-ai gândit pentru cină în seara asta? Pot să fac ceva rapid sau să-ți cumpăr ceva pentru tine și apoi să fug.

— Nu te îngrijora pentru mine, Deb. Îți sunt recunoscătoare, știi asta, dar nu sunt neputincioasă. Du-te. Te duci la Corner Hole?

— Nu. Nu știu, a zis ea, cu un surâs sfios.

Mi-am lăsat paharul și am ridicat din sprânceană.

— Ce pui la cale, Hamata? Ce nu-mi spui?

A clătinat din cap.

— Nu pot să-ți spun. Aș fi o ticăloasă dacă aș face asta.

— Sunt prietena ta cea mai bună. Să nu crezi că nu sunt fericită pent[illegible]tine.

— Am o întâlnire.

Am zâmbit pentru prima dată după multe săptămâni și i-am luat mâna.

— Deborah Keiko Hamata! Cu cine?

A ezitat, apoi s-a uitat pe geam.

— Cu Quinn.

— Poftim?

— Dacă știam c-o să zâmbești, ți-aș fi spus acum o săptămână.

— Ai păstrat secretul o săptămână? am zis, un pic rănită.

— Îmi pare rău.

— Nu. E OK. Înțeleg de ce ai făcut asta.

— Nu. Îmi pare rău că mă întâlnesc cu Quinn. Poate nici nu se-ntâmplă. Mi-a trimis mesaje non-stop și azi... nimic.

— Să nu-ți pară rău. Asta îmi dă speranță, am zis, m-am uitat pe geam și am zâmbit.

Lumea mergea mai departe chiar dacă eu nu eram cu Josh. Crengile erau aproape goale. Mai era puțin până la Halloween. Am închis ochii, întrebându-mă cum o să trec peste prima zăpadă, peste primul Crăciun fără Josh.

— Și nu te îngrijora. Probabil că e ocupat cu munca. E lună plină diseară.

— Și... cina? a întrebat Deb.

— Mă gândeam la mâncare japoneză. JayWok e chiar peste drum.

Deb a dat din cap.

— Ești sigură? Nu mă deranjează.

— Sunt sigură. De fapt, mi-a fost poftă toată ziua. Pot să iau la pachet sau să-i sun să-mi aducă.

Și-a trecut mâna prin părul negru, cu o expresie vinovată.

— Sunt OK, am zis. Simt nevoia să mă duc acolo. Să stau jos și să comand mâncare. Îmi e dor de Coco și de Jeremy și... îmi va face bine să ies.

— Ai dreptate. Îți va face bine să ieși la plimbare și să iei aer. Doar... Vreau să te simți bine.

A spălat farfuriile și apoi și-a șters mâinile cu un prosop.

*

Am făcut-o pe Deb să plece mai devreme ca să se pregătească pentru întâlnire. Mi-a făcut cu mâna din stradă și apoi a plecat cu mașina.

M-am dus încet, fără să mai șchiopătez, la baie. Dispăruseră toate semnele accidentului, vânătăile se estompaseră și oasele erau vindecate. Mi-am petrecut ziua făcând curat în apartament, am dat cu aspiratorul, am împăturit rufele și am spălat vasele. Am făcut duș după ce Bobbi, terapeutul meu, a plecat. Mai aveam doar câteva ședințe. Măcar oasele și mușchii erau mai puternici, dacă nimic altceva nu era.

Stomacul mi-a chiorăit și mi-am dat seama că sărisem peste prânz. M-am dus la baie, simțindu-mă în mod ciudat plină de entuziasm. M-am machiat puțin, mi-am periat părul, m-am spălat pe dinți și mi-am prins pletele într-un coc. Începeam să-mi mai revin la față și, chiar dacă mai era mult până acolo, aduceam din nou cu mine.

Am răsucit cheia și m-am prins de balustradă ca să cobor mai ușor pe scări. Încercam să folosesc bastonul din ce în ce mai puțin, forțându-mi corpul să meargă fără el. M-am înfășurat în jachetă, dându-mi seama prea târziu că ar fi fost mai indicat să mă îmbrac cu o haină mai groasă. M-am uitat instinctiv la trotuarul unde în mod normal parcam în spatele mașinii lui Josh. Am traversat încet strada, bucurându-mă de soare și făcându-le cu mâna motocicliștilor care așteptau răbdători să trec strada.

JayWok mirosea a sos de soia și amintiri și am inspirat cât de mult am putut din ele. Mușchii îmi tremurau de la oboseală, dar eram hotărâtă să ajung la separeul meu preferat din spate. Stomacul meu făcea din ce în ce mai mult zgomot când am ajuns, în sfârșit, la destinație și m-am lăsat pe scaun, lângă fereastră. Mi-am ridicat fața spre soare și am inspirat adânc, încercând să-mi aduc aminte cum era să fiu fericită. Cele mai frumoase amintiri pe care le aveam erau cu Josh. Nu eram sigură dacă voiam unele noi.

Coco s-a apropiat de masă, bucuroasă.

— Mă întrebam când o să mai dai pe la noi. Ce mai faci?

— Mă vindec, am zis. Mai bine.

— Bine. Comanda obişnuită?

M-am gândit un moment şi am zis da.

A dat din cap şi a dispărut în spate, ca să reapară câteva clipe mai târziu cu o băutură. I-am mulţumit. Am luat o înghiţitură, am ascultat sporovăiala, uşa care se deschidea şi se închidea, clienţii care intrau şi ieşeau, claxoanele şi lătratul câinilor. Pentru Deb şi Quinn diseară va fi prima din numeroasele lor întâlniri. Mă întrebam dacă o să iasă cum îmi imaginasem eu sau dacă-şi vor construi propria fericire.

Coco mi-a pus în faţă o farfurie, din care urca mirosul savuros al mirodeniilor.

— Oh, Doamne! Miroase divin. Mulţumesc, Coco.

— Cu plăcere.

— Sper să se liniştească locul în curând şi să mă pui la curent.

— Mda. Ar fi grozav, am zis, recunoscătoare pentru o eventuală companie.

Trecuse o veşnicie de când fusesem nevoită să mănânc singură, cel puţin aşa părea.

Am luat absentă tăiţeii din furculiţă, privind la lumea care-şi vedea de treburi.

O pungă albă a ajuns pe masa mea, strânsă de mâna unui bărbat. Am tresărit şi apoi m-am uitat la încheietură, unde era o brăţară de spital. Literele mici conţineau multe informaţii: data naşterii, grupa sangvină, dar numele m-a făcut să încremenesc.

Avery, Josh.

Am respirat adânc sperând că, dacă cumva am devenit iar inconştientă, n-o să mă mai trezesc niciodată.

— Mănânci singură?

M-am uitat la braţ, apoi am urcat cu privirea până la umăr, până la gât, până la ochii familiari. Era Josh. Josh *al meu*. Se uita la mine cu un zâmbet dulce.

A ridicat din sprânceană, aşteptând un răspuns.

M-am uitat la tăiţeii pe jumătate mâncaţi şi înapoi la el. Îngrozită pentru o secundă că nu era, de fapt, acolo. Dar era. S-a dat deoparte când un client a intrat, fără să vrea, în el.

— Pardon?

— Mănânci singură? a întrebat din nou.

Inima mi-a săltat în piept când i-am auzit vocea. Era exact aşa cum mi-o aminteam. Am strâns din buze şi apoi am zâmbit.

— Jalnic, nu-i aşa? am întrebat, simţind un nod în gât.

— Oh, nu ştiu. Cred că e un pic romantic.